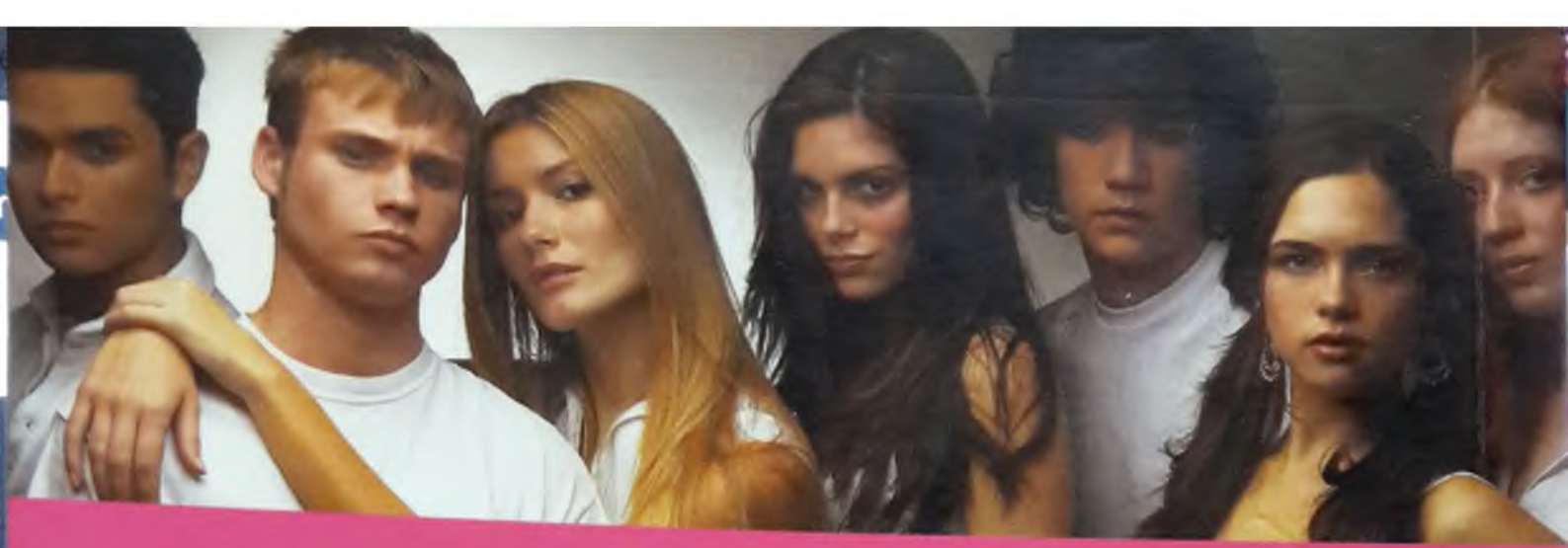

YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAH
ROBIN WASSERMAN

Öfke

Yaramazlık Yapmak Yerken N...

DE
V

Beth, bir günde tekrar önemli biri olmuştu ama sonra kendini bir kez daha B-listesinde bulmuştu.

O – ve herkes – Kaia, Kane ve Harper tarafından oyuna getirilmişti.

Kimse Miranda'yı teselli edemiyor. İhanete uğradığını düşünüyor. İntikam almaya da son derece kararlı.

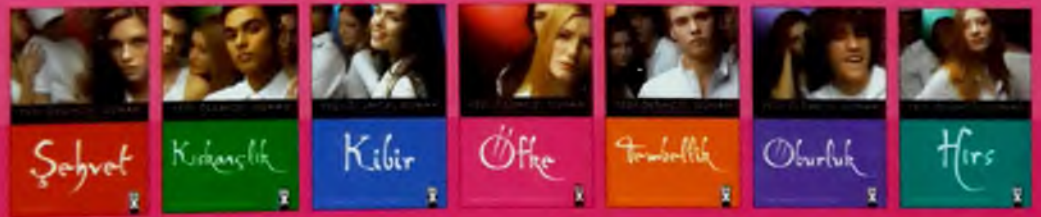
Adam ise onu dinlemeye yanaşan – ya da ona bir içki ismarlayacak – herkese saldırıyor.

Birisi Kaia'yı gözetliyor; görünen o ki Reed ikinci el ürünlerden hoşlanmıyor.

Oyunun adı intikam ve bu oyun birisi için son olacak.

Yedi günah.

Yedi kitap.

ISBN 978-605-111-946-5

14.50 TL

... bırak acı öfkeye dönsün; yüreği körletmesin, ateşlendsin.
– William Shakespeare, *Macbeth*

Tek istediğim biraz sabır,
Öfkeli sesimi yatıştırarak bir şey,
Tek istediğim kurtuluş.
– Alanis Morissette, “All I Really Want”

Bölüm

1

Harper, iyice battaniyenin altına gömüldü. Bunca gürültü patırtı varken nasıl uyuyabilirdi?

“Haydi Grace, aç artık kapıyı.”

Annesiyle babasına içinden lanet okudu. “Kimseyi görmek istemiyorum,” demişti onlara. Bunun nesini anlamamışlardı?

“Canımız sıkıldı,” diye seslendi Kaia kapıdan.

Kane, çoğu kızın karşı konulmaz bulduğu o çocuksu sesiyle, “Dışarı gel de bizimle oyna!” diye seslendi.

Ama Harper Grace o kizlardan biri değildi.

Suratını yastığıyla örttüğünden, boğuk bir sesle “Gidin buradan,” diye bağırdı. “Lütfen!”

Bunun üzerine kapı açıldı ve birisi üstündeki battaniyeyi çekiverdi.

Kane battaniyeyi bir kenara atarken, “Süre doldu Grace,” dedi. “Artık kendine acımayı keseceksin.”

Harper, protesto ediyor gibiydi. “Canın cehenneme. Ya çıplak olsaydım?” Birden üstündeki canı çıkmış eşofman altının ve solmuş Lakers tişörtünün çıplak olmaktan daha utandırıcı

olduğunu fark etti.

“Ben de yorganı onun için çektim zaten,” dedi Kane gülerek. Nasıl gülebiliyordu?

Üçü, Beth’le Adam’ı ayırmak için çok uğraşmışlardı ve çok kısa bir süre için olsa da her şey istedikleri şekilde gerçekleşmişti. Kane, Beth’i elde etmişti. Harper da Adam’ı. Kaia ise... Ortalığı karıştırma fırsatına erişmişti... Zaten tek istediği de bu gibiydi. Peki ya şimdi? Her şey su yüzüne çıkmıştı ve çabalarının içine edilmişti. Yalnız kalmışlardı. Harper ayakta zar zor durabiliyorken Kane nasıl gülebiliyordu?

Harper yataktan kalkıp suni ipekten yapılmış sabahlığını üstüne geçirirken, Kaia’ya “Ne bakıyorsun be?” diye çattı. Onun kıytırık, uyumsuz mobilyalarla ve ucuz yastıklarla döşeli yatak odasını görmesi hiç hoşuna gitmemişti. Burası, Kaia’nın şık ve lüks odasıyla kıyaslandığında, şu televizyon programlarındaki tamirat gerektiren, acınası evleri anımsatıyordu.

Harper içini çekti. Eskiden kendine rakip olarak gördüğü biriyle didişmek bile ona heyecan vermiyordu çünkü artık Kaia, onun geriye kalan iki arkadaşından biriydi. Ne arkadaşlardı ama!

Eğlence düşkünü, vicdansız bir erkek, ruhsuz bir sürtük ve ben, diye düşündü Harper somurtkan bir şekilde.

Pek öyle Üç Silahşorlar falan sayılmazlardı.

“Seni neşelendirmeye geldik,” dedi Kane. “Haydi, gülümse biraz.”

“Demesi kolay,” diye söylendi Harper. Ama belli ki Kane için neşelenmek pek de güç olmamıştı.

“Takviye destek de getirdik,” diye ekleyen Kane, usta bir sihirbaz gibi cebinden bir şişe Absolut votka çıkardı.

“Her şeye çözümün bu mu?” diye sordu Harper kaba bir şekilde. “Eğer geçen hafta o kadar sarhoş olmamış ve o koca ağzını açmamış olsaydın –”

“Çocuklar, çocuklar,” diyerek araya giren Kaia, kusursuz bir şekilde manikür yapılmış elini Kane’in geniş omzuna dayadı. “Tüm bu tatsızlığı geride bırakmaya ve öpüşüp barışmaya karar verdiğimizi sanıyordum,” dedi. Sesi yumuşak ama bir yandan da iğneleyiciydi. Kaia böyle biriydi işte... Güzeldi ama bir o kadar da tehlikeliydi.

Ama Harper ondan korkacak değildi.

“Neye karar verdiğimiz umurumda değil,” diye misilleme yaptı. “Kane, o koca, aptal ağzını açmamış olsaydı... Beth ve Adam onun aptalca böbürlenişini duymamış olsalardı...” Cümleyi tamamlayamadı.

“Eğer *ben de* koca, aptal ağzımı açmamış olsaydım, iki aşık birbirlerini boğazlayacaklarına, şu an tekrar beraber olacaklardı,” diye hatırlattı Kaia. “Ama bana teşekkür etmene gerek yok. Kane’i suçlamana da gerek yok. Salağın teki olsa da onu suçlama.”

“Hey!” diyerek tepki gösterdi Kane. Ama bir yandan da gülümsüyordu. Aşk acısı bile o adı kötüye çıkmış meşhur sırtıtışını yüzünden silemezdi.

“Moralimi düzeltmeye çalıştığınız için teşekkürler,” dedi Harper. “Ama ilgilenmiyorum. Gidebilirsiniz.”

“Sonsuza kadar burada kendini sefalate mi vereceksin?” diye sordu Kane bu durumdan bıkmışçasına. “Bu benim tanıdığım ve sevdiğim Grace’e benzemiyor.”

“Sizin bu ufak merhamet partinizin onur konuğu olmaktan daha önemli işlerim var,” dedi Harper.

“Ne gibi?” diye sordu Kaia şüpheli bir tavırla.

“Randevuma hazırlanmak gibi,” diye cevap verdi Harper ama bu bir yalandı. Gözlerini devirdi. “Cumartesi gecesini yataktaki geçireceğimi mi sanmıştınız? Hem de kendi yatağında! Haydi oradan.” Onların mantığına şaşarcasına başını salladı. “Ben sadece esas maça güç topluyordum.”

“Hah şöyle!” dedi Kane. Suratına kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Kaia ise pek ikna olmamış bir biçimde gözlerini kısmakla yetindi.

“Ciddiyim, gidin artık,” dedi Harper. “Yoksa geç kalacağım.”

“Nasıl istersen Grace,” diyen Kane, Kaia’yı da çekerek dışarıya yöneldi. “Gerçek tutkuya nasıl engel olabilirim ki?”

Harper içini çekti ve rahatsız edilmeyeceği yatağına mutlu bir şekilde tekrar dönebilmek için kapını kapanmasını bekledi. Ama bir dakika...

Kane koridorun sonuna varmadan Harper ona seslendi. “Kane?” Kane kafasını aralıktan uzatıverdi, Harper da kendini gülümsemeye zorladı. “Votkayı bırakıver!”

“Bunu okuduğu zaman suratının ne hal alacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Miranda Stevens, son şaheserine rötuş yaparken. “Kan dökmek isteyecek.”

“Kanımızı emip bitirmiş olması çok yazık,” diyen Beth Manning, acı bir şekilde güldü.

Afiş Miranda’nın fikriydi. Harper’dan öğ almak için resmen can atıyordu. Beth, onun neden eskiden en iyi arkadaşı olan kişinin işini bitirmek istediğine dair en ufak bir fikre dahi sahip değildi ama bunu pek de umursamıyordu. Haven Lisesi’nin saltanat süren sürtüğüyle uğraşması için Beth’in kendince nedenleri zaten vardı.

Harper, düşmanlarının yer aldığı uzun listedeki ilk isimdi. Onun dışında bir zamanlar hayatının aşkı olarak gördüğü Adam Morgan da bu listedeydi. Kendisi yalancı ve ikiyüzlü birisi olduğunu belli etmişti. Asıl kendisi başka bir kızla beraber olmuştu ama Beth’i onu aldatmakla suçlamıştı.

Bir de Kaia Sellers vardı... O diğer kız. Son olarak da aptalca yalanlarına inandığı ve aciz bir şekil-

de öpücüklerini kabul ettiği Kane Geary vardı.

Normalde örümcekleri kurtaran, duygusal reklamları izleyince ağlayan, tatlı ve masum Beth, şimdi hepsinden nefret ediyordu. En çok da gizlice işleri yöneten Harper Grace'ten.

"Onların tek umursadığı şey, insanların onların hakkında ne düşündüğü," dedi Miranda. "Onun için hepsini yerin dibine sokacağız. Bitecekler, anlıyor musun?"

"Bana bunları neden yaptığını anlatmayı düşünüyor musun?" diye sordu Beth nihayet.

Miranda sandalyesini bilgisayara yaklaştırdı. "Sana bunu neden anlatayım ki? Anlatacak daha güzel şeyler var. Örneğin Harper'ın sekizinci sınıftayken sinemada kahkahaları arasında çişini tutamayışı gibi." Miranda neredeyse şefkatli bir biçimde başını sallayarak bilgisayarda yazmaya başladı. "Annesini arayıp gelirken temiz iç çamaşırı getirmesini söylemiştim. Bu esnada..." Miranda hikayeyi yazmaya odaklanırken sesini alçalttı.

"Bu esnada ne?" diyerek onun devam etmesini istedi Beth, bir yandan da kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Bu esnada Harper, sinema görevlisinin onu fark etmemesi için yerde sürünmekle meşguldü. Ben ilgiyi başka yöne çekmek için astım krizine girmiş gibi yaptım, o da kimse onu fark etmeden dışarı çıkabildi," dedi.

"İyi ki yanında sen varmışsın," dedi Beth.

"Değil mi?" Miranda'nın yüzündeki sevecen gülümseme birden kayboldu. Tekrar bilgisayarına doğru döndü ve sert darbelerle yazmaya devam etti. "İyi ki varmışım."

Çok iyi.

Reed Sawyer, telefonu kapatıp ayaklarını sallanan sehpaye dayadı. Bu aslında sehpadan çok yapıştırıcı ve bir miktar sakızla bir arada tutturulan eski kutulardan ibaretti. Cigarayı dudakla-

rına götürdü ve derin bir nefes çekti, keskin duman ciğerlerini doldururken gözlerini kapadı.

Kız ondan uzak duramıyordu, bunu anlamıştı.

Mükemmel.

Davulcu eski püskü koltuğa başını dayarken "Arayan kimdi ahbap?" diye sordu. "Tuhaf görünüyorsun."

"Mutluluktan uçuyor gibisin," diyen başçı, davulcuya katılıyordu. Cigarayı Reed'in elinden alıverdi. "Kim bu kız?"

"Kimse," diye mırıldandı Reed.

Davulcu ileri eğilerek, gözlerini fal taşı gibi açtı. "Oydu, değil mi? Hani şu zengin sürtük."

"Ona öyle deme," diye sinirlendi Reed birden. Bu ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki lafını geri alamamıştı.

Kahretsin.

Şimdi herkes durumun farkına varacaktı.

"Onunla ne yapıyorsun kanka?" diye sordu başçı başını sallayarak. "Kafayı yedin herhalde, o kız seni aşar."

Bir düşünelim: İpeğimsi simsiyah saçlar, uzun kirpikler, zarif vücuduna özel olarak tasarlanmış pahalı giysiler, hayatında dokunduğu en yumuşak cilt... Kızın onu aştığının hatırlatılmasına hiç gerek yoktu.

Reed, bezgin ve durumu kabullenmiş bir havadaydı. "Sen nereden bileceksin ki?" Zihni bir sis halkası içinde bulanıklaşmış, heyecandan parmakları uyuşmuştu. Ama öfkesini kontrol etmesini sağlayan asıl nedenler bunlar değildi. Gerçek neden, arkadaşlarının aslında haklı oluşuydu. Pasaklı ve yakında liseden terk olacak biriyle, güzel Doğu Yakası prensesinin birbirlerine uygun olmayacağı apaçık ortadaydı. Öte yandan, kız tam bir sürtüktü. Ona pislik muamelesi ediyordu, arkadaşlarının da oksijen tüketmekten başka bir işe yaramadığını düşünüyordu. Yine de...

Uyumluydular.

“Her neyse,” dedi ayağa yavaşça kalkarken. “Ben kaçtım.”

“Provamız var,” diyen başçı ona durumu hatırlattı.

“Bensiz yapın.” Bir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Her hafta “prova yapmak” için bir araya geliyorlardı. Ama her hafta müzik aletleri öylece köşede bekliyordu.

Reed, bu hafta gerçekten de prova yapmakta kararlıydı. Ama bu saatler önceydi: İşler sarpa sarmadan, kız onu aramadan evvel. Çöplükten toplanmış mobilyalarla oluşturulmuş, etrafta kimsenin bir türlü atmak için zahmet etmediği pizza kutularının bulunduğu yıkık dökük oturma odasından çıkmak için kapiya yöneldi.

“O kızı hoş ver kanka!” diye seslendi oğlanlardan biri. “Seni allak bullak eder!”

Reed, omzunu silkmekle yetindi. Hayatındaki her şey zaten allak bullaktı; Kaia ile arasındaki bu şey, adı her ne ise, hayatına cuk diye oturuyordu.

“Ben asla –” Kaia, duraklayıp söyleyecek ilginç bir şey bulmaya çalıştı. Oyundaki sorun da zaten buydu. Çılgınca bir sürü şey yapmışsanız, söyleyecek bir şey bulmak da zor oluyordu. “Ben asla tutuklanmadım.”

Reed’in içkisinden bir yudum almasına şaşırmadı. Oyunun kuralı buydu: Eğer söylenen şeyi yapmışsanız veya başınıza gelmişse, o zaman içmek zorundaydınız ve Reed tabii ki de tutuklanmıştı. Kendisi o tip bir çocuktü.

“Ne için tutuklanmıştın?” diye sordu ona doğru eğilerek.

Reed’in babasının çekici kamyonunun arkasında, terk edilmiş bir madenin sınırlarında oturmuşlardı. İlk defa çıktıklarında geldikleri yerdü bu... Tabii, çıktıklarını farzedersek.

Reed cevap vermedi ve başını sallamakla yetindi.

“Bana anlatmayacak mısın?”

Tekrar başını salladı. Şaşırtıcı bir durum yoktu. O zaten pek konuşmazdı. Hatta kafayı bulmak, oto tamircisi arkadaşlarıyla takılmak ve nefesini kesen Kaia’ya bakmak dışında yaptığı fazla bir şey yoktu.

Kız onu aşıyordu. O, bir senedir kalmak zorunda kaldığı bu iç karartıcı yeri de aşıyordu zaten. Oğlansa bir hiçti. Sıkıcı. Tembel. Kullandıktan sonra atmalık. En azından öyle olması gerekirdi.

Nadiren konuşurlardı. Bazen öpüşürlerdi. Genellikle beraber karanlıkta otururlardı.

Çılgınca bir şeydi aralarındaki.

Bu da, kızın Grace Kasabası’na ve oradaki hayatına katlanabilmesi için ihtiyaç duyduğu bir şey haline gelmeye başlamıştı.

Reed kadehini yere bıraktı. “Ben asla... Ben asla seni buradan öpmedim,” dedi.

“Yalancı.” Oğlan kollarını onun beline dolayıp onun boynunu öperken Kaia da soluklanmaya çalıştı.

Reed dilini onun cildine hafifçe dokundurup onun kulak memesini ısırırken “Peki ya buradan?” diye mırıldandı.

Kız gözlerini kapayıp derin derin nefes aldı.

Kaia cep telefonunun bir yerlerden çaldığını duydu. Arayanın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Birkaç hafta evvel, Jack Powell’in dört dörtlük birisi olduğunu sanıyordu. Kimsenin elde edemediği ama ona karşı koyamayan yakışıklı ve gizemli Fransızca öğretmenini her şeye sahipti. Diğer yandan Reed’se hiçbir şeye sahip değildi. O zaman neden telefona cevap vermiyordu? Neden Powell’in bekar dairesinde merak içinde beklemesine göz yumup bir kamyonun arkasında bu çocukla vakit geçiriyordu?

Kaia bunun nedenini bilmiyordu.

Ama Reed'in kolları onu sıkıca sardığı ve kıvrırcık siyah saçları onun yanağına sürtündüğü sürece bu umurunda değildi.

Sevgili Adam, benden bir daha haber almak istemediğini söylediğini biliyorum.

Adam Morgan mektubu yakmak için kibriti elinde tuttu ve bir an için dans eden turuncu aleve büyülenmiş gibi bakakaldı. Kibrit gecenin karanlığında parıl parıl parıldıyordu. Kibriti yere bırakıp alevin yayılışını izledi.

Üzgünüm. Bunu daha önce söylediğimi biliyorum ama sen beni dinlemiyorsun. Bil ki pes etmeyeceğim. Pes edemem...

Zarfı akşam yemeğinden sonra kapının önünde bulmuştu. Kızın oraya gelecek cesareti yoktu. Muhtemelen onun söyleyeceklerinden korkmuştu. Ama Adam kendi kendine bir şey demeyeceğine dair söz vermişti. Bu konuda asla konuşmayacaktı.

Sana ve ilişkimize ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum... Ama beni anlamam gerek, bunları sırf seni sevdiğim için yaptım. Senin de beni sevdiğini biliyorum.

Mektubu okumaya tenezzül etmemişti. Ona bu zevki tattırmayacaktı. Bunun yerine arabasına binip uzun ve ıssız bir yolda ilerleyerek şehir dışına çıktı. Sonunda arabasını kenara çekip iniverdi. Sadece ay ışığıyla aydınlanan yolda, çakıl taşları ve dikenli kaktüslerin arasından zar zor ilerleyebilmişti. İssız yolda elli metre kadar ilerledikten sonra durdu. Mektubu buruşturup yere attı.

Kibriti yakıverdi.

Olanları açıklamama keşke izin versen Adam. Onu senden uzaklaştırmam gerekiyordu. O sana uygun biri değildi. Sana benim vereceklerimi veremezdi. Seni benim sevdiğim kadar sevemezdi. Birbirimizi bildik bileli dostuz, hatta dosttan da öteyiz. Bizden umudunu kesemezsin. Ben kesemem. Kesmeyeceğim.

Alevler adeta tasarlanmış bir şekilde yavaşça yayılmaya başladı. Mektubu kenarlarından kemirerek uçlarını kararttı. Sayfalar ısıdan kıvrıldı. Harfler gözlerinin önünde büzüştü. Artık anlamsız karalamalar gibiydiler. Artık onun yazdıklarının hiçbir anlamı yoktu; senelerdir ona söyledikleri sadece koca bir yalandan ibaretti.

Bir an için elini alevin içine sokmak istedi. Belki bedeninin yanmasıyla hissedeceği fiziksel acı, bir türlü kurtulamadığı o dipsiz derinlikteki yaradan uzaklaştırabilirdi zihnini. Ama elini kimuldatmadı. Mektup da yanmaya devam etti.

Beni dinleyene kadar senden özür dilemeye devam edeceğim. Beni anlayana kadar bunu yapacağım. Daha iyi bir insan olabilirim. Nasıl olmamı istiyorsan öyle olurum. Ama bunu sensiz yapamam.

Mektup neredeyse tamamen yok olmuştu ve Adam üşüme-ye başlamıştı. Bunu şimdi bitirebilirdi. Üstüne basarak alevleri söndürebilir, mektuptan geriye kalan parçacıkları da doğanın gücüne teslim edebilirdi.

Ama bekledi, ateş de yanmaya devam etti.

Seni özlüyorum. Sen beni özlemiyor musun?

Yanmaya devam etti...

Sana ihtiyacım var. Birbirimize ihtiyacımız var.

Yanmaya devam etti...

Lütfen.

Sonunda geriye için için yanan tek bir parçacık kaldı, o da kıvrılıp ateşin içinde yok oldu.

Seni hep seveceğim,

Harper.

Adam parlayan kül yığını ezdi ve oradan uzaklaştı.

Bölüm

2

Beth, kıpırdamadan durdu, onun fikir değiştirip oradan uzaklaşmasını ümit etti. Konuşmak zorunda kalmak istemiyordu ama sessiz kalabileceğini de sanmıyordu. Ağlamak ya da onu halen umursadığı izlenimi verecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Elbette ki onu umursuyordu. Ama bunun böyle devam etmemesini de her şeyden çok istiyordu.

“Merhaba.” Adam, onun solundaki boş yere geçiverdi.

Keşke bir an önce yoklama başlasaydı. O zaman konuşmak mümkün olmazdı ve Beth de onu görmezden gelebilirdi.

Henüz ona bakmamıştı ama onun oturup oturmama konusunda kararsız kaldığını hissetmişti. Adam’ın tüm yaptıklarına rağmen sanki aralarında hâlâ bir bağ vardı. Belki de bu yüzden ona gözünün ucuyla hızlıca bakmaktan kendini alamadı. Onun rüzgarda dağılmış sarı saçlarını yatıştırma özlemi içindeydi.

Birkaç kelimeyle onu geri kazanabilirdi. “Seni affediyorum.” Bunu demesi yeterli olurdu. Ondan sonra onunla bir köşede kucaklaşabilir, onun kollarının kendisini ısıtışını hissedebilirdi. Tekrar “biz” olabilirlerdi.

Ama onu asla affetmeyeceğine dair kendine söz vermişti ve Adam'ın aksine, o sözünü tutardı.

"Benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Bunun cevabını kendi kendine çözmesi gerekiyordu.

"En azından *bak bana!*"

Beth'in dudağı titredi. Kendi kendine *ağlamayacağım*, diyordu.

"Öyle olsun," dedi Adam sinirli bir şekilde. Beth, onun öfkesiyle mücadele ettiğinin farkındaydı. "O zaman bari beni dinleyiver." Fazla bir seçeneği yoktu zaten ama Adam'ın sözüne devam etmesi biraz vakit aldı.

"Ne demem gerektiğini bilmiyorum," diye fısıldayıverdi onun eline dokunarak. Beth sertçe elini geri çekti. Ona dokunmasına izin vermesi veya onun parlak mavi gözlerine bakması halinde içindeki öfkenin kaybolmasından korkuyordu.

Müdirenin bir an evvel yoklamaya başlatmasını umdu; bu onun tek kurtuluşu olacaktı.

"Benden istediğin ne?" diyerek yalvardı Adam. "Senden özür diledim. Bunun benim suçum olmadığını –"

"Kimin suçuydu peki?" diye patladı Beth. Bu, iyiye işaretti. Adam, durumu inkar ettikçe, sorumluluktan kaçındıkça, onu ne kadar üzdüğünü göz ardı ettikçe, Beth daha da çok öfkeleniyordu. Bu da onun için durumu kolaylaştırıyordu.

"Kane'in," dedi Adam. "Kaia'nın... Harper'ın."

Beth bu ismi duyunca adeta irkildi. Dediği doğrudu; Harper onu manipüle etmişti, Adam da buna izin verecek kadar aptalca davranmıştı. Onu Beth'in aldattığına ikna eden Harper olmuştu. Harper, Kane'i de işe dahil edip Beth'in zayıflığından faydalanarak onun yalanlar üzerine kurulmuş bir ilişkiye girmesine neden olmuştu. Tabii ki Adam, Beth'le olan ilişkisini sonlandırınca saldırıya geçip ödülü, yani Adam'ı kapam Harper olmuştu.

Ama asıl ihanetten Harper sorumlu tutulamazdı. Kimse Adam'ı Kaia'yla yatmaya zorlamamıştı. Hiçbir mazereti yoktu. O ve Beth birlikte mutluydular ama o, bile bile her şeyi aptalca bir gece uğruna yok etmişti.

"Bunun her şeyi çözeceğini mi düşündün?" diye sordu Beth. Hâlâ ona bakamıyordu.

"Bilmiyorum. Ben sadece... Senin bilmeni istemiştim ki... Yani, keşke –" Birden konuşmayı kesti. Beth nihayet başını çevirip ona baktı. Adam oturduğu yerde iki büklüm olmuştu, kafası ellerinin arasındaydı.

"Lütfen kes şunu," dedi Beth. Onun sırtına dokunmamak için kendini zor tuttu.

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Çünkü seni hâlâ seviyorum."

Adam bunu acı içinde, boğuk bir sesle ve kafasını kaldırmadan söyledi. Beth gülse mi, ağlasa mı bilemiyordu. Bir zamanlar bu sözler her şeyi tamir edebilirdi. Şimdiyse sadece kendini bomboş hissettiriyordu.

"Seni seviyorum," dedi bir kez daha.

Beth bunun üzerine Adam'a asla yapmayacağına dair söz verdiği bir şeyi yaptı.

"Umurumda değil."

Ona yalan söyledi.

Eski günlerde Miranda ve Harper yoklamadan kaçır ve bu zamanı park alanında sigara içip sevmedikleri insanlar (yani okulun yüzde doksanı) hakkında atıp tutarak geçirirlerdi.

Ama eski günler geride kalmıştı. Harper'ın bunun farkında olmaması üzücüydü.

"Rand, gel buradan gidelim, ne dersin?"

Harper birden onun arkasında belirmişti. Miranda'nın aklına gelen ilk şey, onu, kanını emerken yakaladığı bir sivrisinek gibi ezmek olmuştu ama bu dürtüyü zapt etti.

"Boş ver derim," diye cevap verdi yorgun bir şekilde. Bir yandan da kendini onunla gereğinden fazla konuşmamak için dizginliyordu. İnsanlara karşı sessiz kalma yeteneğine sahip değildi. Harper'a karşı direnmek zaten yeterince zordu, kötü bir alışkanlık gibi seneler boyunca hep onu affetmişti. Ama bu sefer...

Kane'i, uzun, zarif bedenini, o kendine has gülümseyişini, tatlı sesini, gözlerinin önüne getirmesi yetti. Onca sene hayalini kurduktan sonra bunu yapmak zaten gayet kolay geliyordu. Aynı şekilde Harper'ın ona verdiği sözü hatırlamak da gayet kolaydı: "Sen ve Kane, bu işi olmuş bil. Söz veriyorum."

Ama Harper ne yapmıştı? Kendi işini görsün diye Kane'i Beth'in üzerine salmıştı. Zaten her şey, her zaman Harper'ın işini görmeliydi.

Harper doğru dürüst özür dilemeye dahi tenezzül etmemişti. Birkaç gün yaltaklanmıştı ama Miranda ona direnince Harper bu sefer de aşağılayıcı olduğu kadar etkisiz de olan bir sahte cesaret gösterişine girmişti. Miranda, onun hiçbir şey olmamışçasına takındığı iğrenç tavır karşısında ona bakmak bile istemiyordu.

"Git kazık atacak başkasını bul," diye patladı Miranda. "Benden bu kadar."

"Ne güzel," dedi Harper. "İnsan en iyi arkadaşına böyle mi davranır? Hani iyi arkadaşlar birbirlerini affederlerdi?"

"Bana yakışmaz," diye söylendi Miranda.

"Tabii. Sen kendine neyin yakıştığını çok iyi bilersin ya zaten."

Miranda kendini çok kötü hissetmişti. Üstünde basit, beyaz bir tişört ve ucuz Walmart kotlarından vardı. Bu, dün ve

ondan önceki gün de giydikleriyle aynıydı. Beş sene boyunca sırf Harper'ın ortağı olarak gözüktüğü için okulda havalı biri olarak kabul edilmişti. Ama bu, sadece bu bağ sayesinde mümkün olmuştu. Harper daha önce bu acı gerçeği onun yüzüne vurmamıştı.

"İnsanın moda anlayışına sahip olmasındansa kaliteli biri olması daha önemli," diye cevap verdi Miranda. Madem Harper onun zayıf noktasına saldıracaktı, o da aynısını yapabiliirdi. Ailesinin bir zamanlar şehri avucunun elinde tuttuğu o günler, Harper'ın gözünde tütüyordu. Grace Ailesi'nin zamanında yasadışı işlerle zengin olması ama bugünlerde kuru temizleyicilikle uğraşması her zaman Harper için bir gurur meselesi olmuştu. Bu yüzden Miranda "kalite" sözcüğünü özellikle seçmişti.

"Bende istediğin kadar kalite –"

"Senin sahip olduğun tek şey itibarın," diyerek lafını kesti Miranda. "O da şimdilik var."

"Bu bir tehdit mi?" diyerek onu hor gördü Harper. Miranda da ilk defa olarak Harper'ın zehirleyici bakışıyla yüz yüze kalmanın nasıl bir duygu olduğunu tattı. Ama bu onun azmini daha da güçlendirdi. Beth'le kurduğu oç alma planının haddini aşip aşmadığına dair endişe duymuştu ama şimdi tüm endişelerinin boşa olduğunu anlıyordu. Belli ki Harper arkadaşlıklarını çoktan unutmuştu. Miranda da aynısını yapabiliirdi ve yapacaktı.

"Hadi canım," dedi Harper gözlerini devirerek. "Sanki okuldakiler senin diyeceklerini umursayacaklar da."

Elbette umursayacaklardı.

Harper cezasını çekecekti.

"Bugün, Haven Lisesi'ndeki tüm öğrencilerimizi ilgilendirecek oldukça önemli bir açıklama yapacak olmamdan dolayı fevkalade gururlu ve mutluyum."

Kaia, müdireye ve onun şatafatlı konuşmasına pek ilgi göstermiyordu. Müdürler ve müdireler her zaman "oldukça önemli", yani "oldukça sıkıcı" duyurular yaparlardı. Bu onların iş tanımlarının bir parçasıydı ve Kaia da bir öğrencinin üstüne düşeni yapıyordu: Müdirenin ağzından çıkan her kelimeyi duymazdan gelmeyi.

Ama bugün kulak kesilmiş gibi numara yapıyordu. Jack Powell'in onu süzen gözlerinden kurtulmak için en iyi çözüm buydu.

"Haven Lisesi'nin büyük bir onura erişeceğini öğrendim. Saygın Kaliforniya eyaletinin valisi, bölgenin en iyi okullarına ziyarette bulunacak ve Haven Lisesi'ne de uğramaya karar vermiş! Evet, valinin ta kendisi, iki hafta sonra bizim tesislerimizi denetlemek adına şahsen burada olacak."

Kaia'nın içinden kahkaha atmak geçti ama bu genç bir kıza yakışmazdı. Bu yerin hak ettiği tek eyalet denetimi, burayı kapattırarak bir denetim olmalıydı. Dökülen boya, gıcırdayan basamaklar, bir türlü yok olmayan o gizemli koku... (Haven Lisesi, kendini lise olarak tanıtan zehirli bir atık yığınınından farksızdı.)

Ama istisnalar da yok değildi...

Powell'i kelleşmeye başlamış, koca göbekli ve orta yaşlı meslektaşlarıyla konuşurken izlerken, onun insanı afallatacak kadar yakışıklı olduğunu düşündü. O buraya ait olamazdı. O havalı gülümseyişi, kalın dudakları, dalgalı, kestane rengi saçları ve o Jude Law aksanı... Diğer kızlar ona ağızlarının suyu akararak bakarken Powell'in kendisini seçtiğini bilmek heyecan verici bir şeydi. Aslında işin teknik boyutuna bakarsak onu Kaia seçmişti. Powell'i biraz dürtüklemesi yetmişti.

"Valinin gelişinin onuruna, son sınıftan birisi okulumuzu temsil etmek için diğer öğrenciler tarafından seçilecek. Kendisi eğitim hakkında bir konuşma yapacak; bu öğrencinin bizleri

gururlandıracağından eminim.”

Kaia, bu adamı ele geçirdiği için gurur duyuyordu. Onu kazanılmış bir kupa gibi sergilemekten büyük mutluluk duyardı. Ama Jack Powell'ın kuralı net ve katıydı: Toplum içinde birbirlerini görmezden geliyorlardı ve buna hiçbir durum istisna teşkil etmiyordu.

İşte oradaydı, yirmi sıra ileride. Boynunu turna kuşu gibi uzatarak bir şey arıyordu. Aradığı, Kaia olmalıydı. Suratındaki o tedirgin ifadeden bu anlaşılıyordu. Onun birisinin peşinden koşuşturmaktan nefret ettiğini biliyordu ama öyle gözüküyordu ki bunu aşmıştı: Kaia son randevularında onu sepetlediğinden beri Powell ona tam dört sesli mesaj bırakmıştı. Her biri bir öncekinden daha öfkeliydi.

“Valinin ziyaretine hazırlık olarak okul kurallarına karşı ihlallere hiçbir müsamahanın gösterilmeyeceği bir uygulamaya geçeceğiz. Hepinizin, her zaman olduğu gibi, kurallara saygı göstermenizi ve yönetimi ya da kendinizi çocuksu davranışlarla utandırmamanızı bekliyorum.”

Kaia ise her zaman avdan hoşlanmıştı. Bu süreçte eğer bazı kuralları çiğneyebilirse, bundan daha da zevk alırdı. Powell, oldukça özel bir durumdu. Onu ele geçirmek, endişe verici bir skandal doğurma ihtimaliyle iç içe geçmişti. Kendisinin bundan bu kadar çabuk sıkılacağını, tüm bunları esrar ve vasatlık kokan, yırtık kot giyen tembelin teki için feda edeceği kimin aklına gelebilirdi?

“Sizlerin ibraz edeceği konuşma metinlerini okumayı dört gözle bekliyorum. Sizlerin de eyaletimizin başındaki kişi karşısında kendinizi göstermeyi dört gözle beklediğinizi biliyorum. Hem beni hem de kendinizi gururlandıracaksınız.”

Müdire sönük bir alkışlama sonrası podyumdan indikten sonra Kaia çantasını aldı ve salonun arkasından sıvıştı.

Powell'in onunla okul içinde, özellikle de patronunun karşısında asla yüzleşemeyeceğini biliyordu ama yine de bu riski göze almak istemedi. Kaia, henüz onunla ne yapacağına karar vermemişti ve şu an herhangi bir karar vermeye zorlanmak istemiyordu. Reed'le olan ilişkisinin sona ermesi durumunda, Powell'ı yedek tekerlek olarak hazırda tutmak istiyordu.

Bu da olmazsa... Zamanı gelince kendi istediği an ve şekilde Powell'la yüzleşirdi. Bu işi nazikçe hallederdi.

Ashında, belki nazikçe olmasına da gerek yoktu. Sonuçta Powell sertlikten hoşlanıyordu.

Teftiş sona erdiğinde Beth bir an için düşüncelere daldı ve şansının değişeceğine dair hayaller kurmaya başladı. Valinin ziyaretinde konuşmaya seçilirse bu durum üniversite başvurularında işine yarayabilirdi, hatta düşük SAT puanını telafi etmeye bile yarayabilirdi.

Bu, haftalardır aldığı en iyi haberdi ve geleceğe ümitle bakması için önemli bir adım sayılırdı. Hayatını, içinde bir erkeğe muhtaç olmadan tekrar kurabilmesi için bir yol bulması gerekiyordu. Bunu daha önce yapmıştı ama bu hal yine de onun gözünü korkutuyordu. Şimdi, içinde büyümeye başlayan bu umut taneciği varken belki de ilk adımı atmanın zamanı gelmişti.

Öğrenciler salondan çıkarken, Beth de alelade bir grubun arkasından fark edilmemeye özen göstererek, birkaç adam geriden yürüdü. Bir yandan da adeta fark edilmeyi diliyordu. En azından, fark edilmesi durumunda onun yerine karar alınıyor olacaktı.

Uzun bir süre bundan kaçınmıştı ama yalnızlık artık ona çok zor gelmeye başlamıştı. Miranda işe yarıyordu ama bir arkadaş değildi. Adam, eskiden bir arkadaştı. Adam'ın takıldığı grubu da kendi arkadaş grubu olarak kabullenmişti ama bu bir paket an-

laşmaydı. Adam'ı kaybettiğin an, diğerlerini de kaybederdin.

“Selam arkadaşlar. N'aber?” Sanki onlarla konuşalı birkaç gün geçmiş gibi gülümsedi ve sesinin sıcakkanlı çıkmasına özen gösterdi. Onlarla konuşalı ne kadar olmuştu ki? Haftalar? Aylar?

“Beth?” İlk konuşan, her zamanki gibi Claire oldu. Diğer kızlar Beth'e şaşkınlık ve düşmanlık karışımı duygularla bakakaldılar. Beth, bu bakışları anında tanıdı. Bu, Haven'in başta gelen kişilerinden birinin, ricayı bile andırmayan talebine cevap olarak verilen bakıştı. *Tarih dersi notlarını versene. Şu fizik ödevini kopyalayayım. Gazete odasının anahtarını ver de erkek arkadaşım ile takılalım.* O insanlar, sadece ihtiyacı olduğu zamanlarda sizinle konuşurlardı. O insanlar. Bir gün onlardan biri olacağı aklına gelmezdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Claire. Şimdiden arkasını dönmeye hazırlanmış durumdaydı.

“Ben sadece –” Beth duraksadı. İsteddiği tam olarak neydi? Geçmişe mi dönmek istiyordu? Claire'in Halloween partisini ekip erkek arkadaşıyla takılmayı seçtiği, Amerikan tarihi dersinde proje için Adam'la çalışmayı seçip Abbie'yi tek başına bırakmayı seçtiği zamanın öncesine mi dönmek istiyordu? Onlarla aynı masada yemeyi bırakıp senelik sevgililer günü karşıtı film gösterimine katılmayı kesip altıncı sınıftan beri birlikte kutlamalarına rağmen Claire'in doğum gününü unutmasından evvelki bir zaman... “Belki birlikte –” Ama bir türlü cümlesini tamamlayamadı.

“Başka biriyle yattığı için Adam'dan ayrıldığın doğru mu?” diye sordu Abbie birden. Beth içini çekti ve kısa bir an için Claire'le göz göze geldi; o da bu laf üzerine onun gibi şok olmuştu. Ardından Claire başka bir yöne baktı.

“Bu çok kaba oldu,” diyerek Abbie'ye kızdı Claire. Abbie hep

Claire'in dediğini yapardı. “Doğru dürüst tanımadığın birine böyle pat diye özel sorular soramazsın.”

Beth, Abbie'yi on beş sene evvel Sun 'n' Fun kreşinde, bebek arabaları yan yana geldiği günden beri tanıyordu. Claire de bunu gayet iyi biliyordu.

“Sorun değil,” diye mırıldandı Beth. “Bunun hakkında konuşmak beni rahatsız etmiyor.” *Yalan.*

“Onu terk edip Kane'le çıktığını duydum,” diye araya girdi diğer bir kız. Saçları fare gibiydi, üstünde de turuncu, iğrenç bir kazak vardı. Beth, kendi kendine *benim yerimi alan kız bu olmalı,* diye düşündü.

“Hayır, o Kane'i de terk etti,” diye düzeltti hikayeyi Abbie. Ardından Beth'e bakıp “Öyle değil mi?” diye sordu.

Beth, deneme atışı yapacaktı. “Olanları size yemekte anlatabilirim. Yani isterseniz.”

“Seni rahatsız etmek istemeyiz,” diyen Claire, duruma el koymak istemişti.

Ama Abbie çoktan “Süper olur,” diye cevap vermişti. Faremsi kız da son noktayı koydu: “O zaman yemekte görüşürüz!”

Beth içini çekti, öğle yemeğine kadar Claire'in yumuşayacağını umdu. Aksi takdirde, bu uzun ve can sıkıcı bir saat olacaktı. Başarısızlıkla son bulan aşk hayatını Claire'in düşmanca bakışları altında anlatmak zorunda kalmak iğrençti.

Bu durum, Beth'in iştahını pek de olumlu etkilemeyecekti.

Ama diğer yandan, tek başına yemek yemek de süper pozitif bir durum değildi.

“Yapma Kane, gıdıklanıyorum!”

Kane onun yalvarışlarını duymazdan gelerek kıvranmakta olan esmer güzelini omzuna aldı. Kız da dalga geçercesine havayı tekmeledi.

"İndir onu Kane!" diye bağırdı kızın kızıl saçlı ufak arkadaşı. Kane, kız sırf sıra ona gelsin diye arkadaşının indirilmesini istediğinden adı gibi emindi.

Onu yere bırakırken "Sakin olun bayanlar," dedi. Kollarıyla onları sardı ve dar tişörtünün şişkin gösterdiği pazılarına hayranlıkla baktı. Yeni ağırlık çalışması işe yaramaya başlamıştı. "Bundan hoşlandığınızı biliyorum."

Esmer kız kıkırdadı ve onu dürterken "Her neyse," deyiverdi. Vücutları bir kere temas etikten sonra kurtulmak için uğraşmadı.

"Ne söylerseniz söyleyin ama benim tekrar piyasada olmanın sizi heyecanlandırıldığını biliyorum."

Kızıl saçlı –daha doğrusu boş kafalı olan– onu yanağından öpebilmek için parmak ucuna kalkıverdi. Sıcak nefesine eşlik eden fısıltısıyla oğlanın boynuyla temas ediyordu. "Neden bu kadar uzun süre uzak kaldın, anlamıyorum."

Bu iyi bir soruydu.

Esmer kız onun boynunun arkasına dokundu. "Peki ne oldu?" Çocuk kendini çekiverdi. "Senin uslandığını sanmıştık."

"Artık senin kız peşinden koşmadığını sanıyorduk," diye ekledi arkadaşı. "Güzelin, canavarı uysallaştırdığını sanmıştık. Ne oldu peki?"

Ne mi olmuştu? Gerçekleri mi bilmek istiyorlardı?

Tabii canım!

Sanki kendisinin Beth gibi önemsiz biri tarafından reddedildiğini veya onu kaybetmenin itibarından fazlasını götürdüğünü onlara itiraf edecekti. Birkaç zekice lafla hem kendi itibarını kurtararak hem de Beth'inkini zedeleyerek bunu lehine dönüştürebileceğini biliyordu.

Ama bunu yapmayacaktı.

Kendi kendine, hiç pişmanlık duymadığını söyledi. Her za-

"İndir onu Kane!" diye bağırdı kızın kızıl saçlı ufak arkadaşı. Kane, kız sırf sıra ona gelsin diye arkadaşının indirilmesini istediğinden adı gibi emindi.

Onu yere bırakırken "Sakin olun bayanlar," dedi. Kollarıyla onları sardı ve dar tişörtünün şişkin gösterdiği pazılarına hayranlıkla baktı. Yeni ağırlık çalışması işe yaramaya başlamıştı. "Bundan hoşlandığınızı biliyorum."

Esmer kız kıkırdadı ve onu dürterken "Her neyse," deyiverdi. Vücutları bir kere temas etikten sonra kurtulmak için uğraşmadı.

"Ne söylerseniz söyleyin ama benim tekrar piyasada olmanın sizi heyecanlandırıldığını biliyorum."

Kızıl saçlı –daha doğrusu boş kafalı olan– onu yanağından öpebilmek için parmak ucuna kalkıverdi. Sıcak nefesine eşlik eden fısıltısıyla oğlanın boynuyla temas ediyordu. "Neden bu kadar uzun süre uzak kaldın, anlamıyorum."

Bu iyi bir soruydu.

Esmer kız onun boynunun arkasına dokundu. "Peki ne oldu?" Çocuk kendini çekiverdi. "Senin uslandığını sanmıştık."

"Artık senin kız peşinden koşmadığını sanıyorduk," diye ekledi arkadaşı. "Güzelin, canavarı uysallaştırdığını sanmıştık. Ne oldu peki?"

Ne mi olmuştu? Gerçekleri mi bilmek istiyorlardı?

Tabii canım!

Sanki kendisinin Beth gibi önemsiz biri tarafından reddedildiğini veya onu kaybetmenin itibarından fazlasını götürdüğünü onlara itiraf edecekti. Birkaç zekice lafla hem kendi itibarını kurtararak hem de Beth'inkini zedeleyerek bunu lehine dönüştürebileceğini biliyordu.

Ama bunu yapmayacaktı.

Kendi kendine, hiç pişmanlık duymadığını söyledi. Her za-

manki gibi, bir şeyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Beth kendi kararlarını verebilecek kadar yetişkindi. Gerçi bir yetişkin gibi davranması kısa sürmüştü ama olsun.

Beth bir kere onu *yanağından* öperken "Beni kandıramazsın. Senin gerçek yüzünü biliyorum," demişti.

Onun bu konuda yanılmış olması bir teselli olmamıştı.

"Hadi ama Kane," diye ısrar etti kızıl saçlı, boş kafalı olan. "Dök kirli çamaşırları!"

Ancak Kane sadece gizemli bir şekilde gülümsedi ve kızı kendisine doğru çekti. İçinden onun saçlarının sarı, gözlerinin de mavi olmasını diledi. "Ne olduysa oldu işte," diye yanıt verdi. "Artık buradayım. Sizler de buradasınız. Yani hepimiz kazançlıyız. Öyle değil mi?"

Kızlar birbirlerine bakıp omuz silktiler.

"Sen mutluyun, biz de mutluyuz," dedi esmer olan. Parmaklarının ucuna yükselip onu yanağından öptü.

Kane zoraki bir biçimde gülümsedi. Mutlu *görünüyordu*. Önemli olan da bu değil miydi?

Harper'ın, Adam'la yüzleşecek cesareti yoktu. Öte yandan, ondan uzak da kalamıyordu. Onu her gün görmeye, ona her şeyi anlatmaya ve ona bağlı olmaya fazlaca alışmıştı. Artık Adam onunla konuşmadığı için günler eksik gibi geliyordu. Harper, sadece Adam'la birlikte olduğu zaman ortaya çıkan bir yönünü kaybettiğini hissetti.

Olanlar için suçlayabileceği tek kişi de kendisiydi.

Bir köşede, Adam'ın dolabını görecektir diye bekledi. Basketbol antrenmanına gitmeden evvel dolabına uğrayacağını biliyordu. Sadece onu görmek istiyordu. Eğer onu uzaktan izlerse, suçlayıcı bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalmazdı.

Tabii Adam'ın kendisini fark edeceğini plana katmamıştı.

“Bu ne? Şimdi de beni takip mi ediyorsun?” diye gürledi. Arkasını dönüp eşyalarını dolabına sokuşturdu.

Ardından o istenmeyen bakış da geliverdi. Adam, ona sanki bir yabancı veya tanışmamayı dilemiş birisiymişçesine bakıyordu. Harper daha önce Miranda’yla karşılaştığında blöf yaparak işin içinden sıyrılmaya çalışmış, aralarında olanları umursamıyormuş gibi gözükmeye çalışmıştı ama iş Adam’a gelince, bu şekilde yalan söyleyecek gücü kendinde bulamıyordu.

“Ad, benimle konuşmak istemediğini biliyorum –”

“O zaman neden buradasın be?” Dolabının kapısını çarptı ve arkası ona dönük bir şekilde bekledi. Harper ona doğru ufak bir adım attı... Ardından bir ufak adım daha.

Çünkü senden uzak kalamıyorum.

Çünkü sana ihtiyacım var.

Çünkü senin de bana ihtiyacın var.

“Çünkü üzgün olduğumu söylemeye ihtiyacım var.”

“Emin ol, yeterince şey söyledin zaten.”

Hayır. Ona kalması için yalvarmıştı. Ona sayısız sesli mesaj bırakmıştı, sayısız mektup yazmıştı ama karşısına geçip yaptıkları için ondan özür dileyememişti. Buna cesaret edememişti. Herkese her şeyi söyleyebilen Harper Grace, bu kez konuşmaktan korkuyordu.

Yaptıklarından dolayı pişman mıydı?

Özenle hazırlanmış planı, Adam’ı elde etmesini ve ikisinin dosttan öte olabileceklerini görmesini sağlamıştı. Onun donuk, sarışın kız arkadaşından kopmasını ve gerçek aşkın neye benzediğini görmesini sağlamıştı.

Ama her şey yerin dibine geçince, Adam’ın ona bir daha asla güvenmeyeceği de ortaya çıkmıştı.

“Gerçekten üzgünüm,” dedi. İçinden Adam’ı olduğu kadar kendisini de ikna edebilmeyi umuyordu.

Adam arkasını dönmedi. Ellerini dolabına dayadı. İçine birkaç kez derin derin nefes aldıktan sonra rahatladı. Nefes aldığı anda, omuzları aşağı yukarı hareket etti. Harper, onun en sesindeki kıvrık sarı saçlara bakmaktan kendini alamadı. Parmaklarını onun ensesinde dolaştırıp onu ürpertmeye bayılırdı.

“Üzgünüm,” dedi bir kez daha. Ona dokunabilecek kadar yaklaştı ama Adam yine de arkasını dönmedi. Adam onun orada olduğunu fark etmiş olmalıydı ama yine de oradan ayrılmadı. Harper elini onu sırtına koyup yavaşça boynuna doğru dolaştırdı. “Adam.” Ona tekrar dokunmak çok güzel bir duyguydu. “Adam... Lütfen...”

“Harper, yapma!” dedi Adam öfkeyle. Dolaba iyice yaslandı. Parmakları bembeyaz kesildi. “Sadece uzaklaş.” Sağ avucuyla dolaba bir tane patlattı ve gürültü, boş koridorda yankılandı. “Git. Lütfen.”

Adam asla ona zarar vermezdi ama Harper yine de korkmuştu. Elini indirdi ve bir an için onun donmuş halini izledi.

Ondan sonra da oradan uzaklaştı.

Harper yenilmezdi. Her zaman istediğini elde ederdi. Asla pes etmezdi.

Ama belki ilk defa bu kez geriye başka bir seçeneği kalmamıştı.

“Peki sen ne giyeceksin?” diye sordu Kaia. Küvete iyice gömülürken telefonun ıslak parmaklarının arasından kayıp düşmesi için çabaladı. “Ooo, çok seksi.”

Powell’la bir buluşmasını daha iptal etmişti, adam çok açgözlüydü. Kaia, sırf bu yüzden telefonda biraz ön sevişmeye razı gelmişti. Otuz saniye geçmişti ve Kaia şimdiden çok sıkılmıştı; onun neresine dokunacağını anlatan o seksi İngiliz aksanı bile artık ona heyecan vermiyordu.

Kaia bacağını havaya kaldırıp serin rüzgarın teniyle temas etmesini sağladı. Gözlerini kapayıp Powell'ın dediklerini dinlemek için çaba sarf etti ama bir yandan da onun sesini duymamayı ve alacakaranlığın sessizliğiyle baş başa kalmayı diledi.

Her ne kadar bunu babasına itiraf etmemiş olsa da –ki zaten babası bu tür şeyleri ona sormazdı– Kaia'nın bu lanet, çölümsü, iç karartıcı yerde sevdiği bir şey vardı: Gün batımı. İç içe geçen pembe ve turuncu renkler, gökyüzünü aydınlatan ve pusun arkasında batan kırmızımsı bir ateş topu... Günün en güzel anı da güneşin ufukta kaybolduğu, gökyüzünün yavaşça karardığı ve o ilk yıldızların ortaya çıktığı o ana kadar yerini mavi ve mor renklere bıraktığı anlardı.

“Ne? Ha, evet. Hoşuma gidiyor. Çok iyi,” dedi aceleyle. Kendini çok yormasa da gayretli gözükmeye çalıştı. “Ondan sonra ellerini aşağıya doğru –” İçini çekti. “Biliyor musun? Pek havamda değilim açıkçası.”

Powell söylense de Kaia'nın bu gecelik onunla işi bitmişti. Sonunda yeni Malizia bikinisiyle ona poz vereceğine dair söz verdikten sonra adam onun gitmesine izin vermişti.

Telefonu kapattı ama bunu yere bırakmadan evvel aklına daha iyi bir fikir geldi. Sadece burnunun ucu ve kara gözleri suyun üstünde kalana kadar iyice suya yerleşti. Kaia, asla kimseye bağımlı kalmamıştı, onun için Reed'in bu gece meşgul olmasını kafaya takmamayı umdu. Ama yine de onun nerede olduğunu düşünmeden edemedi... Acaba Reed de onu düşünüyor muydu?

Adam antrenmana katılmamayı seçti.

Böyle yapmak zorunda kalmıştı.

Bir zamanlar basketbol onun için bir kaçış yoluydu. Koşmanın, zıplamanın, top fırlatmanın ve kendini zorlamanın getirdiği rahatlamayla kafasındakileri bir kenara bırakmak için bir

yoldu. Bu, onun için adeta bir sığınak olmuştu.

Ama ardından Kane takıma katılmıştı.

Bugünlerde Adam'ın bolca şut atacak veya pas verme üzerinde çalışacak enerjisi yoktu. Tüm enerjisini, Kane'in kendini beğenmiş suratını göçertme ve hayatını mahvettiği için ondan öç alma dürtüsüne karşı koymaya harcamaktaydı.

Ancak Harper'la olan karşılaşmadan sonra Adam'ın pek enerjisi kalmamıştı.

Bu nedenle antrenmanı ekip allak bullak olan hayatında yeni bir sığınak aradı. Beynini kapaması gerekiyordu. Kasabanın ucundaki 8-Ball adlı bir eski bilardo salonu da bunu yapması için ideal bir yerdi.

Bilardo salonu gündüz bile karanlıktı; pencerelerdeki siyah tahtalar, güneşin içeri girip bir avuç sürekli müşteriyi rahatsız etmesine engel oluyordu. Burası, saklanmak için ve beş dolarlık sürahileriyle, içip unutmak için uygun bir yerdi.

Buraya bir kere Harper'la gelmişti. Harper burada pis ve kaba barmenle flört ederek iğrençlik sergilemişti. Bunu bir işaret olarak kabul etmesi gerekirdi. Ama Adam bu uyarıyı göz ardı etmişti ve kıskançlıktan kudurup barmenin kafasına bir sürahi bira dökmüştü. Barmen, onun buraya bir daha dönmesi halinde ona gününü göstereceğini söylemişti. İşte o günden beri de buradan uzak durmuştu.

Ama Adam, artık kendisi için iyi olanı yapmaktan sıkılmıştı. Nasılsa işler hep sarpa sarıyordu. O zaman neden uğraşacaktı ki?

"Bir Sam Adams alabilir miyim?" dedi. Karşısındaki aynı barmendi. İyi.

"Seni bir yerden tanımıyor muyum?" diye soran herif ona daha iyi bakabilmek için yağlı saçlarını arkaya attı.

"Beni tavlamaya mı çalışıyorsun yoksa?" dedi Adam alaycı bir tonla. "Eğer öyleyse, emin olabilirsiniz ki ilgilenmiyorum."

“Sen şu göt herifsin!” diye bağırdı barmen. Sanki boylesine şahane(!) bir yerde bu ayırt edici bir tanımdı da...

Adam ayağa kalkıp masanın kenarına tutundu. “Sen kime göt diyorsun?” Bir süredir içinde kaynamakta olan tüm hisler sonunda yüzeye çıkmıştı, bir an için bile olsa patlamasına izin vereceğini biliyordu.

“Sana buraya bir daha gelmemeni söylemiştim,” dedi ve arkasını döndü. “Sana içki vermeyeceğim. Çek git.”

“Yoksa?” diye gürledi Adam.

“Yoksa polisi çağırır, senin reşit olmayan kıcını yalatırım. Hatta sanırım bunu her türlü sırf canım istiyor diye yapacağım.”

Adam pazılarını kастı.

Elini yumruk yaptı.

Yumruk atmaya hazırlandı ve... Durdu.

Eğer kontrolü elden bırakırsa, bir daha geri alamayabilirdi.

Onun için, barmenin yüzünü göçertmektense, tezgahın bir bardak alıp tüm gücüyle yere fırlattı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı barmen bardak yerde dağılırken.

“Hiçbir fikrim yok,” diye saf saf cevap veren Adam, orayı terk etti. Kasabada bolca bar vardı, ucuz içki bulmak zor değildi. Unutmak için bolca imkan mevcuttu.

İhtiyacı olan da buydu.

Eğer tepki göstermek tehlikeli olacaksa, o zaman en azından bir geceliğine içkide boğulabilirdi.

Kız, ay ışığında, parlayan solgun ve zarif bir heykeli andırıyordu. Erkek, onu izlerken derin bir nefes aldı ve vücudunu sakinleştirmeye çalıştı. Heyecanını kontrol etmeliydi.

Kız ona çok yakın duruyordu. Hislerini belli etmemek ve onu sahiplenmemek çok zordu. Kız onun hakkıydı.

Daha önce onunla birlikte olmuştu, tekrar da olacaktı. Ama onu uzaktan izlemek ve kendisine ait olduğunu bilmek kadar da güzel bir duygu yoktu.

Kız küvetten çıktı, onu izleyen kişi nefesini tuttu. Bu, beklediği andı. Mükemmel, pırıl pırıl vücuduyla havayı dilimlencesine süzülüyordu, her adımı kusursuz ve önceden tasarlanmış gibiydi. Kurulanır ve titrerken bir anda donakaldı ve kafasını karanlığa çevirdi.

O da donakaldı. Sanki göz göze gelmişlerdi. Onun görünmez varlığını fark etmiş olabilir miydi? Kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu ve çömeldiği çitin parmaklıklarına sıkıca tutundu. Yakalanma veya kıl payı kurtulma ihtimallerinin olduğu bu gibi anlar, bu oyunu oynamaya değer kılıyordu.

Ama o riskleri en aza indirgemeyi iyi öğrenmişti ve iş üstünde yakalanmayacağından emindi. Onu her gün görmek ve kızın onun maskesinin arkasında ne sakladığını asla tahmin edememesi kadar hoş bir şey yoktu.

Kız kimseye güvenmediğini düşünse de ona güveniyordu. Kızımız onu hafife almıştı, o da buna göz yummuştu.

Şimdilik.

Bölüm

3

Bunu babadan kalma bir yöntemle halletmeye karar vermişlerdi.

Bir e-posta yeter de artardı, bir web sitesi hoş olabilirdi ama Beth ve Miranda iyice düşündükten sonra, yakayı ele vermeden böyle teknik bir olaya imza atamayacaklarına karar verdiler. Yapılanları inandırıcı bir şekilde inkar etmek işin anahtarıydı.

E-postaların nereden geldiği belirlenebilirdi. Devreler her zaman kaynağı ele verirdi. Ama kağıdın izi bulunamazdı ve Beth, okul gazetesinin baş editörü olarak dilediği kadar basım aletinin erişimine sahipti.

Beth, bir deste afişi yazıcıdan çıkardı, Miranda da disketi bilgisayardan çıkararak yaptıkları işlemin tüm izlerini bilgisayardan sildi.

Beth, ufak sırlarla donatılmış bu kırmızı kağıtlardan birini eline aldı. "İşte bizim şaheserimiz!"

Miranda bir tanesini eline alarak şık tasarımı hızlıca gözden geçirdi.

"İnanılmaz, öyle değil mi? Şu kısa, sefil hayatlarında ne kadar çok şey başarmışlar."

Beth, en sevdiği sırlardan birkaçını tekrar okudu ve "Başarının uygun bir kelime olduğunu sanmıyorum," dedi. "HG, kilit sedeki kumbaradan para çalardı. AM, iktidarsızdır. KG, karanlıktan korkar." Onların tam olarak ne başardıklarından emin değilim.

"Kendilerini rezil etmek dışında," diye ekledi ve güldü Miranda. "Yani, o da bizim sayemizde oldu."

Sırf onlardan şüphelenilmesin diye alakasız kişiler hakkında da dedikodu eklemişlerdi. Bu, sadece dikkat dağıtmak içindi. Yakında herkes KG'nin çaresizlikten kızlarla yatmak için onları kandırdığını, HG'nin bazen sütyenini peçeteyle doldurduğunu öğrenecekti. Ne Miranda ne de Beth, bu olanlardan evvel Doğu Yakası'ndan gelen yeni kız hakkında fazla bir bilgiye sahip değillerdi. Ama Harper, Kaia ve Haven Lisesi'nin esrarkeşi hakkında onlara yeterince ilginç bilgi sağlamıştı.

Beth desteyi ortadan bölüp bir yarısını Miranda'ya verdi. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu. Saat neredeyse sabahın altısıydı. Yani, erkenci kuşların solucan bulmak için kalkışlarından bile evveldi. Bunları okulun her tarafına yerleştirebilmeleri için bolca zamanları vardı.

Miranda uzun kızıl saçlarını arkaya atıp Beth'e meydan okurcasına baktı. "Elbette yapacağız," dedi. "Bu onlarım tam hak ettikleri şey."

"Sanırım –"

"Şüphe duymaya başlama, diye talimat verdi Miranda. "Bize kazık attılar. İkimize de. Onların saçmalıklarına tahammül edeceğimizi sandılar."

Beth, Kane'i son kez defettiğinde gözlerinde gördüğü şeyi hatırladı. Tatlı ve sessiz Beth'in pes edeceği bilincindeki Harper'ın takındığı o alaycı bakışlar gözünün önüne geldi. Beth'in kendisini aldattığını sanan Adam'ın o soğuk, amansız zalimliğini, yumuşamaya, güvenmeye, affetmeye razı olmayışını hatırladı.

Şimdi bunların hepsini unutması mı bekleniyordu? Beth'e ihanet etmek, ihanetten sayılmıyor muydu?

"Sen okulun fen bölümünü hallet. Ben de kafeteryanın oradaki dolapları hallederim," dedi Beth kararlı bir şekilde. Geri çekilme fikrini unutmalıydı.

Miranda neşelenmişti. "Ha şöyle!" dedi ve dışarı çıktıklarında odayı kilitledi. "Bu işi halledelim."

Duydun mu?

Doğru mu?

Onun Kaia ile yattığında bakir olduğunu duydum.

Hatta Kaia onunkini ağzına alınca, heyecandan ağlayıvermiş.

Benim duyduğuma göre de Kane, Beth'i o kadar çok istemiş ki Harper'la birlikte çıplak resimler çekip fotoğrafların üzerinde oynayarak Beth diye yutturmuşlar.

Sırf poz vermekle yetinmeyen ikili soyunma odasında yatmışlar.

Yok, ben bunun futbol sahasında olduğunu duydum. Kaia da dahilmiş. Üçlü yapmışlar.

O zaman resimleri kim çekmiş?

Kaia gerçekten o esrarkeşle birlikte olmuş olabilir mi?

Duymadın mı? Kız tam bir nemfomanmış.

Son gittiği okuldan neden atıldı sanıyorsunuz?

Oğlan gerçekten ?..

Sonra da kız ?..

Nasıl bunu ?..

Aslında inanmadım ama yine de...

Buna inanmayacaksın ama...

Pek mantıklı gelmedi ama...

Inan bana.

Doğru, doğru.

“Ooo, Harper, çok utanmış olmalısın!” Harper gözlerini yuvarladı. Kendisini taklit etmeye çalışan, bu kendisinden küçük ikinci sınıflı kıza aylardır zar zor katlanabilmişti ama artık bu ‘Mini-Ben’ numaralarının suyu çıkmıştı. Özellikle de kız artık herkesin ortasında onunla konuşmaya tenezzül ettiği için. Harper, Mini-Ben’in varlığını onaylayarak kendi itibarını zedeleyebilirdi veya daha da kötüsü insanlarda ikisinin gerçekten arkadaş olduğu izlenimi uyanabilirdi.

“Senin yanında olduğumuzu bilmeni istedik,” diye ekledi Mini-Ben’in en iyi arkadaşı. Harper onun ismini hatırlamak için de kendini yormadı. Bu kız Harper’ın geçen dönem giydiği etek ve kazağın aynısını kuşandığı için, onu da Mini-O diye hatırlamakla yetindi.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye tısladı Harper dişlerinin arasından. Normal şartlarda dolabını kapar ve oradan çekip giderdi. Ama bugün ortada garip bir durum vardı. Tüm sabah insanlar ona garip garip bakmıştı, inanması zor da olsa sanki biri ona gülmüştü bile.

“Ah Harper, biz hiçbirine inanmadık,” dedi Mini-Ben.

Kafası bir oyuncak gibi yukarı aşağı sallanan Mini-O da “Elbette inanmadık,” dedi. “Yani bir tek şu –”

Mini-Ben, Mini-O’ya *kapa çeneni* der gibi bir bakış fırlatarak kararlı bir şekilde “Hiçbirine inanmadık,” dedi.

“Neyin hiçbirine inanmadınız?” Harper bu ikiz budalalardan oldukça sıkılmaya başlamıştı ama içinde de çok kötü bir şeyin olacağına dair bir his vardı. Belki de o fark etmeden olan olmuştu bile. Bu, daha da kötü bir durum olurdu. Harper bu okulu avucunun içinde tutardı ve onun bilgisi dışında bir şey olması mümkün değildi.

“Yani sen görmedin mi?..” Mini-Ben’in gözleri parıldadı. En-

dişeli gibi gözükme için gayret etse de hevesi yüzünden okuyordu. "Aaa, bunu sana gösteren kişi ben olmak istemezdim ama..." Arka cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Harper, saradaki satranç turnuvası veya bir hayır kurumu faaliyetiyle ilgili aptalca bir duyuru olduğunu düşünmüştü. Mini Ben kağıdı geri çekti. "Belki de göstermemeliyim."

"Ama en azından gördüğünde ona destek olabiliriz," diyen Mini-O, Harper'ın omzunu sıvazladı. Harper, yüzünü ekşiterek omzunu çekiverdi. "Biz *her zaman* senin yanındayız Harper. Kim ne derse desin."

"Yani, senin altına işemiş olman veya milyonlarca adamla yatmış olmana –"

"Ver şunu bana," diye homurdanan Harper, afişi Mini-Ben'in elinden kaptı. Kağıdı yavaşça açarken elinin titrememesi için özen gösterdi.

Kelimeler adeta sayfadan fırlayıvermişti.

En karanlık sırları, en utanç verici anları, en derin korkuları herkesin görebileceği şekilde sayfanın üzerine yayılmış durumdaydı. Bu anonim olarak basılmıştı –tam da korkakların yapacağı gibi– ama Harper kimi suçlayacağını bilmek için kağıtta yazarın adını görmek zorunda değildi. Onun tüm sırlarını bilen tek bir kişi vardı; ona asla ihanet etmeyeceğini sandığı biri.

Harper gülümsedi ama bu daha çok dehşet hissiyle karışık bir gülümseme gibiydi. Miniler'in bu ikisi arasındaki farkı anlayacak kadar akıllı olmamalarını diledi. Ardından omzunu silkti. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Bu kadar mı?" diye çılgılık attı Mini-Ben. "Anlamadın mı? 'HG'. Harper Grace. Bu sensin."

Harper gözlerini devirdi. Miniler'in orada, yanında olmasına neredeyse minnettardı. Onların içinde yarattığı o tanıdık

tiksinti hissi, daha berbat hisleri bastırmasına olanak sağlıyordu. Çaresizlik. Aşağılanma. Umutsuzluk gibi.

Daha yaratıcı bir şeye odaklan, diye uyardı kendini. İnsanlar sadece onlara izin verdiğinde sana zarar verebilirler. Ezik olma.

“Bak gördün mü? Burada diyor ki HG, AM’yi elde etmek için o kadar çaresizdi ki...” diye ötmeye devam etti Mini-Ben.

Harper artık onu dinlemiyordu. Öğreneceğini öğrenmişti. Artık önemli olan, tekrar odaklanıp hasar kontrolüne başlamak. Ama inkar edilemez bir gerçek, sürekli onun beynini yerken, soğukkanlı ve iyi planlanmış bir strateji üretmek imkansızdı.

Miranda ona ihanet etmişti. Başka kimse onun bildiklerini bilmiyordu.

Ama Harper, Miranda’nın bunu kendi başına yapmış olamayacağından emindi. O, böylesine bir hınzırlığa sahip değildi. Biri onu teşvik etmiş olmalıydı. Bu kişi, o kadar saf ve masum olarak bilinmeliydi ki, kimse onun böylesine bir zehri üretebileceğini aklına getirememeliydi.

“Ne yapacağız?” diye sızlandı Mini-Ben. Sanki ortada bir “biz” kavramı varmış gibi...

Harper afişi kırıştırıp bir çöp gibi omzunun üzerinden geriye atıverdi. “Neden bir şey yapmak gereksin ki? Reklamın iyisi, kötüsü olmaz derler!”

Mini-Ben’in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ona hayranlıkla baktı. “Yani umursamıyorsun bile?” Miniler’in suratlarındaki hayranlık ve acımasız ifade, Harper’a bu durumu düzeltebileceğinin sinyallerini verdi.

Son birkaç hafta, Harper’ın kendisini hayatında en yalnız ve berbat hissettiği haftalar olmuştu. Üstüne bu gibi bir şeyin gelmesi, ölümcül bir darbe olabilirdi. Yine de, Beth’in fark etmeden ona bir iyilik yapmış olabileceğini düşündü çünkü bir-

den kendini zinde hissetmeye başladı. Kendini rencide edilmiş ve aşağılanmış, erdemli ve haksızlığa uğramış, güçlü ve çileden çıkmış hissetti.

Yani tekrar kendisi gibi hissediyordu.

Bu, iyi bir histi.

Beth ve Miranda, üçüncü ders sonrasında ikinci kattaki kızlar tuvaletinde buluşup fikir alışverişinde bulundular. Okul çoktan bu efsanevi afişin heyecanına kapılmıştı. Öğrencilerin yarısı yazılanları adeta ezberleşmişti, diğer yarısı da kendi uydurdukları inanılması oldukça güç dedikoduları yaymak için bunu bir sıçrama tahtası olarak kullanıyordu.

Miranda yalnız olduklarından emin olmak için tuvaleti kontrol ederken “Bunu yapabildiğimize inanamıyorum,” diye fısıldadı.

“Aslında senin –” İçeri üçüncü sınıftan iki geveze kız girince Beth derhal konuşmayı kesti. Miranda suyu açıp ellerini yıkıyormuş gibi gözükmeye, Beth de aynayla meşgulmüş gibi gözükmeye çalışarak dudak parlaticısı sürmeye başladı.

Uzun boylu esmer kız, saçını düzelterip bir yandan da serçe parmağıyla parlak mavi göz farı uygularken “Yani sence bunu kendi kendine mi yaptı?” diye sordu. “Ama neden yapsın?” İçi fazlasıyla dolu gümüş el çantasından bileğine geçebilecek kadar büyük altın bir halka küpe çıkardı ve bunu kulağına taktı.

Daha kısa boylu ve tombul olan kız, bölmelerden birine girerek “Hadi canım,” dedi. Parlak sarı topuklu ayakkabıları kapının altından görünmekteydi. “O kız ilgi odağı olmak için her yolu dener.”

“Ama resmen kendisini küçük düşürdü!”

“Evet, aynen öyle ama hiç üzölmüş gibi duruyor muydu? Hayır. Eminim bunun her anı onun çok hoşuna gidiyordur.”

Daha uzun boylu olan kız şimdi de aynanın önünde pamuk şekeri pembesi rengindeki ve uzunluğundan neredeyse kıvrılan tırnaklarıyla meşguldü. "Bilemiyorum," dedi. "Belki de bunu yapan önemsiz biriydi. Hani zavallının biri sadece –"

"Hiç sanmam." Kapının ardından kahkahası duyuldu. "Zavallının biri bütün o bilgileri nereden bilebilir ki? Yok bence –"

Miranda sonunda kendine hakim olamadı. "Peki şu hiç aklınıza gelmiş miydi?"

Esmer kız ona bir bakış fırlatarak. "Affedersin? Biz seninle mi konuşuyorduk?"

Daha kısa olan kız hemen çıkıp pembe bir ruj sürmeye başladı. Miranda'ya doğru bakmaya ya da musluğa doğru yönelmeye tenezzül etmemişti. "Bu kız bizi mi dinliyordu ya?"

"Aman neyse. Boş ver onu."

Kız tuvaletin kapısını iterken "Bu kim ki?" diyerek kıkırdadı, esmer kız da hemen onun arkasından çıkıverdi.

Miranda ve Beth bir an birbirlerine baktılar, sonra da kahkahalara boğuldular. "Bu kızlara inanabiliyor musun?" dedi Beth şaşkınlık içinde.

"Ay, tabiii canımım!" diyerek kıkırdadı Miranda kızların taklidini yaparak.

"Bir de bize zavallı diyorlar ha?"

"Öyleymiş." Miranda el sıkışmak için elini uzattı. "Merhaba. Ben bir zavallıyım. Tanıştığımıza memnun oldum. Ya siz kimsiniz?"

"Tuvaletten çıkmadan mutlaka elini yıkayan biriyim," diyerek dalga geçti Beth.

Miranda gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Aslında burada asıl olayı unutuyoruz," dedi. "Onun hakkında nasıl konuştuklarına dikkat ettin mi?"

Beth, "Harper," diyerek zaten bariz olan boşluğu doldurdu.

“Evet. Herhalde yani. Ondan ilgi budalası, zavallı biri olarak söz ediyorlardı.”

“Rezil olmuş,” dedi Beth kaşını dikerek.

Miranda başını sallayarak onu onayladı. “Aşağılık!”

“Bozguna uğramış.”

Miranda sırtıttı ve Beth’in omzuna kolunu doladı. “Bunların hepsinin sorumlusu da iki zavallıymış. Bunu kim tahmin edebilirdi?”

Meraklı tipler Kane’in etrafını çevirmişlerdi. Öğle yemeğinde sanki okulun yarısı onun etrafında toplanıp güvenilir kaynaktan bilgi kapmak ve kendilerini bir şeylerle ilişkilendirmek peşindeydi. Kane belli etmese de içten içe çok sinirliydi. Bunu yapan kesin Beth’di. Öyle olmalıydı. Başka kimsenin yazılanların bir kısmını bilmesine imkân yoktu. Bunlar, enayi gibi paylaştığı sırlardı.

İşin en kötü yanı da buydu; bunun kendi hatası olduğunu biliyordu. Kendisini koruyacağına dair söz vermesine rağmen şimdi çıplak ve korunmasız kalmıştı.

Asla... Bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Kane afişi görür görmez, hemen kendi uydurmasyon bilgi kampanyasını başlatmıştı; Kaia ve Harper’in neşeyle gülümsemelerine ve onları dinleyenlerin merakına bakılırsa, onlar da aynısını yapmayı seçmişlerdi. Ayrı masalarda oturdular. Her biri yıldızlarla kısa bir an geçirmek isteyen insanlardan oluşan ufak bir girdabın merkezidi. Ama Kane’i çevreleyen kalabalık, elbette en büyüğüdü.

“Onu geri almam için yalvardı,” diye içini döktü basketbol takımından birine. “Acınacak bir hali vardı. Yani, sırf ağlasa bile anlardım. Kızları bilirsın. Ama geceleyin aniden kapımda belir-meye falan başladı. Yani polisi çağırmak istememiştim...”

“Şöyle özetleyeyim. Artık soğuk, ölü bir balığı öpmenin ne

gibi bir his olduğunu biliyorum,” dedi sarışın amigo kızlardan birine.

“Ve o koku yok mu? Hani lokantada çalışıyor ya, tüm o soğan, yağ ve ter kokusunun karışımı...” Kafasını yana salladı ve iri yarı birinci sınıf öğrencisi onun omzunu sıvazladı. “İnsanın midesini bulandırıyor. Benim midem hassastır ve bazen...”

“Elbette *daha* fazlasını istedi,” diyerek böbürlendi basketbol takımının kaptanlığını yapan üçüncü sınıf öğrencisine. “Ama ne yapmalıydım? Kız, nasıl desem? Yani, Adam kızı tam götürmediği için şanslı diyelim.”

Beth’e adeta acımaya başlamıştı. O, köpekbalığı olmaya çalışan bir yunus gibiydi. Bu tehlikeli bir oyundur çünkü ne yaptığını bilmezsen, biri gelir ve seni yer.

Öğretmenin verdiği not kısa ve yerindeydi: *Odama gel. Şimdi.*

Kaia onun boş sınıfına girerken sadece “Jack,” deyip kapıyı kapadı. “Bonjour.”

Powell masasının ucuna oturmuştu, kırmızı bir kağıdı gözden geçiriyordu. Kaia bu kağıdı görür görmez tanıdı.

Powell soğuk bir tonda “Onunla artık görüşmediğini söylemiştin,” dedi ve afişi dikkatlice masasına bıraktı. “Kendimi yeterince net açıkladığımı sanmıştım; ben paylaşmayı sevmem.”

Kaia ona doğru uzun adımlarla ilerledi ve en öndeki sıralardan birine geçti. Bakışlarının, yeşil mini eteğinin neredeyse hiç kapamadığı uzun, bronzlaşmış bacaklarında olduğunu farkındaydı.

“Bunu gerçekten *burada* tartışmak istiyor musun Jack?” Bu, Powell’ın kendi koyduğu tüm kurallara aykırıydı ve bir çaresizlik göstergesiydi.

“Tartışacak bir şey yok. Onunla artık buluşmadığını söylemiştin. Ama şimdi okuyorum ki –”

Kaia güldü. “Muhtemelen budala bir birinci sınıf öğrencisinden kaptığın bir kağıt parçasına mı inanacaksın? Ne kadar safsın.”

Powell’ın cildi hafifçe kızardı. Kaia bunun öfkeden mi, yoksa utançtan mı olduğundan emin olamazdı. İstese onun ıstırabına son vermek için Reed’le olan cilveleşmesini itiraf edebilir ve onun oynaşacak başka bir öğrenci bulmasını önerebilirdi. Hatta ona kendi yaşında biriyle takılmasını da öğütleyebilirdi. Ama Kaia bu işi burada bitirmeye hazır değildi ve özellikle de gazez ve yazıcı sahibi bir zavallının onu zorla bir karara yöneltmesine izin veremezdi.

Odadan çıkacakmış gibi yavaş adımlarla kapıya yöneldi ama eli kapı kolunun üzerinde duruverdi. “Benim gerçekten kendimi savunmam mı gerekiyor? Ya da bu oyunu bırakıp başka bir oyun oynayabilir miyiz?”

Powell masasından inip ona doğru yürüdü ve daha önce okulda hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Ona dokundu.

Elini, onun kapı kolundaki elinin üzerine koydu ve kapıyı kilitledi.

Dudakları onun ensesinden birkaç santim uzaklıktaydı ve parmakları, kızın vücuduna adeta kilitlenmişti. “Bunu şimdilik bir kenara bırakabiliriz,” dedi. “Sen zeki bir kızsın Kaia. İşleri böyle berbat etmemen gerektiğini bilmelisin. Bunu bir uyarı olarak kabul et.”

Powell kızı sertçe kendine çekti, o da kapının öbür tarafındaki insanların varlığından oldukça haberdar bir biçimde buna izin verdi. Yakalanma ihtimaline sadece santimler engeldi. Bu düşünce Kaia’yı, Powell’ın onun üzerinde dolaşan ellerinden çok daha fazla azdırmaktaydı.

Evet, Kaia zeki bir kızdı ve nelerin yapılmaması gerektiğini biliyordu. Ama uygulamaya gelince durum farklıydı.

Aksi halde işin ne zevki kalırdı?

Fısıldamalar adeta Miranda'nın kafasının içinde ileri geri uçuşmaktaydı. Kimse ona nelerin doğru, nelerin uydurmaca olduğunu sormamıştı; belli ki kimse onu düşünmemişti bile.

Tabağındaki vıcık vıcık yemekle oynarken *Harper'la takılmayınca adeta görünmez oldum*, diye düşündü. İştahı yoktu. Harper bir kalabalığın ilgi odağıyken, Miranda'nın iştaha sahip olması de beklenemezdi zaten. Miranda farkında olmadan ona en sevdiği şeyi sağlamıştı. Miranda bulunduğu yerden onun kendinden memnun sırtışını göremiyordu ama bunu yaptığından emindi. Harper'ın hikayeleri nasıl değiştirdiğini duyamıyordu ama bundan da emindi. Daha çok ilgi. Artık her şey belli olmuştu, demek uyuz planları bu şekilde sonlanacaktı.

Donuk mu donuk Beth'le birleşip Haven Lisesi'nin kötü kraliçesiyle mücadele edebileceklerini mi sanmıştı?

Beth, Miranda'nın daha önce kafasında canlandırdığı kadar kötü çıkmamıştı ve muhtemelen zamanında Harper'la birlikte onun arkasından dalga geçilmeyi hak etmemişti. (Miranda, uzun bir süre önce, Harper'ı her zaman kontrol edilemez kahkahalara boğmayı başaran Beth taklidini mükemmelleştirmişti.)

Ama "o kadar da kötü" ne demekti? İnsanların zihinlerine şekil verebilen, arzularını değiştirebilen, dünyayı tam istediği şekle sokabilen biri karşısında bu ne işe yarardı? Harper bu güçlere sahipti ama Beth değildi. Miranda da öyle.

İkisi birleşerek koca bir hiç oluşturmuşlardı. Miranda, bu işte yalnız olması halinde işlerin daha iyi gidip gitmeyeceğini düşünmeye başlamıştı.

Harper, etrafındakileri kontrol etmek için fazla çaba sarf etmezken, asıl enerjisini kafeteryanın diğer ucundaki masaya çökmüş Miranda'yı izlemeye adanmıştı. Daha önce da tartıştıkları olmuştu.

Hatta arkadaşlıkları belki de bu kavgalar üzerine kurulmuştu. Ama bu kez durum farklıydı.

Miranda asla kin besleyemezdi; bu yüzden de Harper zamanla geçmişin unutulacağından emindi. Bunu altıncı sınıftayken öğrenmişti. İkisi, sınıflarının sunacağı *Macbeth* piyesinin –daha doğrusu on iki yaşındakilerin ilgisini çekebilecek biçimde kısaltılmış versiyonunun– provasında ilk defa büyük bir kavgaya girmişlerdi. Kavga ufak bir şeyden başlamıştı: “gerçek” (plastik) kılıç ile üstüne alüminyum folyo geçirilen bir sopayı kimin kullanacağına dair anlaşamamışlardı.

Elbette ki bu tartışmayı kazanan Harper olmuştu. İtiraz etmesi imkansız bir argümanla, piyesin adının onun karakterinden geldiğini belirtmişti ve kendisi piyesin yıldızı olduğuna göre her şeyin en iyisinin ona verilmesi gerektiğini düşünmüştü. Yani replikler, kostümler, makyaj ve tabii ki kılıçlar. Ama Miranda durumu kolay kabullenmemişti. Saatlerce tartışmadan sonra Harper plastik kılıcı ele geçirince, ikisi bir hafta boyunca konuşmamışlardı.

Piyesin doruk noktasına gelindiğinde, ilk iyi replik Miranda’ya aitti. *Macbeth*’in sonunu getirecek Macduff karakteri olarak “Dön, zebani, dön!” diye bağırmıştı.

Harper, ona meydan okuyan şahsa doğru döndü. İki isim sahnede göz göze geldiler ve krallığın kaderi sahiden onların omuzlarındaymışçasına gözlerini kıstılar, dişlerini gıcırdattılar ve kılıçlarla savaşmaya hazırlandılar. Öğretmenleri onlara ne yapmaları gerektiğine dair oldukça net bilgi vermişti: kılıçları üç defa çarpıştıracaklar, ondan sonra da Miranda, Harper’ın kafasını uçuracaktı. Lafın gelişi, tabii ki.

Miranda kılıcını salladı. Harper bunu savuşturdu, geriye sıçradı, kılıcını Miranda’ya doğru savurdu. Miranda bu darbeyi uyduruk alüminyum folyolu sopasıyla karşıladı ve alay ederce-

sine sahnede oraya buraya sıçradı.

Bir sonraki darbede yere yığılıp Grace İlkokulu tarihindeki en büyük ölüm sahnesinde yer alması gereken Harper, bunca insanın karşısında bu düelloyu –bununla birlikte de itibarını– kaybetmeyi kabullenemedi. Kılıcını deli gibi salladı ve Miranda'nın cılız sopası ortadan ikiye büküldü. Bunun üzerine Miranda da hayal kırıklığı içinde bir çığlık atarak Harper'ın üzerine çullandı. İki sahne boğuştu ve yuvarlandılar, birbirlerini dürttüler, çimdiklediler, gıdıkladılar ve saç çektiler... Ta ki göz göze gelip aynı anda kahkahalara boğulana kadar.

Harper ve Miranda, bir sonraki hafta sonunu kırk sekiz saatlik bir güncelleme seansı olarak kullanmışlardı ve birbirleriyle konuşmadıkları her acılı saatteki olanları paylaşmışlardı.

“Canım çooooook sıkıldı!” diye söylendi Miranda.

“Sen mi sıkıldın? Ben neredeyse ayakta uyuyordum,” diye cevap verdi Harper.

“Annem ve babamla evde Riziko oynamak zorunda kaldım.”

“Ben de şekerlerle tanıdığım herkesin adını yazdım.”

“Özledim ya seni,” diye itirafta bulundu Miranda gülerek.

Harper, o zamanlar bile Miranda'yı onun özlediğinden daha fazla özlediğini itiraf etmemeyi biliyordu. Bu olanlar her akıllarına geldiğinde kahkahalarla gülerlerdi. Yakın geçmişte bile Harper bir sürtük gibi davrandığında Miranda ona “zebani” diye hitap ediyordu. Harper da “Saldır bakalım Macduff,” diyerek dalga geçiyordu. Bu arkadaşlıklarının yönetmeliği gibi bir şeydi. Asla canlandırdıkları karakterlere dönüşmeyeceklerdi. Kavga edebilirlerdi ama asla ölümüne değil. Her zaman kavgayı zamanında sonlandıracaklardı, tam o ölümcül darbe gelmeden az evvel.

Ama şimdi yemeğiyle oynamakla meşgul Miranda'yı izlerken, onun yanına gitmek de, gitmemek de onu ürkütüyordu.

Eğer Harper ona gidip “Saldır bakalım Macduff,” deseydi –yani *bana bağır, vur, ondan sonra da lütfen affet*– bu, durumu düzeltmeye yeter miydi?

Harper bunun muhtemelen yetmeyeceğini düşündü, özellikle de bu afiş işinin arkasında Miranda varsa. Bu ölümcül bir darbeydi. Harper bunu beklemiyor olabilirdi ama ne zaman kılıcını bırakıp sahneyi terk etmesi gerektiğini iyi bilirdi.

B ö l ü m

4

"Tamam, kızlar. Oylama zamanı geldi: *Keşke 30 Olsam* veya *Prences Gelin*."

İzlenecek film olarak *Keşke 30 Olsam* seçilirken, Beth de bunu umursamaya çalıştı. Birkaç gün önce bütün istediğinin bu olduğunu düşünmüştü. Gruba tekrar kabul edilmek, pijama partilerinin yapıldığı o güzel günlere geri dönmek, birlikte alışveriş merkezlerine gitmek, patlamış mısır yemek ve kızlarla muhabbet etmek.

"Beth, yukarıdan bir torba çikolata daha kapabilir misin?" diye sordu Claire. Beth yukarıya çıkarken arkasından konuşulup konuşulmayacağını merak etti. Onu davet etmişlerdi, bu da olumlu bir gelişmeydi ama kimse onun orada olmasından pek de hoşnut gözüküyordu.

Aşağı dönüp çikolataları bir kaseye boşaltırken cesaretini topladı. "İşte çikolatalar geldil!" deyiverdi.

"Süper, haydi filmi başlatalım," dedi Claire. Beth sabırsızlanıyordu. Işıklar kapatılıp kapatılmaz sahte gülümseyişini kesebilir ve neşeli muhabbetlere katılmaktan kurtulabilirdi. Düşün-

OFKE

celere dalıp mezuniyet gününe kadar nasıl idare edebileceğini çözmeye çalışabiliyordu.

"İzlemeye başlamadan evvel Beth'e bir şey sormak istiyorum," dedi kızlardan biri hevesli bir şekilde. Bu, Leslie'ydi. Beth, onun bu grupta yerini alan kişi olduğunu anladı. Ama kendisi bir zamanlar bu kadar ürkek ve cansız olmuş muydu ki? Claire gözlerini yuvarladı ve pes edip minderlerden birine oturdu. "Anlat bakalım..." diye başladı kız. "Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Bilirsin işte," dedi Abbie. "O."

"Sen ve Kane yani..." diye sıkıştırdı Leslie. "Nasıldı?"

"Bir erkek arkadaşına sahip olmak mı nasıldı?" diye sordu Beth kuşku içinde. Bu grubun parçası olduğu zamanlar hiçbirinin erkek arkadaşı olmamıştı ama aradan neredeyse iki sene geçmişti. Bu süre içinde en azından birisi mutlaka...

Claire kabaca "Seks!" dedi. "Seksin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlar." Beth'e cevap vermesi için meydan okurcasına baktı.

"Ama ben -" Beth, o kadar uzun bir süredir bakire olmaktan utanmıştı ki, olmadığı biri gibi davranmak ve hazır olmadığı şeyleri yapmak zorunda olmadığı bir grubun parçası olmanın nasıl bir duygu olduğunu neredeyse unutmuştu. O gece ilk defa olarak içten bir şekilde gülümsedi. "Yapmadım ki," diye açıkladı ve kimsenin onu yargılamayacağını bilerek içinde bir rahatlık hissetti. Arkadaşlara -gerçek arkadaşlara- sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. "Yani, ben ve Kane hiç... Adam'la da hiç yapmadım; onun için ben halen -"

"Bakire misin?" diye homurdandı Claire. "Tabii, tabii."

Beth ona aldırmayarak "Öyleyim," diye ısrar etti.

Abbie kuşkulu bir biçimde "Ama Beth, herkes duydu... Kane dedi ki..." diye devam etti.

B ö l ü m

4

"Tamam, kızlar. Oylama zamanı geldi: *Keşke 30 Olsam* veya *Prenses Gelin*."

İzlenecek film olarak *Keşke 30 Olsam* seçilirken, Beth de bunu umursamaya çalıştı. Birkaç gün önce bütün istediğinin bu olduğunu düşünmüştü. Gruba tekrar kabul edilmek, pijama partilerinin yapıldığı o güzel günlere geri dönmek, birlikte alışveriş merkezlerine gitmek, patlamış mısır yemek ve kızlarla muhabbet etmek.

"Beth, yukarıdan bir torba çikolata daha kapabilir misin?" diye sordu Claire. Beth yukarıya çıkarken arkasından konuşulup konuşulmayacağını merak etti. Onu davet etmişlerdi, bu da olumlu bir gelişmeydi ama kimse onun orada olmasından pek de hoşnut gözükünüyordu.

Aşağı dönüp çikolataları bir kaseye boşaltırken cesaretini topladı. "İşte çikolatalar geldil!" deyiverdi.

"Süper, haydi filmi başlatalım," dedi Claire. Beth sabırsızlanıyordu. Işıklar kapatılıp kapatılmaz sahte gülümseyişini kesebilir ve neşeli muhabbetlere katılmaktan kurtulabilirdi. Düşün-

OFKE

celere dalıp mezuniyet gününe kadar nasıl idare edebileceğini çözmeye çalışabiliyordu.

"İzlemeye başlamadan evvel Beth'e bir şey sormak istiyorum," dedi kızlardan biri hevesli bir şekilde. Bu, Leslie'ydi. Beth, onun bu grupta yerini alan kişi olduğunu anladı. Ama kendisi bir zamanlar bu kadar ürkek ve cansız olmuş muydu ki? Claire gözlerini yuvarladı ve pes edip minderlerden birine oturdu. "Anlat bakalım..." diye başladı kız. "Nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Bilirsin işte," dedi Abbie. "O."

"Sen ve Kane yani..." diye sıkıştırdı Leslie. "Nasıldı?"

"Bir erkek arkadaşına sahip olmak mı nasıldı?" diye sordu Beth kuşku içinde. Bu grubun parçası olduğu zamanlar hiçbirinin erkek arkadaşı olmamıştı ama aradan neredeyse iki sene geçmişti. Bu süre içinde en azından birisi mutlaka...

Claire kabaca "Seks!" dedi. "Seksin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorlar." Beth'e cevap vermesi için meydan okurcasına baktı.

"Ama ben -" Beth, o kadar uzun bir süredir bakire olmaktan utanmıştı ki, olmadığı biri gibi davranmak ve hazır olmadığı şeyleri yapmak zorunda olmadığı bir grubun parçası olmanın nasıl bir duygu olduğunu neredeyse unutmuştu. O gece ilk defa olarak içten bir şekilde gülümsedi. "Yapmadım ki," diye açıkladı ve kimsenin onu yargılamayacağını bilerek içinde bir rahatlık hissetti. Arkadaşlara -gerçek arkadaşlara- sahip olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. "Yani, ben ve Kane hiç... Adam'la da hiç yapmadım; onun için ben halen -"

"Bakire misin?" diye homurdandı Claire. "Tabii, tabii."

Beth ona aldırmayarak "Öyleyim," diye ısrar etti.

Abbie kuşkulu bir biçimde "Ama Beth, herkes duydu... Kane dedi ki..." diye devam etti.

Beth kızgın bir şekilde "Kane, yalan söylüyor," dedi. "Her ne dediyse, biz asla -"

"Hatta senin onu buna ikna ettiğini duydum," dedi Leslie. "O yavaş ilerlemek istemiş ama -" Beth'in suratındaki ifadeyi görünce "Yani bu kötü bir şey de değil aslında," diye ekleyiverdi hemen.

"Rahat bırakın kızı," dedi Claire onlara emir verir gibi. Beth rahatlamıştı. Ama Claire konuşmaya devam ettiği için, bu oldukça kısa sürdü. "Belli ki bu konuda konuşmak istemiyor, en azından bizimle. Artık yalan söylemene gerek yok Beth çünkü başka soru sormayacağız."

Claire filmi başlatıp ışıkları söndürürken, Beth'in yüzündeki gülümseme adeta donup kaldı. Odayı müzik, kahkaha ve aptalca muhabbetin kaplamasıyla Beth de sonunda kıpırdama şansı buldu. Yayılmış vücutların arasından geçip yukarıdaki misafir tuvaletine gitti. İçeri girip kapıyı kilitledikten sonra klozete oturdu ve başını ellerinin arasına götürüp gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Kontrolü kaybediyordu.

Olması gereken o kadar farklı insan vardı ki... Adam'a karşı onu affetmeyen acımasız eski kız arkadaş, Harper'a karşı güçlü bir rakip, ailesine karşı da güvenilir bakıcı. Eski arkadaşlarının arasında rahatlayıp kendisi gibi davranabileceğini düşünmüştü ama belli ki onlar bunu istemiyordu. Onlar, popüler insanların içinden gelip onlara asla parçası olamayacakları bir dünya hakkında bilgi verecek bir Beth istiyorlardı.

Takılması gereken birçok maske vardı ama hiçbiri ona tam oturmuyordu. Artık kim olduğunu bilemiyordu ve bunu çözmeye çalışacak en ufak bir enerjisi bile kalmamıştı.

Eski Harper geri dönmüştü. Gölgede ve battaniyelerin altında saklanmak pek de işe yaramamıştı. Bu, onu hiçbir yere götür-

meyecekti. Ona Adam'ı kazandırmayacak, oç almasını sağlamayacaktı.

Bunun için Cuma gecesi Kaia ve Kane'i aramıştı. Harp meclisini toplanmanın vakti gelmişti ve onlar da savaşmayı iyi bilen iki kişiydiler.

Bourquin'in kafesinin arkalarında bir masaya otururlarken Kane, "Yataktan çıkışını görmek güzel Grace," dedi.

"Yatakta görmek de gayet güzeldir," diye espri yaptı Harper. "Ama sen göremeyeceksin maalesef."

Kane sırttı, Kaia da köpüklü frappelerin olduğu tepsiyi masaya koydu.

"Plan nedir?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Bunun senin alanın olduğunu sanıyordum," dedi Harper şakasına, ardından yüzündeki gülümseme yok oldu. Kaia'nın son planının bir felakete neden olduğunu anımsadı. Onları bu noktaya getiren, o plandı.

Kane o ünlü afişi, sanki elini kirletecekmiş gibi dikkatlice iki parmağı arasında tutuyordu. "Bunu Beth'in yaptığı konusunda hemfikir miyiz?"

"Ben halen bunu tek başına yapmış olamayacağımı düşünüyorum," dedi Kaia.

"O çok beceriklidir," dedi Harper hemen. Miranda'yla daha sonra kendi istediği zaman ve şekilde ilgilenecekti.

"Sen onun boş biri olduğunu söyleyip dururdun," diye hatırlatma yaptı Kane.

"Sen de hep onu hafife aldığımı söyledin," diye karşılık verdi Harper. "Belli ki haklı çıkan sensin."

Kane gözlerini kapayıp onun sözlerini içine çekercesine derin bir nefes aldı. "Ohh, ne güzel söyledin! Ama biraz şaşırmış gibisin. Ne zaman benim zaten her zaman haklı olduğumu anlatacaksın?"

"Söyle o zaman Bay Doğru," dedi Kaia ileri eğilerek. "Aramızda onu en iyi tanıyan sensin. Onun işini nasıl bitireceğiz?" Masaya büyük bir sessizlik hakim oldu.

"Eğer elimizde kanıt olsaydı onu ihbar edebilirdik," diye kafa yordu Harper. Ama kanıt yoktu. Ayrıca onu yetkililere şikayet etmek, çok zavallı bir çözüm gibi gözükürdü. Bu işi kendileri çözebilirken neden sorumluluğu başkasının üzerine at-sınlardı ki?

Kane kahvesini bıraktı ve kızlara bakarak yavaşça gülümse-di. "Onun cici kalbinin, bu hafta en çok neyi arzuladığını söyleyebilirim –"

Kaia ve Harper aynı anda "Seni değil," diye Kane'in taş atınca birbirlerine bakıp kahkahalara boğuldular. Kane'in ifadesi hiç değişmedi.

"Eğer dalga geçmeniz bittiyse..."

Kızlar, *yaramazlık yapmayacağız* dercesine başlarını salladılar.

"Diyorum ki, eğer Beth'i tanırıysan, onun bu hafta istediği tek bir şey vardır: Diğer öğrencileri etkileyecek ve onun iyi kız imajını bir güzel pekiştirecek gösterişli bir şey.

"Tüm okula kendisinin en iyisi olduğunu gösterebileceği bir şey," dedi Kaia.

"Tüm öğretmenler de buna bayılacak," diye ekledi Kane.

"Ayrıca kendisini herkesten üstün, bir VIP gibi hissedebilecek," dedi Kaia, durumu çözmüşçesine.

Harper'ın aklı karışmış ve bu oyundan sıkılmıştı. "Eee, nedir bu?" İkisi bu oyunu fazla uzatmışlardı.

"Şu vali için yapılacak konuşma," diyerek olayı açıkladı Kane. "Konuşmayı yapacak kişi olmak için başvuracağını duydum ve ciddi bir rakibi de yok. Ama..."

"Birinin bu şansı onun elinden alması üzücü olmaz mı?" diye devam etti Kaia. "Ondan daha güzel, daha popüler, onun

iki kelimeyi yan yana getirebileceğini ummadığı biri gibi."

"Belki de o mavi gözlerini kırıştırarak istediği her şeyi elde edemeyeceğini anlayabilir," diye sonlandırdı oyunu Kane.

"Özellikle de..." Kaia afixi onun elinden kapıldığı gibi ortasından yırtıverdi. "Ateşle oynayacaksa!"

"Peki, tam olarak kimin onu –" Harper, bariz olanı anlayınca cümlesini yarım bıraktı. "Lanet konuşmayı benim mi yazmamı istiyorsunuz? Müdürenin eğitilmiş maymunu gibi vali için bir şov mu sunmamı bekliyorsunuz?"

"Onu can düşmanından başkasının yenmesi hiç yakışır mı?" dedi Kaia. "Zaten almaya değer her şeyi onun elinden almış olan kişinin yani."

Aslında bu kulağa gayet hoş geliyordu.

Ayrıca Harper kazanmayı her zaman çok severdi.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Harper.

Kane tek kaşını havaya kaldırdı. "Tereddüt mü ediyorsun Grace? Oç almak senin fikrindi."

"Bizi yerin dibine sokmaya çalıştı," dedi Kaia. "En çok da seni."

Harper aklından geçeni söylemek istemedi yani, Beth'in belki de zaten yeterince zarar gördüğünü.

"Sen de biliyorsun ki Beth kabul etse, Adam anında ona geri döner," diye hatırlattı Kaia. "Adam onun çok saf ve masum olduğunu düşünüyor."

Harper kendi kendine bunu başlatanın Beth olduğunu hatırlattı. Ayrıca o tam olarak ne kaybetmişti? Kaia haklıydı: Beth istediği an Adam'ı geri alabilirdi. Tek başına kalan ve asla gerçeğeleşmeme ihtimali olan bir bağışlama için yerlerde sürünen Harper olmuştu.

Beth bunun için bir ödeme olmayacağını mı düşünüyordu? Dahası, bu ödemeyi hak etmiyor muydu?

Harper kararını vermişti. "Tamam. Ben varım. Tümüne varım!"

Kaia, bardağını Harper'inkine tokuşturdu. "İyi karar! İntikamın şerefine içelim!"

Kane de bardağını tokuşturdu. "Ve kazanmaya," diye ekledi.

Harper kahvesinden bir yudum almadan önce durakladı ve bir de o bir ekleme yaptı. "Adaletle."

Kaia lokantadan çıkarken saati kontrol etti. Reed'le buluşmadan önce eve gidip üstünü değiştirmeye yetecek kadar vakti vardı. Ya da Guido'nun pizzacısına erkenden gidip onun hazır olup olmadığına bakabilirdi. Hazır olmasa bile Reed çalışırken, o da oturup orada beklerdi. Onun tezgahın arkasında sergilediği kendinden emin hareketleri izlemeye bayılıyordu. Hamuru fırlatışı, sosu üzerine sürüşü, peyniri serpişi. Hazır yiyeceklerin hazırlanışının bu kadar seksi olabileceği hiç aklına gelmemişti.

BMW'sine bindi ama oradan ayrılırken hangi yöne sapacağına karar vermeye fırsat bulamadan cep telefonu çaldı.

"İyi haber. Akşam yemeği iptal oldu. Bu gece boşum. Yarım saate burada ol."

Kaia dudağının kenarını ısırırken işaret parmağını telefona tıkdırdı. Powell, ona emir vermekten hoşlanıyordu. Bu sayede kontrolün onda olduğuna dair aldatıcı bir izlenime sahip oluyordu.

"Gelemem, planım var," dedi hızlıca.

"Boş ver o planları," dedi. "Senin için özel bir şeyim var."

Kaia bir an gaza geldi ama Reed'in yamuk gülümseyişini ve yataktan yeni çıkmışçasına dağınık, kıvrıkcık saçlarını düşünce bu istek geçiverdi.

"Üzgünüm," dedi. Ama tatsız tuzsuz ses tonu, her zamanki gibi hiç de üzgün olmadığını gösteriyordu.

"Benimle bir gece geçirmekten daha önemli ne için olabilir?" diye sordu Powell.

"Ne fark eder?" diye çattı Kaia. O an içinden bir yalan uydurmak bile gelmiyordu. Sonuç olarak, bu bir ilişki değildi ve birbirlerine karşı hiçbir sorumlulukları yoktu. İşin güzel yanı da buydu. En azından beyimiz bir ahtapota dönüşüp kaybetme korkusu yüzünden her fırsatta dokunaçlarını Kaia'ya dolayana kadar bu böyleydi. "Gelmeyeceğim."

"Tu me manques," dedi Powell. Seni özledim. "Mon amour." Aşkım. Fransızca konuştuğunda Kaia'nın buna dayanamadığını biliyordu.

Kaia içini çekti. "Şimdi geliyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bu kararından pişman oldu. "Yirmi dakikan var."

"Şimdi öyle diyorsun ama gelince ayrılmak istemeyeceğini biliyorsun." Kaia onun kendini beğenmiş sırtışını gözünde canlandırabiliyordu ve bu her zamanki gibi ona itici gelse de yine de azdırdı. "Bana hayır diyemeyeceğini biliyorsun."

"Yirmi dakika. O kadar."

Powell gülmeye devam ederken Kaia telefonu kapadı. O zaman yeni bir plan vardı. Aynı gecede iki erkek. Bunu daha önce de yapmıştı ama bu sefer farklı hissetti.

Kaia, şehrin Powell'in yaşadığı pis bölümüne arabasıyla vardı. Çocukça bir aşka kendini vermeye ve Reed'le "çıktığı" fikrine karşı koydu. Bu adeta kaygan bir zemindi ve eğer dikkatli olmazsa kendini birden aşırı duygusal aşk şırıltı, sevgililer günü şekerleri, aptalca pop şarkıları ve "beni seviyor mu, yoksa sevmiyor mu?" gibisinden kararsızlıkların yer aldığı yolda kayarken bulabilirdi.

Bu, kabul edilemezdi. Bu gece her ne kadar Powell'i görmek, onun okşamalarına ve İngiliz aksanına maruz kalmak istemese de, sırf özgür biri olduğunu kendine hatırlatmak için onu go-

recekti. Kaia, hiçbir zaman birine tam anlamıyla teslim olmamıştı. Ona göre bu sahiplenmenin öncesindeki son adımdı ve kimse onun sahibi değildi. Kimse olamazdı.

"İşte ben buna kıç derim!" Oyun kurucu oğlan, yerinden fırlayıp elindeki bir dolarlardan oluşan bir tomar parayı sallayarak sahnenin dibine varmaya çalıştı.

Adam etrafa bakıp kendisi gibi akli karışık başka birinin olmadığını kontrol etti ama takım arkadaşlarının gözlerinde şehvetten başka bir şey göremedi. Peki Adam'ın nesi vardı? Birkaç adım ötede dans eden yarı çıplak üç kadın, mükemmel vücutlarıyla tempolu müzik eşliğinde sallanıyordu ama onun tek yapabildiği şey, bardağına bakıp kendini acı içinde sefalate vermektir.

Oğlanlardan biri onun sırtına sert bir şaplak indirdi. "Acı-nacak haldesin be dostum! Somurtmayı kes de nerede olduğumuza bir bak. Burası cennet."

Cennet, ya da asıl adıyla Mugs 'n' Jugs, 47. Otoyol'da "Canlı! Çıplak Kızlar!" yazan, kocaman ışıklı tabelasıyla rağbet gören bir striptiz kulübü. Adam, on altıncı doğum gününde herkes gibi geleneksel hacı gerçekleştirmişti ama o günden sonra buraya uğramamıştı.

Şimdi, neden uğramadığını hatırladı. Tamam, varlıkları bile şüpheli minicik kostümlerle ileri geri yürüyen kızların birkaçı gayet seksiydi. Biri kaplan-kadın, diğeri vampir kılığındaydı ama hepsi, zavallı müşterilerine aynı s.. beni bakışını yollamaktaydılar. Ama gözlerinizi onlardan kurtardığınızda, o iç karartıcı ayrıntıları fark etmemek kaçınılmaz oluyordu. İnsanı deli eden bir döngüde aynı beş şarkıyı çalan haşat olmuş müzik sistemi, saçma sapan paralara içkiler ve düşük maaşlı garson kızlar; sıkıcı hayatlarından birkaç saatliğine kurtulup striptizcilerin sadece onlar için işlerini icra ettiklerini ve suratlarındaki

bezgin ama davetkar ifadenin daha derin bir anlam taşıdığını hayal eden orta yaşlı işadamları.

Gürültülü tekno müziği üzerinden sesini duyurabilmek için bağırды. "Beni neden buraya sürüklediniz? Sadece bılardo oynamaya geldiğimizi sanmıştım."

"Neden şikayet ediyorsun?" diye sordu takımın pilotu çocuk. "Etrafına bak ve bana bunun bılardodan daha iyi olmadığını söyle." Masadan bardakları toplamaya gelen garson kıza baktı. Kız öylesine eğilmişti ki göğüsleri Adam'ın koluna sürüyordu. Diğer oğlan kıza bakarak "Hey, bebeğim. Sen niye diğer fısıkların arasında değilsin?" diyerek sahneyi işaret etti.

Adam oturduğu yerde adeta büzüştü. Neyse ki kız sersemi görmezden geldi. Onun yerine Adam'a döndü. Adam bir kez daha büzüldü.

"Niye böyle somurtuyorsun tatlım?" diye soran garson kız Adam'ın çenesinde parmağını gezdirdi. "Beğendiğin bir şeye rastlamadın mı?"

Adam, derin bir nefes alınca kafa yapan duman ve ucuz parfüm karışımı adeta onu boğdu.

"Yok, ondan değil. Ben... Şey..."

"Sanırım biraz kafan karışık." Masaya bir shot bardağı koyarak ona bir içki doldurdu. "Bu bir kızla ilgili, öyle değil mi?"

"Yok, bu -" Buna nasıl cevap verebilirdi ki? Doğru, bir türlü aklını kızdan alamamaktaydı ama hangi kızdan? Öpmek istediği kızdan mı, yoksa boğmak istediğinden mi?

"Her zaman bir kızla ilgilidir," dedi garson kız bilmüş bir şekilde. İkinci bir içki de kendisi için hazırlayıp kadehi kaldırdı. "Ona değmez, tatlım. Böyle somurtmak için fazla gençsin." Yanaklarını elleriyle sıkıp kafasını hafıfça salladı. Ardından pek de anac sayılmayacak bir hareketle eline içkisini tutup omuzuna tokuşturdu.

"Unutmanın şerefine," diyerek içkiyi dikti. Ümitle ona baktı, Adam da bunun üzerine kafasını geriye yaslayıp içkiyi fındıpladı. Ucuz tekila boğazını yakarken boğulmamaya çalıştı.

"Suratın halen asık ama tatlım."

"Ben —"

"Bir de şunu deneyelim." Kız tepsiyi masaya bıraktı, Adam'ın suratını iki eliyle kavradı ve onu kendine çekerek öpmeye başladı. Sert. Hızlı. Islak... Ve muhteşem bir şekilde!

Sonra kendini geri çekti. Adam, sıcak tekila vücuduna yayılırken ve arkadaşlarının alkışlarıyla tezahüratları kulağında yankılanırken sersemlemiş biçimde kızı bakakaldı.

Kız, Adam küçükken annesinin yaptığı gibi, başparmağıyla onun dudagina bulaşan rujunu sildi. "Sanırım bu işe yaramıştır. Şimdi şovun tadını çıkar."

Takımın kaptanı alçak bir sesle "Lanet olsun, bu inanılmaz!" dedi.

"Sen resmen hayatımda tanıdığım en şanslı adamsın," diye ekledi sahnenin dibine gitme denemesinden başarısız bir şekilde dönen oyun kurucu.

Adam da arkadaşları onun sırtına şaplak indirirken ve gü-rültüleriyle takdirlerini belirtirlerken gülümsemeye çalıştı. Birkaç sene evvel olsa, bunlar bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey olurdu. Ama Adam artık o kişi değildi. Fıstık gibi yarı çıplak bir kadının onu azgın bir biçimde öpmesi bile bu gerçeği değiştiremezdi. Bu öpüşme, işleri sadece daha da kötü hale getirdi; orada olmaktan utandı çünkü Beth'in onun orada olduğunu duyması halinde onun da utanacağını biliyordu; tabii halen onu umursuyorsa.

Kaptan, birkaç adım ilerideki direkte yukarı aşağı kayan bomba sarışına bir avuç dolusu para savurdu. "Vuu! Huu!" diye bağırırdı. "Salla, yavrum!"

Adam içini çekti ve gözlerini kapadı. Buradan ayrılması mümkün değilse, o zaman en azından başka bir yerde ve başka biriyle olduğunun hayalini kurabilirdi. Son zamanlarda bu konuda bayağı ustalaşmıştı; gerçek hayat, onu görmezlikten geldiğinde daha kolaydı.

Kaia, bardağındaki son birkaç damla içkiyi içebilmek için başını geriye götürdü, sonra buzu ağzının içinde çevirmeye başladı. Dikkatini dağıtmak için oldukça serin bir şeye ihtiyacı vardı. Reed'e bu kadar yakinken vücutlarını sadece bir masanın ayırması, onu delirtiyordu.

Planladıkları gibi Guido'da buluşmuşlardı ve oradan ayrılmadan evvel, bedavaya gelen bir pizzayı paylaştılar. Elbette ki Kaia, hesapta olmayan bir önceki durağı hakkında tek kelime etmemişti. Kendine, onun bunu bilmesi için bir neden olmadığını söylemişti. Suçlu da hissetmiyordu; sadece bu konuya girmeye değmezdi, o kadar. Powell'la evinde buluşmuştu ve onun çaresizliğini kendi lehine kullanarak daha önce elde edemediği bir şeyi elde etmişti: Pencereilerin açılmasını. Powell, genelde ilişkilerinin tüm gözlerden gizli kalmasıyla ilgili olarak parano-yak olmasına rağmen, bu sefer jalu-zileri açmaya ve Kaia'nın ilk defa olarak onun evinin manzarasını görmesine razı olmuştu. Manzara, Kaia'nın da beklediği gibi, evin kendisi kadar sefil-di. Bunun ardındansa asıl zafer geldi: Powell, cam kapıyı açmaya ve onun dışarı çıkmasına izin vermeye ikna edilmişti; tabii, yabani ot ve çakıllarla kaplı bir buçuk metre-karelik bir alan "dışarı" olarak tanımlanabilirse.

İnsanda klostrofobi doğuran bu alanın girişinde —sanki cennet bahçesine geri dönüyorlarmış gibi— bir süre durmuş-lardı. Ardından Powell onu elinden tutup bu çok da muhteşem olmayan alana çıkarmıştı. Pisti, rahatsızlık vericiydi ve temiz

havadan mıdır, yoksa yakalanma korkusundan mıdır bilinmez, Powell her zamankinden daha azgınlaşmıştı ve neredeyse Kaia'nın yirmi dakika üzerine kurulan planını suya düşürecekti. Ama yine de buna değmişti çünkü Kaia onun kendi kurallarını çiğnemesini sağlamıştı. Powell, bunu sırf onunla olabilmek için yapmıştı. Kaia için bundan daha tatlı bir zafer olamazdı. Ancak daha sonra, kullanılmış 'malla' oynadığının farkında olmayan Reed'in onu öpücüklerle karşılaması, Kaia'nın içinde rahatsız edici bir boşluk duygusunun oluşmasına neden olmuştu.

Reed, pizzasından ısırdı. "Özlüyor musun? Yani evini?"

Manhattan'ın galerilerini, açık bir kış sabahı gökyüzünü delen gökdelenleri, kulüp açılışlarına gizlice girişleri, şafaktan evvel buluşup keçi peynirli omlet yedikten sonra gizlice eve dönüp yatışları anlatan bir konuşma metni Kaia'nın zihninde hazır beklemekteydi. Ama buna başvurmak için ağzını açsa da, bunların hiçbirine değinmeden kalıverdi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Bu konu hakkında konuşmak bir yana, üzerine ilk defa düşünüyordu. "Bazen özlüyorum. Burada olmaktan nefret ediyorum. Ama... Orada olmaktan da nefret ediyorum."

Başka bir erkek olsa bu andan faydalanıp sahte bir şefkat gösterisi ortaya koyardı. Belki onu rahatlatmak için sırtını sıvazlayıp elini gereğinden fazla tutuverirdi.

Ama Reed sadece "Neden?" diye sormakla yetindi.

"Bilmiyorum." Başka bir erkekle olsa, Kaia da o an planlanmış bir şekilde içini çekip göğsünü kabartıp ona acınma duygusunu yerleştirebileceğini biliyordu. Onun yerine merakın getirdiği ufacık bir nefes taneciği vücudunu terk ediverdi. Hayatında yolunda gitmeyen şey neydi? "Annem vardı. Tam bir cadı. Ve benim... 'Arkadaşlarım' diyelim." Bu düşünce karşısında imalı bir şekilde güldü. "Ama sanırım asıl sorun bunlar değildi. Sadece -"

Reed onun elini tuttu. Kaia, bunun acıma veya ertipatı sonucu olmadığını biliyordu. Bu tamamen Reed'in ona dokunma ihtiyacının sonucuydu çünkü o da aynı ihtiyacı duyuyordu.

"Oraya uyum sağlayamadım." Buruk bir şekilde güldü. "Aslında buraya da pek uyum sağladığım söylenemez," diye ekledi. Reed başını sallayarak sessizce konuştu. "O hissi bilirim. Ama yapacak bir şey yok."

Kaia cevap vermedi, sadece onun elini alıp sıkıca dudaklarına götürdü. Her ne kadar bunu itiraf edemese de kendisinin nerede durduğunu biliyordu. En azından bunu bilmek onu rahatlatıyordu.

Harper, mayalanmış limonatayı andıran viskili kokteyli içti. "Eğlenmeye başladık mı?" diye sordu alaycı bir şekilde suratını ekşitirken. Kane, şehrin dışına, geç saatlere kadar açık, ayrıcalıklı bir yeraltı mekanında, unutamayacakları bir gece geçeceklerinin garantisini vermişti. "Ayrıcalıklı" derken herhalde emeklileri, "geç saatler" derken de erkenciler için geç saatleri kastetmişti.

"Bu gecenin tombala gecesi olacağını nereden bilebilirdim ki?" diye söylendi.

Harper kahkahasını zapt etti ve etrafına bakındı. Aslında kimse tombala oynamıyordu ama yine de kadehlerini tokuşturanların yarısı ihtiyarlardı. Bayat viskilerini içerken ameliyatları ve nasırları hakkında hikayeler paylaşıyorlardı. Bu şartlar altında tombala oynamaya başlamaları da an meselesi gibi gözüküyordu. Anlaşılan, mekanın sahibi ayda bir kere babasının burayı kullanmasına izin veriyordu. Harper ve Kane, tatlı dil dökerek içeri girebilmişlerdi. Böylece yaşlı insanların savaş anılarını ve çocuklarının onları ziyaret etmemesiyle ilgili şikayetlerini dinleme şansına erişmişlerdi.

Bu pek de kafalarında canlandırdıkları eğlenceye uyuyordu.

"Söyle bakalım Grace. Şu aşık suratını nasıl gülümsetebilirim?" Kane içkisini bir dikişte götürdü ve sorunun cevabını sabırsızlık içinde beklercesine çenesini ellerinin arasına dayadı.

"Gülümsetebileceğini sanmıyorum," dedi Harper. Onu terslediği falan yoktu aslında. Birbirlerini oyun oynamayacak kadar iyi tanıyorlardı. Kane'e içini dökmenin, ilgisizlik ve biraz küçümseme dışında bir getirisi olmayacağını biliyordu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yani onun hakkında konuşmak istemiyorsun," dedi Kane bilmiş bir gülümsemeyle. "Tamam, o zaman kız hakkında konuşalım."

"Hangi kız?"

"Mucizevi bir şekilde ayrıldığın şu yapışık ikizin hakkında konuşalım. Kim olacak? Miranda tabii ki. İkiniz on sene boyunca adeta kalçadan yapışkıktınız ama o birden en kötü zamanında yanından yok oldu. Bu işte bir bit yeniği var. Eğer benim bilmediğim bir şey varsa, o ayrı. Ama bana olanların anlatılmamasından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Alış buna," diye cevap verdi Harper sinirli bir şekilde. "Senin bilmediğin birçok şey var." Miranda'nın Kane'e aşık olduğunu anlatabilirdi. Sonuç olarak, kendisinin tüm sırları artık okulca bilinirken, Miranda'nın sırlarını saklaması için bir neden yoktu. Ama Harper, Miranda ile olan ilişkisini düzeltmek için az da olsa bir ihtimalinin olduğunu düşünerek ki böyle düşünmekten başka çaresi yoktu, bir türlü bunu yapamadı.

"Bayan Stevens'in senin Adam'a yaptıklarını öğrenince tiksinti içinde senden uzaklaşacağı aklıma gelmezdi," diye ona takıldı Kane. "Bana hâlâ iyi davranıyor ama benim yaptıklarım da seninki kadar... Ne desek? İğrençti, diyelim. En iyi arkadaşımın

kız arkadaşını kapmak falan."

"Yoksa bu pişmanlığın sesi mi?" diye sordu Harper şaşırarak. Kane başını geriye attı. "Yok canım, beni tanıtmıyormuş gibi konuşma. Ben gerçeklerden bahsediyorum. Sana senelerdir söylüyorum Grace. Karanlık yönünü kabullenmelisin. Hem böylece daha çok eğlenirsin."

Harper taş devrinden kalma şarkıları çalmaya başlayan hoparlörleri işaret ediyordu. "Söylesene, bundan daha fazla nasıl eğlenebilirim ki?"

"Yok, sen Miranda'ya kesin bir şey yapın," diye devam etti Kane. Bunu çözene kadar peşini bırakmamaya kararlıydı ama Harper'in bu konuda ağzını açmaya niyeti yoktu. "Eğer bu Adam'la ya da Beth'le ilgili değilse, başka bir şeyle alakalı olmalı. Başka biriyle..."

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, bayan?" Harper arkasını döndüğünde kelleşmeye başlamış, yüzü lekeli bir adamın yine lekeli elini ona uzattığını fark etti. Başka bir zaman olsa bu teklifi reddederdi. Daha doğrusu kesin reddederdi. Ama bu anı değerlendirse Kane'le olan muhabbetten kaçabilirdi.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Harper. titreyen eli tutup masadan kalkarak.

Kane'in sırtışı genişledi ve ona futursuzca el salladı. "İyi eğlenceler Grace. Ama dans esnasında ellerini görebildiğim yerde tut..."

Harper yaşlı adamla dans etme bahanesiyle masadan ve Kane'in dırdırından uzaklaştı. Adam onunla salon boyunca vals yaparken beklenenden daha çevik olduğunu gösterdi. Şarkı biter bitmez başka bir ihtiyar onun yerini almak için geliverdi. Sonunda, yürüteçlerini sürükleyebilecek kadar hareket edebilen her ufak tefek, yaşlı adam sırayla Harper'la dans etti. Kane de gözleri yarı kapalı, kafasını masaya dayamış bir şekilde bek-

ledi ve Miranda konusu da unutulmuş oldu.

"Egledin mi?" diye sordu Kane kafasını masadan kaldır-
madan ağzını yuvarlayarak.

"Aslına bakarsan, evet." Yaşlı adamlardan biri kışını elledi-
ğinde bile bunu pek kafaya takmamıştı. Tekrar arzu edilmek
güzel bir şeydi; Viagra kullananlar tarafından olsa bile.

"Demıştım işte," diye mırıldandı Kane. "Sana unutmayaca-
ğın bir gece geçireceğini söylemiştim."

Ama Harper bir süre için zaten yeterince akıllarda kalacak
anıya sahip olmuştu. Bacakları zar zor tutan yabancılarla karan-
lıkta dans etmenin en iyi yanı da bu olmuştu: Unutması kolay
olacaktı.

Kendi kendini tebrik etti. İçindeki öfke ve patlama duygusuna
hakim olarak gecenin sonunu getirebilmişti. Kızın, onu o ço-
cukla gördüğünden de haberi yoktu.

Onu gölgelerin arasından takip ederek ihanetine tanık
olmuştu. O esnada bile siyah saçlarının önünde fildişi kadar
solgun görünen o porselen gibi hassas cildine hayranlıkla bak-
maktan kendini alamamıştı. Kız bir dansçı gibi hareket edi-
yordu. Kolunu her kaldırdışı, kafasını her oynatışı zarif ve adeta
izlendiğinin farkındaymışçasına, sırf onun için gösteri yaparca-
sına, önceden tasarlanmış gibiydi. Bir an için onun ellerini ken-
di ellerinin arasına aldığını, yumuşak ve kaymak gibi teninin
üstünde gezdirdiğini hayal etmişti.

Ama kızın elini tutan bir başkası olmuştu. Bu adeta ondan
çalınan bir el, çalınan bir dokunuştur. Kendi kendine, başkasına
ait olanı çalmanın bir cezası olması gerektiğini düşündü. Kızın
yaptığı gibi elini başkasına vermenin de bir cezası olmalıydı.

İstese arkasını dönebilirdi, gerçekleri zaten görmüştü. Ama
beklemeyi ve izlemeyi tercih etti. Kız istediği her erkekle oyna-

sabilirdi ama sonuç olarak kimse onu onun tanıdığı kadar iyi
tanıymıyordu. Kimsenin onu görmediğini sandığı zamanlarda
nasıl hareket ettiğini ondan başkası bilmiyordu.

Birlikte geçirdikleri anlar, onun yapıklarıyla artık lekelen-
mişti. Ama onu karanlıkta izlerken hâlâ kusursuz olduğunu
düşünüyordu. Kız ona istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama
gerçekten kaçamazdı: O, ona aitti.

Belli ki birisinin bunu ona hatırlatması gerekiyordu.

B ö l ü m

5

"Zıpla! Zıpla! Ribaund!"

Haydi, haydi, yap atışı!

8 numara çok yakışıklı!"

Amigo kızlar ponponları salladılar, havalara sıçradılar ve seyircilerin hep bir ağızdan onun adını haykırmasını sağladılar:

"MORGAN şutları atar,

Rakipler bizden korkar!

Morgan!

Morgan!

Morgan!"

Adam gaza gelmişti.

8 numara, yani Adam Morgan, topu sürerken kalbinin güm-bür güm-bür attığını, her adımının yeri adeta dövdüğünü hissetti. Weston Wolves oyuncularının kendisini kovalayıp ona saldırmaya hazır olduklarını hissediyordu ama o, onlardan daha hızlıydı. Onlardan daha kuvvetli ve daha iyiydi.

Haftalarca sergilediği kötü performanstan sonra her şey sanki o an yerli yerine oturmuştu. Bacakları, elleri, top ve pota

arasında güçlü bir bağın varlığını hissedebiliyordu. Topun yerle ve avucunun içiyle temas ettiğinde çıkardığı sesler dışındaki her şey zihninden silinmiş durumdaydı. Wolves oyuncularından sıyrılarak kendine bir boşluk yarattı ve bu anın, ona ait olduğunu hissetti; bundan adı kadar emindi.

Durdu, topu kaldırdı, başının üzerine kadar getirdi ve fırlattı. Top parmaklarının ucundan tam mukemmel bir açıyla çıkmışken...

Birisi onu arkadan itirdi. Hem de sert bir biçimde. Adam'ın dengesi bozuldu.

Top potadan sekiverdi.

Adam ondan sonra olanları çok net algılayamamıştı: takım arkadaşlarının feryatları, faul diye bağırان seyirciler ve buna katılmayan hakem. Tek gördüğü, topun potadan sekip tekrar yerle temas edişi ve kendisini iten herifin kızarmış, terli, alaycı suratıydı.

İçinde derinlerde bir yerden bir ses, ona adeta kendisine hakim olmasını öğütüyordu ama bunun için çok geçti. Adam, sırttan Weston Wolves oyuncusunun üzerine çullandı ve karnına yumruğu indirdi. Wolves oyuncusu aldığı darbeye iki buklum oldu, Adam da ona bir çelme takarak yere düşmesine neden oldu.

Ondan sonra da ortalık fena halde karıştı.

Wolves oyuncuları arkadaşlarına destek olmak için, Haven Lisesi Coyotes oyuncuları da durumu eşitlemek için sahaya fırladılar. Kısa süre içinde basketbol sahası birbirlerini yumruklayan ve pençeleyen oyuncuların gürültüsünün yanı sıra, seyircilerin onları daha da gaza getiren öfkeli bağırışlarıyla yankılandı.

Sonuç olarak, herkes sporda biraz kan görmekten hoşlanırdı.

Hakemler düdüklerini çaldılar, antrenörler de oyuncularını ayırmak için sahaya girdiler ama çıkan karmaşaya engel olamadılar. Adam, tüm bu karmaşada bir oyuncuyu kışının üzerine

düşürdükten ve son anda bir yumruktan kaçtıktan sonra karşısında gerçek düşmanını görüverdi.

Kane, sanki bu çatışmanın yoğunluğunda kendini unutmuştu. Sırıtiyordu. Her zaman mükemmel görünen saçları ter içinde kalmış, alnını örtmüştü. Gözlerinde çılgınca bir parıltı vardı. Şakağındaki ince yarık da hafifçe kanıyordu. Gülümsüyordu. Adam için bu bardağı taşıran son damla oldu.

Kane'in üzerine atlayarak, eski arkadaşını boğazından kavradı. Onu yere indirdi ve ona en çok zarar verebileceği yerini, yani suratını yumrukladı. Böylece hem kemikleri, hem de egoğu zarar görecekti. Kane, karşılık vermeyi tamamen kesip bunun bitmesini beklemeye başladı. Yerde iki büküm uzandığı halde Adam'ın onunla işi bitmemişti. Kafasının saydırılan bir top gibi yere çarpışını görmek istiyordu. Alışkın olmadığı bu kana susamışlık karşısında tiksintinin yanı sıra heyecan hissettiği için bunu yapabiliyordu de. Ama Adam'ı hemen onun üzerinden çekip kenardaki takım arkadaşlarının yanına yolladılar.

Sadece bir yumruk geçirebilmişti. Belki bu karmaşada kimse Adam'ın rakiplerini bırakıp kendi takım arkadaşına saldırdığını fark etmemişti. Birisi fark etmiş olsa bile, bunu belki de dostluğa örnek olarak yorumlayabilirdi. Bu gibi kazalar olabiliyordu ve kimse bundan sorumlu tutulamazdı.

Ne olursa olsun, Kane'in kafasının yere çarpınca çıkardığı sesi duymaktan aldığı haz ve benliğini bir uyuşturucu gibi ele geçiren o gücün getirdiği heyecan her şeye değerdi.

Adam bunu kolay kolay unutmayacaktı.

Kane'in de kolay kolay unutmayacağından emindi.

Kırmızı harfler, yeni yıkanmış BMW'nin siyah ve parlak boyası üzerinde parılıyordu.

Kaia içinden kan kırmızısı diye düşündü. Titremeye başla-

yınca da tepki gösterdiği için kendine kızdı. Onun, bunu yapan her kimse, bir erkek olduğundan emindi. Bu işten sıyrılmasına ve tatmin olmasına asla izin vermeyecekti.

Uçsuz bucaksız yolda ileri geri baktı. Görünürde kimse yoktu ama bu kimsenin onu izlemediği anlamına gelmezdi. Yol lambalarının yerde oluşturduğu gölgeler, gözünün ucuyla bakıldığında adeta hareket ediyorlardı.

Titreyişine hakim olmaya çalışarak mantıklı bir şeyler düşünmeye gayret etti. Arabayı sabahleyin servise götürmeye karar verdi. Hizmetçilerin arabanın halini görüp durumu babasına bildirmesini engellemek için erkenden oraya gitmeliydi. Sevgili babasına arabanın tekerleğinin patladığını söylerse, ondan istediği kadar para koparabilirdi. Ondan kapacağı fazladan bir yüzükle de tamircinin çenesini kapalı tutmasını sağlayabilirdi. Bu küçük düşürücü durumu kasabada milletin ağzına sakız etmenin bir anlamı yoktu.

Kaia, gölgelerin arasında solgun suratlı birisini gördüğünü sandı. Telaşa etrafına bakındı. Ama orada kimse yoktu. Arabadan uzaklaşıp evin girişine yöneldi. İçeri girip kapıyı kilitledi. Ardından babasının son model hırsız alarmının kodunu girdi. Babası bunu ilk satın aldığı anda, Kaia o civarda kilometreler boyunca bir-iki çakal dışında bir şey olmadığını söyleyerek onunla dalga geçmişti. Delinin teki bu alarmın ötmesine neden olsa bile bunu kim duyacak, diye düşünmüştü.

Kaia, dışarıdaki ıssızlığı ve Grace Kasabası'nın gıullularla donatılmış, akşam beşte kapanan polis karakoluyla aralarındaki kilometrelerce mesafeyi düşünmemenin daha iyi olacağına kanaat getirdi. Koltukta kıvrıldı, omzunun altına kashır bir yastık aldı. Sessizliği yok etmek istercesine televizyonun sesini iyice açtı. Sessizlik olduğunda duyduğu her hissiyatı ayak sesi sanıyordu.

Pencereyi gözetlerken kendine *bunu unut*, dedi. *Paranoyaklaşma.*

Ama birisi gerçekten onun peşindeyse, bu paranoya sayılmazdı. Öyle değil mi? Ve biri kesinlikle onun peşindeydi. Yoksa niçin arabasını çizip onu damgalamaya çalışmış olsundu ki? Arabaya yazdığı o kelime, televizyonun sesini ne kadar açsa da adeta kulaklarında çınlıyordu.

OROSPU.

Harper arkadaşlıklarını mahvetmeden önce, Miranda'nın Kane'i görmek için bolca fırsatı olmuştu. Ama artık Miranda'nın tek ümidi, onu bir an için koridorda veya kafeteryada görebilmektir. Basketbol maçlarıysa, Kane'i sadece iki saat boyunca izlemesine olanak sağlıyordu. Bu da basketbolun sıkıcılığına ve maçtan sonraki baş ağrısına değerd.

Keşke bu gece de sıkılsaydım, diye düşündü. Maçta çıkan kavgayı izleyenlerin çoğu kıpır kıpırdı ama Kane'in sahanın ortasında kanlar içinde yatması Miranda'nın midesini bulan-dırmıştı. Kane ayağa kalkmayı başarmış ve topallayarak kenara gelip kavgadan dolayı ceza alan diğer oyuncuların yanına oturmuştu. Miranda, kendi kendine onun durumunun iyi olduğunu söyledi. Ama yine de, maçın sonunda aptal kızların arasından geçip onun durumunun iyi olup olmadığını yakından görüp göremeyeceğini düşünmeden edemedi.

Belki de Kane, tıpkı Miranda gibi bu kızlardan iğreniyordu çünkü maçın bitimine on dakika kala sessizce soyunma odasının yolunu tuttu. Miranda, onun muhtemelen birileriyle karşılaşmak istemediği için hızla üstünü değiştirip arabasına gideceğini düşündü. Kane'in kendisinden de çekinip çekinmeyeceğini merak etti. Tereddüt ettiği takdirde cesaretini toplayamayacağını biliyordu.

Kane otoparkta topallayarak arabasına doğru giderken Miranda ona yetişti.

"Kane!" diye bağırdı ama sesi yeterince yüksek çıkmamıştı. Rezil olmadan oradan uzaklaşmak için hâlâ fırsatı vardı. Bu fırsat kısa sürede yok oldu çünkü Kane'in onu duyduğu anlaşıldı.

"Stevens!" Kane ona el salladı, Miranda uzaktan bile onun acı çektiğini görebiliyordu. Kane acı içinde kolunu indirdi. Miranda ona doğru hızlı hızlı yürürken Kane hafifçe gulumse-mekle yetindi. Miranda ne yaptığını fazla düşünmeden Kane'in gözünün altındaki kocaman morluğa hafifçe dokundu.

"Asıl bunu yapan adamın halini görmelisin," diyerek espri yaptı Kane.

Miranda genelde Kane'le konuşurken hep özür dilerdi. Bu yüzden de kendine güven, ısrar ve cilve konularıyla sonsuz bir mücadele içine girerdi. Ama bu sefer fazla düşünmedi, endişesini gizlemeye çalışmadı. "Ne yapmışlar sana böyle?" diye mırıldandı.

"O kadar da kötü değil."

Elini onun beline doladı. "Belli ki henüz aynaya bakmanış-sın," dedi. Kane ona yaslandı, Miranda da nefes alış verişini kontrol etmeye çalıştı. "Hadi gel, arabana gitmene yardımcı olayım."

"Ben iyiyim, ciddem."

"Hatırım için yap o zaman." Kane'in Camaro'suna vardılar. Kane ön koltuğa oturup bir şey yapmasını istermiş gibi ona baktı. "E, haydi."

"Ne?"

"Sen gelmeyecek misin? Yoksa hemşirelik görevin buraya kadar mıydı?"

Miranda, kalbı pırpır ederek arabaya bindi ve kapıyı kapadı. Aynadan, onun suratının ilk düşündüğü kadar kötü durumda olmadığını ama yine de çok da iyi gözükmediği fark etti. Çan-

tasından su şişesi çıkardı ve kağıt mendil aradı. Miranda bulduğu mendili ıslatarak, Kane'in yüzündeki kurumuş kanların bir kısmına hafifçe dokundurdu. Dudağının ucundaki bir kesige dokundurunca, Kane acı içinde kendini geri çekti.

"Bebek gibi davranma," diyerek onu azarladı. "Bu iyi gelir."

"Bunda gayet iyisin," dedi Kane sessizce.

"Neyde? Surat yıkamada mı?"

"İnsanları kendilerini daha iyi hissettirmede."

Miranda'nın yüzü kızardı ve kendine güvenin vücuduna geri dönüşünü hissetti. "Bana Florence Nightingale diyebilirsin," dedi alaycı bir şekilde.

Elini halen hafifçe onun dudağına bastırmaktaydı. Kane birden jest yaparak onu çenesinden hafifçe çekti ve ikisi göz göze geldiler. "Dalga geçme," dedi. O ünlü yapmacık gülümsemesinden eser yoktu. "Ben ciddiyim. Teşekkür ederim."

Miranda o an ne hislerini açıklayacak kadar dürüst olabildi ne de komik olmaya çalışarak o anı bozmak istedi. Tıpkı Kane gibi konuşmamayı tercih etti. Sessizce birbirlerine baktılar. Yüzlerini aydınlatan tek şey arabanın farları ve otoparktan çıkan araçların parıldayan ışıklarıydı.

Onun yaralı suratına ve şişmiş dudağına bakarken kendi kendine *acaba neler düşündüğümü biliyor mu?* diye sordu ve onun minnettarlıktan daha fazlasını hissediyor olmasını diledi. Kane'in gözlerindeki o yumuşak bakış, bunun daha fazlası olmadığının bir sinyali miydi? Ama Kane elini hâlâ onun yüzünden çekmemişti. *Beni sonunda fark etti mi?* diye düşündü. *Beni sonunda anladı mı?*

Ardından sanki sadece onun duyabildiği bir sinyal varmışçasına Kane birden ondan uzaklaştı ve kontak anahtarını çevirdi. "Ben eve gidiyorum. Seni nerede bırakabilirim?" diye sordu telaşla.

Miranda onunla gidebilir, pencereden dışarıyı izlerken dua edebilir, araba durduğu zaman o bir anlık gerçek içtenliğin geri donmesini bekleyebilirdi. Belki işler bundan da öteye gider ve bu gece rüyasında uzunca bir bakış ve hafif bir dokunuştan fazlasını hatırlayabilirdi. Ama o karar anı belli ki gelip geçmişti ve Kane bunu istememişti. Neden olmayacak bir şeyin hayalini kurarak kendine eziyet ediyordu ki?

Miranda arabanın kapısını açtı. "Aslına bakarsan, ben de arabayla geldim," dedi. "Onun için sanırım seni yalnız bırakacağım. Yani eğer başının çaresine bakabileceğini düşünüyorsan..."

Kane gülümsedi. "Ben iyiyim doktor. Endişelenme." Kane onun elini alarak dalga geçercesine dudaklarına götürdü. Miranda titrediğini fark etmemesini umdu. "Hizmetleriniz için çok teşekkür ederim."

Miranda "Sorun değil," dedi ve Kane onun yüzündeki yalanı okumaya fırsat bulamadan arabadan iniverdi.

Beth, beyaz, çorak bir arazi gibi beklemekte olan boş Word belgesinde yanıp sönen imlece nefretle baktı. Belki yeterince uzun süre bakarsa, kelimelerin kendi kendine ekranda belirebilir, o da gönül rahatlığıyla uykuya dalabilirdi.

'Eğitim Neden Önemlidir?' konusunu düşünerek şimdiden bir saatini boşa harcamıştı. Mudire neden bunun iyi bir konu olduğunu sanıyor? Bu konuşmanın valiyi uyutma ihtimali nedir? ve Harper'in tekrar hayatımı mahvetmesine nasıl engel olabilirim? gibi diğer konulara dalarak epey bir dikkatini dağıtmıştı.

Beth, Harper'in her şeye rağmen halen bu yarışmaya katılacağına inanamıyordu. O çoğu zaman ödevini bile yapmaya tenezzül etmezdi. O zaman, onun zorunlu olmayan bir akademik çaba gösterip bir konuşma metni hazırlama ihtimali neydi?

Beth, Harper'ın onu yok etme arzusunun bir sınırı olmadığını bildiğinden buna katlanacağını düşündü. Bu haksızlıktı. Harper yarışmaya katılmamış olsa, Beth'in galibiyeti garanti olacaktı.

Kendi kendine, *bunu hak eden benim*, diye düşündü. Haven Lisesi'ndeki herkesten daha fazla çalışmıştı. Diğerleri ilgisizdiler ve bu küçük kasaba hayatlarına razıydılar. Beth ise daha fazlasını istiyordu.

Internet'e girip daha önce ziyaret ettiği, ödül kazanmış kompozisyonların yer aldığı sayfaya döndü. Bu sayfa, üstteki tanıtımına göre, kendisi gibi öğrencilere ilham vermek için oluşturulmuştu ama Beth sayfanın gerçek işlevini gayet iyi biliyordu. Böyle sayfaların varlığından haberdardı ama bir gün kendisinin de bunlardan birini ziyaret edeceği hiç aklına gelmemişti.

Ama zihni ümitsizlikle o kadar tıkanmıştı ki koca bir konuşma metni bir yana, iki cümleyi bile yan yana getiremiyordu. Bu sayfada, kendisinin en iyi gününde bile yazamayacağı kadar iyi birçok kompozisyon onu beklemekteydi. Bunlardan bazı yerleri seçebilir, biraz kopyala-yapıştır yapabilir, oradan buradan birkaç kelime değiştirebilirdi...

Yok, bu yanlış olurdu. Bunun yanı sıra riskli ve ona hiç yakışmayacak bir davranış da olurdu. O, Harper'ın aksine prensip sahibi biri olmalıydı.

Kendi kendine, bunun doğru bir davranış olmayacağını tekrarlardı.

Gel gelelim, işe de yarayabilirdi.

"Ne istiyorsun?"

Harper, Miranda'nın sesini duyunca bir an için sessizliğe büründü. "Şey... Ben... Aslında telefonu senin açacağını sanmıştım." Miranda'nın, arayanın onun olduğunu görmesini ve bunun sonucunda her zamanki gibi cevap alamayacağı, ezik

bir sesli mesaj bırakmayı ummuştu. Bu, her zamanki rutinin bozuluyordu ama Miranda'nın telefona yanıt vermesiyle ne diyeceğini bilemedi.

"Sanırım bu sürprizlerle dolu bir gece," dedi Miranda bir rüyadaymışçasına.

"Ne?"

"Ben sadece... Bu gece... Beni iyi bir günümde yakaladın diyelim. Bu senin şanslı günün. Her neyse, ne istiyorsun?"

Harper bir kere daha özür mü dilesin, yoksa Miranda'yı affı yaymakla suçlayıp artık ödestiklerini kabul mü etirsin, bilemedi. Onun için vakit kazanmaya çalışarak sessizce "Sadece konuşmak istemiştım," dedi. "Neler yaptığını merak ettim."

"Her zamanki şeyler işte." Miranda'nın sesi çok da dostane değildi ama son zamanlarda Harper'la konuşmak zorunda kaldığı zaman takındığı o soğuk tavırdan da uzaktı. Belki de her şeye rağmen bir ümit vardı.

Anı yaşamak gerek, öyle değil mi?

Miranda onun lafını bölmeden mümkün olduğunca çok şey söyleyebilmek için hızlı bir giriş yaptı. "Miranda bak, gerçekten üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni asla incitmek istemeyeceğimi anlamam gerek. Dostluğumuza asla zarar vermek istemem. Adam'ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ama o senden daha önemli değildi..."

"Olabilir," diye mırıldandı Miranda.

Harper'ın parmakları telefonu sıkıca kavradı. "Gerçekten... Sana kazık attığımı düşündüğünü biliyorum ama atmadım. Yemin ederim, eğer seninle Kane arasında bir şey olması için en ufak bir ihtimalin olduğunu düşünmüş olsaydım..."

"Yeter."

"Ama anlamalısın ki..."

"Yeter artık." Arkadaşlıklarını bölen o soluk, heyecansız ses...

tonu geri dönmüştü. Bir an için açılan o kapı, sanki bir kez daha yüzüne kapanmıştı. "Onun için yeterince iyi olmadığını duymaktan sıkıldım. Senin zaten böyle düşündüğünü biliyorum."

"Elbette ki öyle düşünmüyorum," diyerek karşı çıktı Harper. "Sorun Kane, o —"

"Hayır, sorun sensin. Ne bileyim, belki beni sırtımdan bıçaklayacağına, bana yardım etmiş olsaydın..."

Miranda sessizleşti ve bir süre için hattın iki ucuna da sadece sessizlik hakim oldu. "Bunu bu yüzden mi yaptın?" diye sordu Harper yavaşça. "Bütün bunlar Kane'le mi ilgiliydi?"

"Ne yapmışım?"

"Bunu senin yaptığını biliyorum," dedi Harper, duygularına hakim olmaya çalışarak. Madem Miranda ona bir yabancı gibi davranacaktı, Harper da aynısını yapabiliirdi.

"Bu bir tür bilmece falan mı?"

"Beth bunu tek başına yapmış olamaz," diye devam etti Harper. "Afişte başka kimsenin bilemeyeceği şeyler yazıyordu."

"Yani?"

"Yani bunu yapan sendin. Lütfen ama Rand, nasıl onunla birlik olabildin? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

Uzunca bir sessizlik oldu. "Olabilir."

Harper kuşkuyla, "Sırf Kane'i elde etmene yardımcı olmadığım için mi?" diye sordu.

Miranda içini çekti. "Bu Kane'le alakalı değil... En azından sırf onunla alakalı değil." Sesi artık alınmış veya öfkeli değil, yorgun geliyordu. "Sorun sensin. Sürekli seni korumak zorundaydım. Birisi sana sürtük veya cadı dediğinde..."

Harper, kendisi hakkında denilenleri duyunca irkildi. Bunlar kulağına çok ters geliyordu, özellikle da Miranda'nın ağzından çıkınca.

"Onlara her zaman 'Yok canım, ne dediğinizin farkında de-

ğilsiniz. Onu benim tanıdığım gibi tanıyorsunuz, derdim." İğneleyici bir şekilde devam etti. "Tebrikler, beni kandırdın. Ama artık yeter. Seninle daha fazla uğraşamam."

Harper boğazının düğümlendiğini hissetti. "Bu kadar mı yani? Ben bir sürtüğüm, sense bir azize ve Azize Miranda daha fazla benimle uğraşamayacağına karar verdi, öyle mi?"

"Öyle demedim. Neyse, evet. O kadar."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun Rand," Harper yatağına yığılıp tavana bakakaldı. Gözyaşları sel olmuş, akıyordu. Kafasının üstüne çektiği yorganla da adeta kendini dünyadan soyutluyordu. Ama sesindeki soğukluk, Miranda'nın bunların tahmin etmesini olanaksız kılıyordu. "Benden daha iyiyimşsin gibi davranabilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Beni kısıkanıyorsun."

Miranda gözlerini devirdi. "Seni mi kısıkanıyormuşum? Daha neler!"

"Evet, aynen öyle!" Harper bunu söylediği için kendinden nefret ediyordu, acımasızca davranabilen tek kişinin Miranda olmadığını göstermek istemişti. "Bütün ilgiyi üstüme çekmemden ve benimle takılmak zorunda kalmaktan nefret ediyorsun. Bunu sadece bir bahane olarak kullanıyorsun. Benimle takılmazsan, belki kendi başına önemli biri olabileceğini sanıyorsun."

"Olabilir, ne olmuş?"

"Bence tekrar düşün." Harper konuşmayı kesmesi gerektiğinin farkındaydı. Özürleri şu an kabul görmese bile, çenesini kapalı tutması halinde zaman her şeyi onarabiliirdi. Harper'in eli adeta telefona yapışmıştı. Kendini tutamadı. "En azından benimle takıldığın zamanlar insanlar senin kim olduğunu biliyorlardı. Arkadaşların vardı. Bir hayatın vardı. Ya şimdi? Şimdi hiçbir şeye sahip değilsin." Harper içinden susmamı genç, diye

düşündü ama elinde değildi. "Sen bir hiçsin."

Harper'in sesi son kelimede çarladı. Ama Miranda cevap verdiğinde oldukça sakindi.

"Belki de haklısın. Ama senin arkadaşın olacağıma bir hiç olmayı tercih ederim," dedi Miranda telefonu kapamadan önce yavaşça.

Kaia kapıyı açmamayı düşündü. Ama açmaması halinde yenilgiyi kabullenmiş olurdu. Onu korkutmaya çalışan her kimse amacına ulaşmış olurdu. Kaia bunu kabullenemezdi.

Kapıyı açınca karşısında Reed'i gördü. "Burada olacağımı ummuştum," dedi.

Ummuş muydu, yoksa zaten biliyor muydu?

"Ne arıyorsun burada?" Reed onun evine hiç uğramazdı. Bu onun tarzı değildi. Genelde Kaia onu arar ve ikisi tarafsız bir mekanda buluşurlardı. Acaba Reed yaptıklarının onu nasıl etkilediğini görmek için uğramış olabilir miydi?

Ama Kaia kendi kendine, onu korkutanın Reed olamayacağını düşündü. Olamazdı, tek güvenmeye başladığı kişi bunu yapıyor olamazdı. Ama...

Onu ne kadar iyi tanıyorum ki?

Hiç tanı mıyordu.

Ya da yeterince tanı mıyordu.

"Seni uzaktan izleyerek hayranlık duymaktan sıkıldım ve artık gizli hayranıyla tanışma vaktin geldi diye düşündüm," dedi Reed gülümseyerek.

Kaia paniğe kapılarak bir adım geriledi.

Reed onun elini tuttu. "Hey, şaka yapıyorum. Sadece seni görmek için geldim. Seni özledim. Neler yapıyorsun?"

Kaia, girişteki ışığı kapamış olmasına sevindi. Böylece Reed, arabasına yapılanları göremezdi. Bir an için ışıkları yakıp ona

olanları anlatmayı düşündü ama Reed'in onu bir zavallı olarak görmesini istemedi. Belki de Reed'in olanlara şaşırmayacağını düşünüyordu.

Kaia, kendini de buna inandırmaya çalışırcasına "Hiç" diye cevap verdi. "Geldiğine sevindim."

Kafasında oluşan saçma kuşku bir yana bırakmaya çalıştı. Bir yandan da hizmetçilerin gitmiş olduğunu, babasının da ertesi gün eve döneceğini düşündü. Reed'i uzun uzun optuktan sonra bunları unutmaya da hemen başladı.

Kaia onu jakuziye götürüp babasının mayolarından birini verdi. Ardından soyunma odasına gidip yeni bikinisini giydi. Sağın tekinin gecesini mahvetmesine izin vermeyecekti.

Fokurdayan suyun içine daldıklarında, Kaia doğru kararı verdiğinden emin oldu. Dinlenmek ve Reed'in bir tehlike oluşturmadığına emin olmak için ihtiyacı olan buydu.

"Geldiğime sevindin mi?"

Kaia kendini Reed'in kollarına bıraktı. Sıcaklık, Reed'in ıslak vücudunun kendisinininkine yapışmasıyla daha da dayanılmaz bir hal almıştı ama Kaia bunu umursamadı. Sıcaklık insana hayat veriyor, arındırıyordu. "Tabii ki."

Reed kollarını ona iyice sardı ve suyun içine girdi. Bedenleri tamamıyla suyun altında kalırken, bu soğuk kış rüzgarında sadece başları açıktaydı. Reed kafasını geriye yasladı ve nazik bir şekilde "Şuna bak," dedi.

Kaia, onun baktığı yöne baktı. Yıldızlar oldukça parlaktı. Ufukta parlayan bir yıldız, koyu ve kırmızı bir parıltıya sahipti. Kaia, böyle düşündüğüne hayret ediyordu. "Şu anda başka hiçbir yerde olmak istemezdim," dedi. Gönül rahatlığı, onun için çok yeni bir duyguydu.

Reed, onu kendisine doğru çevirdi. "İyi çünkü hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. Kaia'nın saçları etrafında yuzuyordu. Ku-

çükken nasıl denizkızı rolü yaptığını hatırladı. En güzel halinin sudaki hali olduğunu düşünmüştü hep.

Derin bir nefes aldı ve başını onun boynuna dayadı. Su, Reed'in o tanıdık esrar kokusunu, üstünden asla çıkmayan araba yağlarını ve Guido'daki vardiyasından kalma yemek kokusunu yıkayıp götürmüştü. Taptaze ve temizdi. Adeta yeni gibiydi. "Kokuna bayılıyorum."

"Ben de sana bayılıyorum." Reed onu sert bir biçimde öpmeye başladı. Dili ağzının içine dalıp diline dolandı. Kuvvetli nefes alışları Kaia'nın kulağında yankılanıyordu. Ardından Kaia onun alt dudağını ısırırken ikisi de gözlerini açtılar ve hareketleri yavaşladı. Adeta heykel gibiydiler. Dudakları birleşmiş, gözleri birbirlerine kilitlenmişti.

"Lanet olsun. Neler oluyor burada?"

Reed irkilerek kendini Kaia'dan çekiverdi ama Kaia onu bırakmaya niyetli değildi. Kaia, bu sesi nerede duysa tanırdı. Sevgili babasının sesini unutmak mümkün değildi. Onun eğlencesini bozmasına izin vermeye niyetli değildi, bu gece bunu yapamazdı. Yalnız olmadığını hatırlamak için Reed'e ihtiyacı vardı.

Kaia sonunda babasına bakarak hazırcevap bir şekilde, "Neler olduğu gayet ortada bence," dedi. Babası, özel olarak dikilmiş Ermenegildo Zegna takım elbisesi ve Bruno Magli ayakkabıları suya temas etmeyecek şekilde onlara yaklaştı. "Evde ne arıyorsunuz?"

"Ben burada yaşıyorum," diye hatırlattı babası.

Bu sadece teknik olarak doğrudu. Ayda sadece iki veya üç gün burada kalırdı. Geri kalan vakitlerde onun varlığını hatırlamak bile güçtü. Kaia, hizmetçinin babasının geleceğini söylemesi gerektiğini düşünerek sinirlendi. Sorun değildi, hizmetçinin icabına sonra bakabilirdi. Şimdilik ne olduysa olmuştu.

"Sorun nedir babacığım?" diye sordu masumca. "Yeni arkadaşlar ediniyorum işte. Senin de istediğin bu değil miydi? Bura-ya gelmemizin amacı da yeni insanlarla tanışmam değil miydi? Hani, iyi insanlarla falan..."

Reed'in saçını okşamaya çalıştı ama Reed ondan uzaklaştı. Babası her zamanki gibi Kaia'yı duymazdan geldi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Reed'e bakarak. "Kızımın üzerinden in ve jakuzimden çık." Reed tökezleyerek tahta döşemeye çıktı ve sırlıklam bir halde Keith Sellers'a elini uzattı.

Bu bir hataydı.

Kaia'nın babası ona sanki 1.200 dolarlık pantolonuna sür-tünmeye çalışan ıslak ve pis bir köpekmişçesine baktı.

Reed, kimsenin elini sıkmayacağını anlayarak elini indirdi ve "Reed Sawyer, efendim," dedi.

"Seni bir yerden tanımıyor muyum?"

"Ana Caddedeki serviste çalışıyor" diye araya girdi Kaia. "Jaguarını tamire götürdüğünde onu görmüş olmalısın."

Bunun üzerine Keith Sellers, ıslak köpeğe 1.200 dolarlık pantolonuna işemiş gibi baktı.

"Belki de pizza ısmarladığında getiren o olmuştur," dedi Kaia hançeri daha derine saplarcasına. Keith Sellers'ın asla piz-za ısmarlamayacağını biliyordu, karbonhidrat diyeti yaptığı zamanlarda bile.

Babası bıkkın bir tavırla içini çekti.

"Ne yaptığını zannediyorsun Kaia?" diye sordu başını sallayarak. "Bunu sırf beni kızdırmak için yapıyorsan bayağı uğraşmışsın."

"Bunun seninle bir alası yok," diyerek ona çattı Kaia. Jakuzi-den çıkıp kendini havluya sardı, bir havlu da Reed'e uzattı. Reed ona bakmadan havluyu aldı.

"Başka niçin bunun gibi bir çocukla bir arada olasın kı?"

Keith Sellers omzunu silkti ve eve yöneldi. İçeri girerken ışıkları söndürdü ve onların karanlıkta kalmasına neden oldu. Kaia artık Reed'in yüzünü göremiyor, ne düşündüğünü tahmin edemiyordu. "Buradan derhal gitsin Kaia," diye seslendi babası içeri girerken. Kaia bu emre itaatsizlik etmemesi gerektiğini biliyordu. "Canın ne isterse onu yapacağını biliyorum ama bunu benim evimde yapmayacaksın."

Onun baba rolü oynamaya çalışması acınacak bir şeydi. O güne dek doğru dürüst babalık yapmadıktan sonra artık bunda başarılı olması mümkün değildi.

Kaia, Reed'in elini tutup "Hadi, gidelim buradan," dedi.

Reed elini çekti. "Ben gidiyorum," dedi. Elini onun omzuna götürdü. "Sen burada kal."

"Ne? Neden?" Muhtaç ve acınası bir biçimde *lütfe dinle beni*, diye düşündü. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" diye sordu. "Benim umurumda değil."

Reed ona bakmaktan kaçınarak yavaşça konuştu. "Bence umurunda. Sorun da bu."

Reed çıkışa yöneldi. Kaia, zayıf görünmemek için onu takip etmedi. Havlusunu yere bırakıp karanlıkta jakuzinin bağışlayıcı sularına dönüverdi.

Suya girerken *canı cehenneme*, diye düşündü. Gururunun da, inatçılığının da, gitmesine ne neden olduysa hepsinin canı cehenneme.

Babası, hayatının büyük bir kısmında onunla ilgilenmemişti, hâlâ da ilgilendiği söylenemezdi. Ondandır hiçbir şey istememiş olmasına rağmen elindekileri almaya devam ediyordu. Evini, kredi kartlarını ve özgürlüğünü zaten elinden almıştı. Şimdi de sıra Reed'e gelmişti.

Babası, o tek başına kalana, elindeki her şeyi yitirene dek mutlu olmayacaktı.

Bir dakika...
Bunu zaten başarmıştı.

Dosdoğru kamyonetine gitmekense, kendi kendine etrafı *incelediğini* söyleyerek karanlığa karıştı. Ama bir türlü oradan ayrılamıyordu. Birkaç dakika yürüdükten sonra, Kaia'nın bulunduğu jakuziyi rahatça görebileceği bir yerde durdu. Kaia'nın bedeni karanlıkta adeta parılıyordu. O kadar güzeldi ki içinden gitmek gelmiyordu. İkisinin bir arada olmayacağı, en azından gerçek dünyada birlikte olamayacakları belli olmuştu. Onu izlerken sadece güzelliğini takdir etmekle yetinebilir, her şeyi unutabilirdi. Onu kollarının arasında tutmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlayabilir, onun tarafından kullanıldığını, büyük bir ihtimalle onunla oyun oynandığı gerçeğini bir kenara bırakabilirdi.

Reed içini çekti ve esrarlı sigarasını yakmamak için kendisini zor tuttu. Bunları unutmasını sağlayacak bir şey ihtiyacı vardı. Kaia, her şeyi fazlasıyla gerçekçi bir biçimde hissetmesine neden olan bir uyuşturucu gibiydi. Sanki hayatının geri kalanı siyah-beyazdı da Kaia olduğunda, hayat daha renkliydi. Tıpkı insanın gözlerini kamaştıran bir gökkuşağı gibi.

Ama bu yavaş yavaş yorucu olmaya başlamıştı.

Reed hayatını genellikle oyun alanında değil, kenarda geçirirdi. Bu onun alışkın olduğu yerdirdi. Aynı şekilde beklemek ve izlemek de alıştığı konumdu. Ama Kaia ile birlikte olduğunda kendini tepki verirken değil, etki ederken buluyordu. Normalde durgun olan zihni sorularla doluyordu: Kaia gerçekten onu seviyor muydu? O Kaia'yı seviyor muydu? Bu iş nereye varacaktı ve ne zaman sonuçlanacaktı?

Belki de bu olaya karışmak bir hataydı.

Reed esrarlı sigarasını yakmaya karar verdi ve derin bir nefes

çektı. Cıgerlerini dolduran o sıcaklığın tadını çıkardı. Kaia'yla olmak, sahnenin ortasında, ışığın altında olmak anlamına geliyordu. Yapısı böyle bir şey için uygun değildi. O kenarda kalmaya alışmıştı. O etki eden biri değildi. İzlemekle yetinirdi.

Bölüm

6

"Bu çok ciddi bir suçlama Bayan Grace." Jack Powell serice kaşlarını çatı ve ellerini kabarık saçlarında gezdirdi. "Bu iddianızı destekleyecek kanıtınız var mı?"

Kalbinde hissettiği kesinlik duygusu dışında bir kanıtı var mıydı? Ya da iki zanlının kayda geçirilmemiş aleni itirafları dışında... Hmm...

"Hayır," diye itiraf etti. "İşin o kısmıyla sizin ilgilenebileceğinizi düşünmüştüm. Şimdi ne aramanız gerektiğini biliyorsunuz."

"Peki, neden bana geldiniz? Neden müdür yardımcısına veya idaredeki başka bir şahsa değil?"

"Düşündüm de, afişleri hasmak için okulun basım makinelerini kullanmış olmaları gerek. Siz de gazetenin sponsorunuz. Yani bu olay sizin bölümünden çıkmış gibi." Harper bunun kulğa inandırıcı gelmesini umdu. Sizi sırtınızdan bıçaklayan eski en iyi arkadaşınızı ele verdiğinizde, bunu Haven Lisesi tarihinin en yakışıklı öğretmeni vasıtasıyla yapmanın daha makbul olacağını itiraf etmeyecekti. Ayrıca, müdür yardımcısı

Sorrento'nun alnında saçlarının büyük bir kısmının dökülmesine neden olmuş, suratına yayılacakmış gibi duran garip bir leke vardı. Öte yandan, Bay Powell gerektiğinde Hugh Grant'in dublörü olabilirdi. Romantik komedi filmlerindeki zarif İngiliz erkeklerle aşk yaşayan şımarık Amerikan kızı rolüne bürünerek yapması gerekeni sanki daha kolay yapabilecekti.

Osabah kalktığı anda kararlıydı. Karşılık vermek, Miranda'nın sözlerini kafaya takmaması için en iyi yoldu. Onu en iyi tanıyan kişi, onun tanınmaya değmediği kanısına varmıştı.

Bay Powell kuşkulu bir tavırla "Beth Manning ve Miranda Stevens en iyi iki öğrencilerimden. Bundan emin..."

"Bunu onlar yaptı Bay Powell. Bundan eminim. Araştırın, haklı olduğumu göreceksiniz."

Bir an için müdür yardımcısının odasına çağrıldığında Miranda'nın suratındaki ifadenin nasıl olacağını hayal etti. Yeni sıkıyönetim altında mutlaka katı bir ceza alacaktı. Ama ardından bu düşüncüyü kafasından siliverdi.

Miranda pişman değildi. Öyle değil mi?

Tamam, o zaman o da pişmanlık duymayacaktı.

Beth'in okul çantasında ucu açılmış dört tane Dixon Ticonderoga kurşunkalem, her ihtimale karşın gül şeklinde pembe bir kalemtırış; bir tane Mead defter; her dersi için de ayrı renklerle kodlanmış bir klasör vardı. Ön cepte, ikiz erkek kardeşlerinin katlanmış bir resmi, hazır yiyecek makinesinde kullanılmak üzere iki dolarlık bozuk para, tarih dersinde uyuya kalmaması için keklik üzümlü sakız vardı. Tarih öğretmeni, sürekli sene-lerce önceki Avrupa tatilini anlatmak gibi kötü bir huya sahipti. Ailesiyle gittiği Disneyland'de aldığı ve bir türlü değiştirmeye kıyamadığı bir Winnie cüzdanı da her zamanki gibi yanındaydı. Ama bugün, çantasının içinde bunların dışında sol üstten

tek bir zımbayla tutturulmuş, eğitimle ilgili dört sayfalık ikişer konuşma metni de bulunmaktaydı.

Konuşma metinlerinden biri anlamlı, zekice, kısa ve özdu. Candan anekdotlar ve akla yatkın genellemelerle doluydu. Kısacası, tanışmayı kazanabilecek tarz bir yazıydı.

İkinci metinse biçimsiz, sözü fazla uzatan ve anlamsız bir yazıydı. Basmakalıp laflarla ve basım hatalarıyla doluydu. Bu yazı, klişe laflarla sürekli olarak aynı şeyi anlatıyordu. "Öğretmenler olmasaydı, okullar da olamazdı," gibisinden saçmasapan cümleler vardı. Bu, baştan sona kaybetmeyi hak eden bir yazıydı.

Birinci yazının yazarı Norfolk, New Jersey'den Jane A. Wilder'dı. İkinci yazıysa sabahın köründe alelacele Beth Manning tarafından yazılmıştı. Jane Wilder'in günü kurtarmasına göz yummamaya karar vermesi halinde bir yedek plana ihtiyacı vardı. Bu nedenle sabahın dördünde uykudan vazgeçmişti.

Müdürünün odasına yaklaşırken iki yazıyı da çantasından çıkardı. Hemen kapının ardında, üzerinde VALİ İÇİN KONUŞMA METİNLERİ yazan bir kutu bulunmaktaydı. İçi neredeyse boş gibiydi ama en üstte "Eğitim: Gülü Seven, Dikenine Kalkanır" başlıklı bir yazı vardı. "Yazan: Harper Grace"

Beth, yazıyı alıp okumamak için kendini zor tuttu. Yazanları görmemeyi, bilmemeyi tercih etti. Yapmamak için direndiği bir şey daha vardı: Yazıyı aldığı gibi kaçıp gitmek.

Bunun yerine vermesi gereken karara odaklandı: Ya doğru olanı ya da akıllıca olanı yapacaktı.

Eğer hayatının sonuna kadar Grace, Kaliforniya'da yaşayacaksa, ahlaklı bir insan olmanın ne faydası vardı? Yuksekokulda yiyecek hazırlama bölümünde okuyup sıkıntıdan ölene kadar (hem de lahana salatası dolu bir fıçıya yığılarak) önündeki cılı seneyi bir lokantada çalışarak mı geçirecekti? Diğer yandan, as-

linda başarısını Norfolk, New Jersey'den Jane A. Wilder'a borçlu olduğunu bildiği sürece komiteyi etkilemek ve böylece daha parlak bir geleceğin temelini atmak ne işe yarayacaktı?

Ne yapması gerekiyorsa onu yaptı.

Yazı tura attı. Tura gelince Abraham Lincoln'ın ona ters ters bakan suratını görüp hayal kırıklığına uğradı. Böylece aslında ne yapmak istediğinin de farkına vardı. Yazı turanın sonucunu görmezden gelip yazılardan birini çantasına geri sokuşturdu. Diğeriyse kutuya gitti.

Doğru ya da yanlış... Bu, onun tek seçimiydi.

Adam, basketbol antrenörünün odasına girdi ve onun haşın bakışlarından kaçınarak pek rahat olmayan sandalyeye oturdu. Bir süre ikisi de konuşmadı. Adam, antrenörünün ne zaman ona bağırmağa başlayacağını merak ediyordu. Tüm hafta boyunca hocasının büyük kavgayla ilgili olarak onu odasına çağırmasını ve sonunda cezasını vermesini beklemişti. Elbette bu bekleyişe sabırsızlık hakim değildi. İlk konuşan kişi olmak niyetinde de değildi.

"Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun," dedi Koç Wilson sonunda.

Adam, bildiğini belli etmek için başını salladı.

"Tüm okulun gözü önünde bir kavga başlatmak." Hoca başını salladı. "Hiç akıllıca değil."

Adam omzunu silkti.

"Weston Wolves'un oyun kurucusunun burnu kırıldı. Pivotları da iki parmağını kırdı, sezonun geri kalanında oynamayacak."

Adam bir kez daha omzunu silkti.

Antrenör sonunda yüzü kızararak "Ne diyeceksin bakalım?" diye sordu. Daha önce de cumartesi sabahı yapılan ant-

renmanda takımın yarısının bırakın topu potaya sokmayı, topu göremeyecek kadar akşamdan kalma olduklarını anladığında suratı bu şekilde kızışmıştı.

"Ne diyeyim?" Bu ne biçim bir soruydu? Adam zaten pek kulak asmamıştı. Bunun bir an evvel bitmesini diliyordu.

"Kendi adına bir şey demeyecek misin?"

Adam demeyeceğini belirtircesine başını salladı.

"Lanet olsun Morgan!" Antrenör elini sertçe masaya çarptı.

"Derdin ne senin? Bu takımın başına geçtiğimde herkes senin hakkında konuşurdu. Adam Morgan'ın ne kadar yetenekli olduğundan, ne kadar başarılı bir lider olduğundan söz ederlerdi. Ya ben neyle karşılaştım?"

Sessizlik.

"Seninle karşılaştım. Antrenmanın içine ettin, maçların içine ettin, askı suratlısın, konsantre olmuyorsun. Nihayet doğru dürüst oynamaya başladığın gece de lanet olası bir kavga çıkarıyorsun. Sorun ne?"

O ana kadar pek bir şey söylememiş olan Adam, gitgide bu durumdan sıkılmaya başlamıştı.

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum Adam ama bu halin hoşuma gitmiyor. Asabi tiplere ihtiyacım yok."

Adam, ne ceza vereceksen ver artık, diye düşündü.

"Aslında seni takımdan atmam gerekir."

Adam, hayatında geriye kalan tek olumlu şeyin, yani basketbolun elinden alınması karşısında şok olma veya umutsuzluk gibi duygular hissetmeyi bekledi. Ama hiçbir şey hissetmedi. Uyuşmuş gibiydi. Takımdan atılmasıyla birlikte her gün Kane'in sırtışını görmekten kurtulacaksa, belki de bu o kadar kötü bir şey değildi.

"Ama atmayacağım. Sen çok iyisin. Sana son bir şans tanıyorum Morgan. Bu sefer bu işi batırma."

Adam bu sefer de rahatlama duygusunu bekledi. Ama ondan da eser yoktu.

Antrenör, Adam'dan ses çıkmamış olmasını göz ardı ederek "Bana teşekkür etmek için acele etme. Okul yönetiminin bu ay göz açtırmadığını biliyorsun. Kavgaya karışan herkese iki hafta boyunca okuldan sonra çalışma salonunda kalma cezası verildi. Ama sen bu cezadan kurtuldun. Kavgayı başlatan kişi olduğun için sana beş gün okuldan uzaklaştırma cezası verildi."

Kane dahil diğerlerine dersten sonra okulda kalma cezası verilirken ona nasıl uzaklaştırma cezası verilebilirdi? Bu, Adam'ın sonunda tepki vermesine neden oldu.

"Ama hocam, herkes bu işin içindeydi. Kane Geary'nin birinin parmağını kırışına tanık oldum..." Bu yalandı ama kimin umurundaydı?

"Ben de senin Geary'yi yere serişine tanık oldum. Onun hakkında atıp tutma. O en azından bebek gibi birini gammazlamaya çalışmayacak kadar klastı."

"Klas mı?" Belli ki Kane, önüne çıkan her saf yetişkini kandırabilme yeteneğine sahipti. "Bunu hak etmişti hocam," diye itiraz etti Adam ayağa kalkarak. "Onu tanımıyorsunuz, o..." Ama en azından orada söyleyebileceği bir şey yoktu. İyice asabıleşen Adam, katlanan sandalyeyi ittiriverdi. Sandalye devrilerek yerde kaydı.

"Sana sinirlerine hakim olmanı öğütlerim evlat," diyerek onu uyardı Wilson. Adam ağzından derin derin soluyarak o hakaret eden kelimeye tepki göstermemek için kendini tuttu. *Evlat*. Ona evlat diye hitap eden sadece babası olmuştu, o da bunu bir tek sarhoş olduğunda ya da ona kızdığında kullanmıştı. Antrenör sandalyesinde geriye yaslandı. "Bu ufak konuşmamızı hiç olmamış sayacağım Morgan," dedi. "Uzaklaştırma cezandan sonra okula döndüğünde geçmişe sünger çekeceğiz."

Yoksa kendini daha da büyük bir belaya sokacaksın." Adam onu kovarcasına elini salladı. "Şimdi git."

Adam da itaatkar bir şekilde odadan ayrıldı.

Belki hocasının tavsiyesini dinleyip bir hafta dinlenebilir, olanları geride bırakmaya ve Harper, Kane ve Kaia'nın onun hayatını mahvedişini unutmaya çalışabilirdi. Hatta Beth'in kendisini affetmeyeceğini de artık kabullenebilirdi. Belki, sürekli bir şeyler kırma dürtüsü olmadan yaşamının yolunu bulabilirdi Belki.

Kaia eskiden okulda gözlerini açık tutmakta zorlanırdı, şimdiyse, her ne kadar günlerdir uyumamış gibi gelse de, her sabah okula vardığında kanına direkt espresso enjekte edilmiş gibi hissediyordu. Onu koridorda gözleyecek her çift gözün fazlasıyla farkındaydı.

Her gün Fransızca dersinde Powell'in onu odanın diğer ucundan izlediğini bilerek bakışlarını önüne eğiyordu. Reed ortalıkta gözüküyordu ama sanki o her yerdeymiş gibi hissediyordu. Köşe başlarında gizleniyormuş, dolapların ardından etrafı gözetliyormuş, kısa bir an için onu görüyormuş ama Kaia onun varlığını hissettiği an kayboluyormuş gibi geliyordu.

Arabasını boyatmış, üç defa da yıkatmıştı ama o lanet harfler hâlâ hayal meyal görünüyordu. Gerçi harfler gözle görünmeyecek kadar belirsizdi ama o yine de onların orada olduğunu biliyordu. Yepyeni boyanın altında, sadece onun görebileceği şekilde saklanıyorlardı.

Kaia günlerini izleyerek ve bekleyerek geçirdi, gecelerini de şehirde oyalanarak. Grace'in o dar, yıkık sokaklarını dolaşmayı, hoş evinde kalıp sessizlikle baş başa kalmaya tercih etti. Son üç gece Starview Salonu'nda filme gitmişti. Her gece aynı film gösteriliyordu: *Clueless*. Filmi pek sevmiyordu. Luks hayatın

gerçeklerini iyi bilen biri olduğu için filmin sahteliğine tahammülü yoktu. Ama yine de karanlıkta tek başına yabancıların arasında oturmanın, tahmin edilebilen bir hayatın gözler önüne serilmesinin getirdiği bir cazibe vardı.

Ayrıca, böylece en azından yapacak bir şeyleri oluyordu.

Kaia, dolabının kilidini açarken, başına bir defa gelen bu olaydan dolayı duyduğu endişenin saçmalık olduğunu düşündü. Bu rastgele bir olay olabilirdi, kasabada yeterince canı sıkın genç suçlu vardı. Kendisinin özel olarak seçilmiş bir hedef olduğunu düşünmesi için bir neden yoktu.

Dolabını açınca içinden ufak bir zarf düşüverdi. Bu zarfı daha önce hiç görmemişti ve dolabında hava deliği olmadığı için dışarıdan sokulmuş olması imkansızdı. Dolabının sadece kapısı ve şifreli kilidi vardı. Birisi onun şifresini biliyor olmalıydı.

Koridoru boydan boya süzüverdi. Onu izleyen yoktu. Herkes kendi işiyle meşguldü. Ya da öyle gözüküyordu.

Zarf ufak ve açık mavi renkteydi. Üstünde herhangi bir yazı yoktu. Zarfın arkasına tırnağını geçirdi ve nefesini tuttuğunun farkında bile olmadan yavaşça yırtarak açtı.

Zarfın içinden üç adet küçük ve parlak kağıt çıkardı, ardından nefes almaya devam etti. Bu sefer sertçe ve hızlıca burnundan soludu. Bunlar fotoğraftı.

İlki, sinema bileti alırken uzaktan çekilmiş bir resmiydi.

İkincisi, televizyon izlediği sırada koltukta uzanırken çekilmişti. Salonun penceresi, fotoğraf için adeta bir çerçeve oluşturmuştu.

Üçüncüsü yakın plan bir çekimdi. Jakuzideyken başını arkaya yaslamış, ıslak saçları suratının bir kısmını kapamıştı. Gözleri kapalıydı. Bu resminde başka bir şey daha vardı. Sol gözünü kapayan saçlarına doğru uzanmış bir el. Birisi, bunu çok da uzaktan çekmediğini göstermek istercesine lensin önüne elini koymuştu.

Adeta ona dokunabilecek kadar yakındı.

"Ben yapmadım." Miranda'nın geliştirebildiği tek strateji, onlar inanana kadar bunu tekrarlamaktı. "Bayan Stevens, elimizde kanıt var. Bay Powell, gazete için kullanılan bilgisayarda sizin dosyanın izini buldu." Müdür yardımcısı, masasının arkasında sessiz ve ifadesiz bir şekilde oturan Jack Powell'a doğru başını salladı. "O sabah bilgisayara oturum açan tek kişi sendin. Ama bir suç ortağının olduğundan şüpheleniyoruz. Bunu kiminle birlikte yaptın?"

"Kimseyle," diyerek karşı çıktı Miranda. "Ben yapmadım ki." Titriyordu. Daha önce Harper'la birlikte başı birçok defa derde girmişti ama onun bu odaya çağrılmasına neden olacak hiçbir şey başına gelmemişti. Müdür yardımcısının karşısında ki rahatsız edici sandalyede otururken, odanın duvarların gittikçe darlaşmakta olduğunu hissetti. Yanında Harper olmadan ilk defa başı derde girmişti. Miranda, insanın tek başına kaldığı zaman olanlara daha farklı bir gözle baktığını anlamaya başlamıştı.

"Bayan Stevens, eğer kiminle çalıştığınızı söylerseniz, cezanızı verirken işbirliğinizi göz önünde bulundururum. Eminim farkındasınız ki, işlediğiniz çok ciddi bir suç. Bu sicilinize işleyecek. Tüm geleceğinizi etkileyebilir."

Hemen hemen hiç tanımadığı, fazla da sevmediği bir kıza karşı sadakat sergilemek uğruna başını daha da derin derde sokmaya değer miydi? Miranda bunun cevabını bilmiyordu ama o, ispiyoncu değildi. Zaten Beth, yakalandıklarını öğrenince durumunu mutlaka itiraf ederdi. O, en azından prensip sahibi bir insandı. Ama Miranda ne olursa olsun, Beth'in kendisinin itiraf etmesine olanak sağlayacaktı. Başını kaldırdı, kararlı gözükme ve titremesini engellemeye çalışarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Üzgünüm. Yardımcı olmak isterdim ama olamam."

"Bu teklifi sadece bir kere sunuyoruz, Stevens. Eğer şimdi gerçeği söylersen, sana yardımcı olabilirim. Ama bir kere cezayı verdikten sonra –"

"Üzgünüm," diye tekrarladı. "Yapamam."

"Öyle olsun." Müdür yardımcısı alnındaki o koca lekeyi ovuşturdu, onunla daha fazla uğraşamayacağını belirtircesine dikkatini masasındaki bir yığın kağıda çevirdi. "O zaman, bugünden başlayarak bir ay boyunca okuldan sonra kalma cezası veriyorum."

Miranda, gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak odayı terk etmek üzere yerinden kalktı. Harper, böyle bir durumda asla ağlamazdı. O olsa, müdür yardımcısına sırtarak bakar ve onun yapacağı veya söyleyeceği hiçbir şeyin onu etkileyemeyeceğini gösterirdi. Miranda gülümseyemese de en azından ağlamamayı başardı.

Miranda kapıdan çıkmak üzereyken müdür yardımcısı "Stevens!" diye seslendi. "Bugün çok yanlış bir seçim yaptın. Umarım ileride bugünü hatırlayıp bundan pişman olmazsın."

Kane, müdür yardımcısının odasının dışında Miranda'yı pusuya düşürdü. Nasıl Miranda onun en zayıf anında yanında olmuşsa, Kane de onun iyiliğine karşılık veriyordu.

"İtiraf etmem gerekir ki bunu yapabileceğin aklıma gelmemişti."

Miranda kızarak yüzünü başka bir yöne çevirdi, bir yandan da saçlarını düzeltiyormuş gibi yapıyordu. Miranda'nın bu tavrı, Kane'e şüphelerinde haklı olduğunu göstermişti.

Şaşırmış gibi, gözlerinin kenarlarında oluşan gözyaşlarına rağmen gülümsedi. "Neyi yapabileceğim?" diye sordu.

"Sanırım bunun yanıtını." Başıyla müdür yardımcısının oda-

sını işaret etti. "Ceza olarak ne verdiler? Ömür boyu hapis? Bunun yanında biraz da kamu hizmeti?"

"Bir ay okuldan sonra okulda kalma cezası," dedi Miranda pişmanlıkla. "Bir dakika, ne yaptığımı bildiğin halde bana kızmadın mı?"

"Kızmak mı?" Kane öyle bir gülümsedi ki Miranda'nın kırmış yüzüne kan geri geldi. Kane'i elde etmek için çıldıran yeterince kız vardı ama Miranda farklıydı. O hep bilmece gibiydi. Onu belirli bir kategorinin içine sokmamanın getirdiği rahatsızlatıcı duygu söz konusuydu. Ama aynı zamanda bunun hayal kırıklığı yaratan bir yanı da vardı. O, okuldaki aptal kızlara uyum sağlayamıyordu. Kane, düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Neden kızayım ki?" diye sordu. "Yani, sırf tüm okula benim hakkımda bir sürü utandırıcı dedikodu yaydığın için mi?"

Miranda evet, dercesine kaşlarını havaya dikti.

"Kızmıştım," diye itiraf etti Kane. Ama sonuç olarak bu bayağı cılız bir komplo olmuştu. Miranda'nın öç almaya çalışmış olmasının hem acınası hem de sevimli bir yanı vardı. Vahşi bir kaplana saldırmaya çalışan ufak bir kediye andırıyordu. "Kızmıştım," diye tekrarladı, "ama bu dünyanın sonu değil." Kane, arkadaşlıkları boyunca daha önce yüz defa yaptığı gibi ona sarıldı. Ama bu sefer bunu yaptığında Miranda'nın neşelendiğini fark etti. "Ayrıca, biraz da etkilendim. Seni ortalığı karıştırırken görmek güzel."

"Ustam en iyisiydi," dedi Miranda alay edercesine.

"O halde ustandan yeterince öğrenmemişsin. Ben yakalanmamayı da bilirim," diye böbürlendi Kane. Miranda başını önüne eğip kıkırdadı. Bu, ona yakışan bir ses değildi. O, kıkırdayan biri değildi.

"Bu arada, yakalandığımı nasıl anladın?"

"İyi bir usta asla sırlarını açıklamaz." Muhbirlerinden oluşan ağ, Kane'in sağduyusu sayesinde ayakta kalıyordu. Gücüyle muhbirlerine ulaşabilmesine bağlıydı. "Sadece, işimi bilirim, diyelim."

"Bir gün her şeyi bilmediğini öğreneceksin," diyerek onu uyardı Miranda.

"Stevens, sen de bir gün benim görünenden daha fazlasını bildiğimi anlayacaksın."

Doğru olanı mı, yoksa akıllıca olanı mı yapmalıydı?

Bu sefer yazı tura atamazdı. Miranda onun karşısındaydı ve bir yanıt bekliyordu. Başına gelenler onun sinirlerini bozmuşçasına sürekli gülümsüyor ve gözlerini boşluğa dikiyordu.

"Sana asla kendini ele vermeni söylemem," diye tekrarladı Miranda. "Olan bitenlerden haberdar olmanı istedim."

"Benim adım hiç geçmedi mi?" diye sordu Beth. Sorumluktan kaçma fikri bile kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu ama başı daha önce hiç derde girmemişti ve yakalanma düşüncesi ödünü koparıyordu. Kütüphanede ufak bir masadaydılar. Karşılarındaki rafta üniversite rehberleri vardı. Bunlar adeta Beth'e kaybedebileceklerini hatırlatmak için oraya koyulmuş gibiydi.

Zihnindeki bir ses, *bunu kuralları çiğnemededen evvel düşünecektin*, diyordu.

"Hayır. Bunu birisiyle birlikte yaptığımı biliyorlar ama bunun kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yok."

"Bir aylık ceza..." Beth bunu hayal bile edemiyordu. Daha önce bir günlük ceza bile almamıştı.

İçindeki korku, sırf sicilinin lekelenmesiyle alakalı da değildi. Okuldan sonra lokantada çalışıyordu. Çalışmadığı günler ufak kardeşine bakıcılık yapıyordu ve başka sayısız aktiviteyle

meşguldü. Bir ay boyunca derslerden sonra okulda kalması imkansızdı; bu her şeyi mahvederdi.

"Kendimi ele vermemi istiyor musun?" diye sordu. Beth, gençler arasındaki kurallar gereğince Miranda'nın ne düşünürse düşünsün hayır demek zorunda kalacağını biliyordu.

"Hayır, elbette istemem. Ama yani eğer sen istiyorsan..."

"Bunu yapabilirim," dedi Beth. "Yani, istersen yapardım, elbette."

"Tabii canım, bundan eminim zaten."

"Ama sanki bunu yapmam bir şeyi değiştirmeyecek gibi gözüküyor..." diyerek kararından caydı.

"Sanırım öyle... Yani, ikimizin birden ceza almasının bir anlamı yok sanırım. Öyle değil mi?" dedi Miranda zayıf bir şekilde. "Bu saçma olur... Yani sırf dayanışma adına kendini ele vermen falan..."

"Ama eğer istiyorsan..."

"Yok ama sen istiyorsan..."

Beth, Miranda'yla aynı cezayı görmeyi hak ediyordu. Ama bu neyi değiştirecekti ki?

Erkek arkadaşının onu aldatmasını hak etmiş miydi? O kadar çalışmadan sonra SAT sınavında başarısız olmayı hak etmiş miydi? Ya her gece yatakta ağlamayı? Adam, Harper ve Kane tarafından ihanete uğramayı ve tek başına kalmayı? Bunları hak etmek için ne yapmıştı?

Diğer yandan, Miranda da bu işe ortak olması dışında başına geleni hak edecek bir şey yapmış mıydı ki?

Ağzını açtı ama ağzından çıkan, aklındaki tam tersi oldu.

"Tamam, o zaman sanırım sessiz kalacağım," dedi Beth ve Miranda hafifçe gülümsedi.

Beth, kendini her zaman doğruları yapan biri olarak gö-

rürdü ama o anda gerçeklerle yüz yüze kalmıştı. Sadece kendi çıkarları için doğru şeyleri yapmasını bilen biriydi. Bir an için bu kararından vazgeçtiğini söylemeyi düşündü ama Miranda çoktan kalkıp gitmişti. Gitmemiş bile olsa Beth kendini ele v. remeyeceğini biliyordu. Her ne kadar bu onun kendinden nefret etmesine neden olsa bile.

Beth içinden *bunu telafi edeceğim*, diye düşündü. *Bir şekilde telafi edeceğim.*

Birden arkasında belirip elini omzuna koyana dek, Kaia onun orada olduğunu fark etmemişti. Kaia hızla geriye döndüğünde az kalsın kahvesini dökenekti. Powell bir kafeteryada, yani herkesin onları görebileceği halka açık bir alanda, ona yaklaşmaya cesaret etmişti. Powell birilerinin onları görmesinden her zaman çok korkardı ve adeta kırmızı alarmla geçmiş gibi davranırdı. Onun tedbiri elden bırakması, tek bir şeyin göstergesi olabilirdi: Powell aklını kaçırmıştı!

Kaia, Powell'in onu takip edip etmediğini merak ediyordu. "Burada olduğumu nereden bildin?" diye sordu.

Powell soruyu duymazdan geldi. "Seni görmem gerekiyor." Parmaklarıyla bileğini sıkıca kavradı ve onu zaten boş olan kafeteryada تنها bir köşeye doğru götürüverdi. Kaia, pofuduk bir kanepeye geçerken, Powell tedirgin bir şekilde etrafında dolanmaya başladı.

Bu durum karşısında canı sıkılan Kaia, "Otur," diyerek onu tersledi. Bir zamanlar peşine düştüğü o huzur gibi hakışları olan, ne istediğini bilen, kendinden emin, büyüleyici İngiliz şimdi neredeydi? "Birilerinin bizi bir arada görmesi yeterince kötü olur ama heyecanlı bir erkek arkadaş gibi kafamın arkasında pırpır edersen, bu daha da kötü görünür. Onun için otur artık." Kaia, karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Bu, birbirlerini duyabi-

lecekleri kadar yakın ama Powell'in ona dokunamayacağı kadar uzaktı. Bu adam cidden aklını kaçırmış olmalıydı.

Powell nihayet oturunca bir dakikalık bir sessizlik oldu.

Kaia, "Evet? Nedir? Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Powell, adeta *hüzünlü* bir şekilde.

"Ben mi ne yapıyorum?" Kaia kaşlarını çatı. "Ne hale geldimize bak. Asıl sen ne yapıyorsun?"

"Arayınca yanıt vermiyorsun. Seni görmem gerekiyordu."

"Meşguldüm."

Powell kısık sesle güldü. "Meşguldün demek. Bu kasabada mı? Öyle bir şey mümkün değil. Senin ne yaptığını tahmin edebiliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla birlikteydin, değil mi?"

"Yoksa beni izliyor muydun?" diye sordu Kaia, şaşkınlıkla.

"Elbette ki hayır." Powell güldü ama gülüşü hiç de keyifli değildi. "Yapacak daha iyi işlerim var."

Powell bunu öyle bir dürüstlikle reddetmişti ki, Kaia az kalsın ona inanacaktı; ama maden onu izlemiyordu, o zaman bu öfkenin nedeni neydi? Reed le birlikte olduğundan nasıl bu kadar emindi?

"Tüm kasaba biliyor canım. Sen sağduyuya sahip olabilirsin ama o lağım faresi..."

Reed o tarz birisi değildi, bunu insanlara yaymış olamazdı. Ama Kaia, daha yeni tanıştığı biri hakkında nasıl bu kadar emin olabileceğini sorguladı. Kamyonet kullanan, tonlarca esrar çeken ve sorularına hiç cevap vermeyen bir pizza dağıtıcısına güvenmesini sağlayan tam olarak neydi?

"Farz edelim ki haklısın. Benim şey yaptığımı -"

Powell, "Beni aldattığını..." diyerek yardımsever bir şekilde

onun aradığı ifadeyi sağladı. Powell'in seçtiği bu kelime Kaia'nın garibine gitti çünkü aldatma, sadece aleni bir ilişki olduğunda söz konusu olurdu. Powell'la aralarındaki bu şey her ne ise, bir sözleşme veya sözlü anlaşma olabilir, aleni bir ilişki değildi.

Seksten ibaretti. Başka hiçbir şey değil.

Kaia pes edercesine ellerini havaya kaldırdı ve "Her neyse," dedi. "Diyelim ki haklısın. Şimdi ne olacak?"

Powell şaşırmış gibiydi. Kaia'nın yüzündeki ifade, onun hiç kaygılanmadığının ve neler olacağını hiç kafaya takmadığının göstergesiydi.

"Şimdi ne mi olacak? Onunla görüşmeyi keseceksin!" diye adeta emir verdi Powell, "Böyle anlaşıştık. Eğer bunu istiyorsan, eğer beni istiyorsan, başkasıyla birlikte olamazsın."

"Tamam." Kaia omzunu silkti.

"Tamam mı?" Powell kaşlarını dikti. Kaia'nın bu kadar kolay yola geleceğini düşünmemişti. "Yani onunla bir daha görüşmeyi kesecek misin?"

"Hayır." Bunu alnına yazması falan mı gerekiyordu? "Seni görmeyi keseceğim." Buzlu kahvesinin geri kalanını bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. "Eğlenceliydi Jack. Görüşürüz."

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye gürledi Powell onu sertçe kolundan tutarak. Kaia ona aldırmadı ve oradan ayrıldı. "Öyle çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bu işler böyle yürümez Kaia. Şu anki seçimini bir gözden geçir."

Bu kulağa hiç de onu tekrar kazanmak için çaresizce bir yalvarış gibi gelmemişti.

Bu daha çok bir tehdide benziyordu.

Hiçliğin ortasında, Amerika'nın gelecek nesil çiftçilerine Fransızca öğreten, ışı bitmiş bir İngiliz'den mi korkacaktı? Ara-

basına zarar veren o olmuş olsa bile, resimlerini çekip bunlara bakarak boşalan o olsa bile bunlar korkakça hesaplaşmalardı ve Kaia ödleklere korkmazdı.

Kaia neşeli bir şekilde "Güle güle, Jack!" dedi ve kapıya yöneldi.

"Hata yapıyorsun, Kaia." Onun sinirli, alçak sesi sanki onu dışarıya kadar takip etti. "Bunu yapmamış olmayı dileyeceksin." "Hiç sanmam."

Harper evde televizyonun karşısında huzurlu bir akşam geçirmeyi ummuştu. MTV'de saçma bir realite programı izleyerek kafa dağıtmak istemişti; başkalarının ıstırabını izlemek daha zevkliydi. Ama işler böyle yürümedi.

"Sana katılabilir miyim canım?" Harper'in annesi sorusuna yanıt beklemeden eski püskü koltukta Harper'in yanına oturdu. Ebeveynler bazen çok sıkıcı olabiliyorlar.

Harper başını salladı ve derin bir of çekmemek için kendini zor tuttu. "Nasil istersen." Annesinin kısa süre içinde onu bir eleştiri bombardımanına tutacağını bildiği halde televizyonun sesini açtı.

"Bu kız HBO'daki şu şovda yer alan kız değil mi?" diye sordu annesi ekrana dikkatlice bakarak. "Ay, yok. O sarışındı. Ama o -"

"Anne! Bu gerçek bir insan, tamam mı?" diye durumu açıkladı Harper, umduğundan biraz daha sert bir şekilde. "Buysa bir realite programı. Hepsi gerçek insanlar. Aktörler falan yok. Anladın mı?"

Amanda Grace kaşlarını dikerek sade bir şekilde, "Fazlana gerek yok, canım. Seni bu meseleden rahatça dışlayabiliyorum," diye cevap verdi. Birkaç dakika boyunca huzurlu bir sessizlik içinde programı izlediler. Ama ardından Harper'in an-

nesi "Bir dakika, bu kız o diğer oğlanla çıkmıyor muydu? Hani saçları Mohawk biçiminde kesilmiş oğlan," diyerek tekrar konuşmaya başladı.

"Ayrıldılar anne."

"Ama o zaman bu oğlanla ne yapıyor? Yoksa bunlar şimdi - Aa! Bunu nasıl gösterebiliyorlar ya? Nedir bu izlediğin böyle?"

"Bu sadece bir şov anne." Harper, başka bir kanalı izlemeyi seçmiş olmayı dilercesine omuzlarını çökertti. Yanında annen varken televizyonda seks görüntülerini izlemekten daha utanç verici bir şey olabilir miydi?

"Harper, umarım ki eğer sen... Yani, konuşmak istediğin bir şey olursa... Bilirsin, hani o konularla ilgili olarak -"

Daha utanç verici bir şey varmış demek: Annenle seks hayatın hakkında, ya da bugünlerde olduğu gibi seks yapmamak hakkında konuşmak!

"Anne, konuşacak bir şey yok. Güven bana."

"Güveniyorum canım, sadece..." Neyse ki ekrandaki görüntü değişti ve annesinin nefesi adeta kesildi. "O votka mı? Bu iki kız, onlar ne?... Bugünlerde gençler böyle şeyler mi yapıyorlar?"

Harper, günümüzün gerçeklerini annesinden saklayabilmiş olmanın hem gururu, hem de suçluluk duygusuyla "Bu televizyon anne," dedi.

"Realite programı ama."

Harper başını salladı. "Bu gerçek hayatı izlemek gibi değil ki. Daha heyecanlı gözükecek şekilde düzenleniyor ve emin olabilirsin ki ortada kamera olmasa böyle davranmazlar. Kimse gerçek hayatta böyle değil."

Harper kanalı değiştirip sürekli kadın programları yayınlayan o tuhaf kanallardan birini açtı. Annesinin kendisini o hüznü dizilerden birine kaptırmasını ve onu unutmamasını umdu. Ne de olsa bu bir ilk olmayacaktı.

"Son zamanlarda Adam'ı burada hiç görmedim," dedi annesi bakışlarını televizyondan ayırmadan. "Miranda'yı da görmedim."

Belki etrafında olup bitenlerden o kadar da habersiz değildi.

"İşleri var," dedi Harper sessizce. Her ne kadar içinden bir şeyler onu annesiyle konuşmak için dürttüyse de bunu yapmayacaktı. Bunu son yaptığında herhalde bebek bezi giymekten yeni kurtulmuştu. Yine de, herkesin senin değersiz ve sevimsiz biri olduğuna karar verdiği zamanlar, koşulsuz anne, baba sevgisinin özel bir değeri vardı.

Annesi sonunda televizyona bakmayı bırakıp küçükken yaptığı gibi Harper'ın gür saçlarını düzeltmeye başladı. "Bugünlerde neler oluyor canım?" diye sordu. "Hüzünlü görünüyorsun."

Harper omuz silkti. "Biz gençleri bilirsin anne. Huysuz insanlarız."

"Ama ben seni tanıyorum. Bir şeylerin yolunda gitmediği zamanları bilirim. Belki konuşursan kendini daha iyi hissedersin."

"Hayır, hissetmem." Küçük bir çocuk gibi küskün ve surat-sız görüldüğünü biliyordu ama buna engel olamıyordu.

"Canım, lisenin zor olabileceğini biliyorum. Ben orta yaşlı biri olarak doğmadım. Ama unutma ki bu her şey demek değil. Bugün dehşet verici gelen şeyler, eninde sonunda gelip geçer. Bunu atlatırsın. Sonunda herkes atlatıyor."

"Bunu hakkında konuşmasak olmaz mı? Lütfen." İşte bundan dolayı Harper annesi veya babasına hiçbir şey anlatmazdı. Bir türlü anlamıyorlardı. Biliyordu ki annesi muhtemelen onun Adam'a karşı bir genç kız sevdasına girdiğini, Miranda'yla olan kavgasının da birlikte dondurma yiyerek ve gülümseyerek çözülebileceğini düşünürdü. Bir milyon yıl evvel genç olmak, annesinin onu anlayabilmesi anlamına gelmezdi. Harper'ın hayatının ne kadar zorlu geçtiğini bilemezdi.

"Sen bilirsin canım." Annesi kumandayı alıp kanallar arasında gezindi. Şans eseri *The Princess Bride* filminin gösterildiği bir kanalı açmıştı. "İstersen sadece filmi izleyelim."

Bu filme hayılıyor olmaları, Harper ve Miranda arasında geriye kalan birkaç ortak noktadan biriydi. Bunu birlikte yirmi defa kadar izlemişlerdi ve neredeyse bütün replikleri ezberlemişlerdi. Harper'ın annesi ışıkları kapadı ve üstlerine kalın bir yorgan çekiverdi. Harper, kendini tanıdık espriler ve biraz budalaca olsa da karşı konulmaz olan bu aşk hikayesine bir kez daha kaptırarak gülümsedi. Hayat keşke filmlerdeki gibi belirgin olsaydı; birkaç dev kemirgen öldürüp ateş bataklığından geçmek, kötü kalpli bir kontu öldürmek, sonunda da en çok arzu ettiğin şeyi ele geçirmek gibi mesela. Bu, tehlikelerin insanı gafil avladığı ve cesareti toplamanın çok daha güç olduğu gerçek hayata göre daha iyi olurdu.

"Harper?"

"Hmm?"

"Seni çok sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Elbette kı biliyordu. Yine de bunu duymanın bir zararı yoktu. Filmi dikkatle takip etti ve Prenses Buttercup kendini tek aşkının kollarına bırakırken, gözyaşlarına hakim olmaya çalıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı sessizce. Başını annesinin omzuna yasladı. "Ben de sizi anne."

Bölüm

7

Okul yönetimi, valinin ziyaretine her şeyi hazır etmek için fazla mesai yapmıştı. Basın, daha doğrusu *Grace Herald* dan bir fotoğrafçı ve *Ludlow Times* 'dan bir gazeteci, bir güzel temizlenip cıralanan okulun resmini çekmek üzere sabahleyin okulda olacaktı. Gazeteciyle konuşmaları için iyi not alan bir grup öğrenci itinayla seçilmişti. Müdire Lowenstein'in sunumunun en can alıcı kısmı da gerçekleşmek üzereydi.

Müdirenin başyapıtı, okulun girişinin üzerinde ustü beyaz bir örtüyle örtülmüş olarak beklemekteydi. Bu, okulun resim hocası ve onun en yetenekli öğrencileri tarafından hazırlanan dev bir panoydu. Bu pano, valinin karşılanırken önemli bir rol oynayacaktı. Ama onun gelişinden önce de medyaya, Haven Lisesi'nin bir başarısı olarak takdim edilecekti.

Müdire Lowenstein bir an için hayallere daldı. Valinin unu sayesinde bu yerel hikaye eyalet basınında, hatta belki ülke çapında bile yer bulacaktı. Paparazizler her an, her yerde olabırlardı ve gazetelerin ne gibi hikayeleri beğeneceği belli olmazdı. Kendi resmini bir gazetenin üzerinde hayal ederek gülümser-

yışını bastırmaya çalıştı. Tüm ülke onun gerçek potansiyelini görecekti. Onun, daha parlak bir geleceği hak eden becerikli ve şevkli bir yönetici olduğunu görecektlerdi.

Daha parlak bir gelecek derken, özellikle bu lanet ufalcık kasabadan kurtulup gerçek bir okulda yöneticilik yapmayı kastediyordu. Hani, öğrencilerin futbol maçlarının sonuçları ve kamyon motorlarından daha fazlasını umursadıkları, öğretmenlerin de öğretileri gereken müfredatı gerçekten anladıkları bir okul.

Lowenstein, gururlu bir sırıtışla gazetecilere el salladı, onların resimleri için poz verdi ve panoyu örten örtüyü çekiverdi. Kameralara bakmakla meşgul olduğu için, panoyu en son gören de o oldu.

Resim bölümünün bu eseri yeter de artardı bile. Valinin ata binerken çekilmiş bir resmi büyütülmüş ve kendisi adeta Haven Lisesi'nin kapısına doğru dörtmala koşturuyormuş gibi gösterilmişti. Resmin altında büyük harflerle HAVEN LİSESİ VALİMİZE HOŞ GELDİNİZ DER. O, BATININ EN İYİSİ! yazıyordu; ya da en azından öyle yazması gerekiyordu.

Bu, okul yönetiminin banal bir şaheseri idi, ya da öyle olacaktı. Ama birisi bu örtünün altında girmeyi başarmış ve spreyle boyayla birkaç ufak değişiklik yapmıştı.

Değişiklikler sonucu vali gerçekten ata biniyordu ama adeta eşine biner gibi. Resmin altındaki yazıysa şu hali almıştı: HAVEN LİSESİ VALİMİZE HOŞ GELDİNİZ DER. O, BATININ EN İYİ AŞIĞI!

Bu çocukça, aptalca, uygunsuz, anlamsız ve netice olarak, Haven Lisesi'nin temsil ettiği her şeyi gözler önüne seren, güzel bir örnekti.

Gazeteci deli gibi defterine bir şeyler yazmaya başladı. Müdire Lowenstein da artık ön sayfada çıkmamayı umdu ve anlamsız bir şekilde kameraya gülümsedi. Kendi kendine, *Haven Lisesi'ne hoş geldiniz. Hayallerin son bulduğu yer*, diye düşündü.

◆ ◆ ◆

Okuldaki herkes bu eşek şakasından kimin sorumlu olduğu sorusuyla meşguldü. Beth dışındaki herkes! O, konuşmayı kimin yapacağı sorusuna kafayı takmıştı.

O sabah o, Harper ve diğer adaylar konuşmalarını müdür odasında anons sistemine okumuşlardı. Beth kimsenin dinlemediğini varsaydı. O sabahın dedikoduları fazlasıyla tazeydi ve kimse ara verip dinleyecek durumda değildi. Ama öğrencilerin daha sonra oy verip onun konuşmasını beğenip beğenmediklerini göstereceklerini bildiği için, sesinin okulda yankılanması içinde ufak da olsa bir heyecan doğurmuştu.

Beth, konuşma metnini fazla beğenmemişti ama o heyecanlı haliyle bile diğer adaylardan daha başarılı olduğunu biliyordu. Özellikle, gramer hatalarıyla dolu, tutarsız ve okulun birkaç saat kısaltılması ve öğrencilerin istedikleri dersleri seçmeleri gibi komik önerilere sahip bir konuşma sunan Harper'dan daha başarılıydı. Beth, kaybetmeyeceğinden emindi.

Yine de beklemek hoşuna gitmiyordu.

Beklenen duyuru son saatte, Fransızca dersinin sonlarına doğru geldi. Beth genelde o kırk yedi dakikanın bitmesini beklemekten nefret ediyordu. Jack Powell'in bakışlarının üzerinde olduğunu hissediyor ve onun kendisini gazete odasında zorla öptüğü o günü hatırlamak zorunda kalıyordu. Beth, zaten aylardır bunu unutmaya çalışıyordu. Kendisini kavrayan o elleri ve ondan kurtulamayacağına dair içinde oluşan o anlık korkuyu sanki hâlâ hissedebiliyordu. Bu, kendisini kirli ve kapana kısılmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Benliğinin bir kısmı sanki o sıkışık ve karanlık odada kalıvermişti.

Ama bugün akli konuşmada olduğu için Powell'a fazla alırdırmamıştı. Bu da, başlı başına bir nimetti.

"Öğrencilerimizin dikkatine." Anons sistemi hayata geç-

ti, Beth de başını kaldırdı. Beklenen duyuru gelecekti, bundan emindi. Harper'in üç sıra geriden onu gözetlediğinden de emindi.

Yine de emin olmak için dönüp ona baktı.

"Sevgili öğrenciler, konuşma yarışmasının sonuçlarını açıklamaktan memnuniyet duymaktayım." Müdürenin sesi, sabahki haliyle kıyaslandığında çok daha neşeli geliyordu. "Bütün adaylar oldukça etkileyiciydi ama oyları saydıktan sonra, birisinin açık ara kazandığını görmüş olduk."

Beth nefesini tuttu. Harper ona bakmaya devam etti.

"Konuşmasını sunmak üzere seçilen öğrenci, gerekli hazırlıkları konuşmamız için beni okuldan sonra görürsün."

Beth bunu fazla kafasına takmamaya ve sakın görünmeye çalıştı.

"Ve bu büyük şeref için seçilen öğrenci... HARPER GRACE!"

Beth, içinde tuttuğu nefesin gürültülü bir şekilde birden vücudunu terk ettiğini fark etti. Kendini, içi boş ve buruşmak üzere olan patlak bir lastik top gibi hissetti. Harper'ın halen onu izlemekte olduğunu biliyordu. Ama bu sefer, gülümsediğinden de emindi.

"Bayan Grace'i bu başarısından dolayı kutluyoruz. Okulumuzu onur ve zarafetle temsil edeceğinden eminim."

Kimse ne alkışladı ne ıslık çaldı ne de bunun önemli bir şey olduğunu gösteren herhangi bir tepkide bulundu. Beth, bunun sadece kendisi için önem taşıdığının farkındaydı.

Eğer diğer metni, yani iyi olan metni sunmuş olsaydı bunlar olmayacaktı. Kuralları çiğnememeyi bu kadar önemsememiş olsaydı, kaybetmeyecekti. Bundan emindi.

Sonuç olarak, Harper asla kurallara uymuyordu ama hep de kazanıyordu.

Harper dersten sonra ona yetiştii. Neşeli bir şekilde "Yüzün niye böyle asık?" diye sordu. Beth daha hızlı yürümeye çalıştı ama Harper da hızlandı ve geride kalmayı reddetti. "Böyle olma

ama canım," diye söylendi yapmacık bir şekilde. "Senin konuşman güzeldi... En azından benimkinden iyiydi."

"Biliyorum," dedi Beth sessizce ve buruk bir şekilde. Harper ne zaman yakasından düşeceğini?

"Ama elbette bunun bir önemi yoktu." Harper hüzünlü bir şekilde başını salladı.

Beth, bunu pek mümkün görmese de, onun oylamaya hile karıştırdığını itiraf etmesini beklercesine sordu. "Nedenmiş o?" Harper işi şansa bırakmamak istemiş olabilirdi. Sonuç olarak, sadece Beth gibi kaybeden kişiler işleri şansa bırakacak kadar aptal olabiliyorlardı. Oyle değil mi?

"Gettysburg Konuşması'nı yazsaydın bile bir şey değişmeyecekti." Beth, Harper'ın gözlerindeki bakışı görmese ve biraz daha saf olsa, onun sesinde iyi niyet sezdiğini düşünebilirdi. "Sence insanlar bu konuşmalarda neler dendiğini ciddiye alıyorlar mı? Senin dışında kimsenin bunları dinlediğini mi sanıyorsun? Bu bir popülerlik yarışmasıydı. Lisedeki her şey popülerlik yarışmasıdır." Harper'ın bakışları adeta bunu çözmeden nasıl buraya kadar gelebildin? demekti. Bir de güya akıllı olan sensin. "Bu nedenle hep ben kazanacağım. İnsanlar bana bayılırlar. Bununla asla yarışamazsın."

Beth, donup kalmadığına veya gözyaşlarına boğulmadığına kendisi de şaşarak "Herkes sana bayılmıyor," diye onu düzeltti. "Örneğin Adam."

Harper bu sözden hiç etkilenmedi. Ona göre Beth, oyuncak bir telefonla dış dünyayla temas kurmaya çalışan bir çocuğu anımsatıyordu. Ona bakıp gülümsedi.

Beth, onun maskesini düşürmeye çalışırcasına devam etti. "Bu insanların hiçbirisi senin gerçekte nasıl biri olduğunu çözemedi. Ama Adam artık çözdü."

Harper, adeta itinayla ölçülmüş bir ses tonuyla "Sen ne bile-

ceksin ki?" diye sordu.

"Benim elimden ne almaya çalışırsan çalış, asıl istediğini ele geçiremeyeceğini biliyorum," diye cevap verdi Beth asabi bir tavırla. "Adam benim peşimden koşmaktan vazgeçmeyecek ama seninle sonsuza dek işi bitti."

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

"Bir kızın, onunla uzaktan yakından alakası olmasını istemeyen bir erkeğin peşinden koşmasını izlemek kadar acıklı bir şey olamaz."

Harper başını salladı. "Bence kendine dikkat et. Sürtük olmak sana yakışmıyor. Bunun sonu iyi olmaz."

"O da ne demek?"

"Sadece dostça bir öneri... Bir sürtükten, diğerine," dedi Harper soğuk bir gülümsemeyle.

Harper oradan ayrılarak, Beth'i koridorun ortasında, yapacak daha iyi işleri olan öğrencilerin ortasında bırakıverdi. Sonunda cesaretini toplayıp ona kafa tutmuştu ama Harper onu ciddiye bile almamıştı. Belki de Harper gerçekte Adam'la ilgilenmiyordu. Belki kendisi dışındaki hiç kimse umurunda değildi. Belki başkalarının hayatını mahvedebilmek için bu tür bir insan olmak gerekiyordu.

Yine de, Harper ondan bir şey çalmıştı. Belli ki bunu sırf Beth'i her zamankinden daha da perişan etmek için yapmıştı. Bu, Beth'in karşılık verme isteğini daha da güçlendirmişti. Ama acı hissetmeyen birini nasıl incitebilirdi ki?

Harper içinden sessizce *o yanılıyor*, diye tekrarladı.

Beth, Harper hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Adam'ı da sandığı kadar iyi tanımiyordu, bu da onun sözlerinin boş laf olarak kabul edilmesi için yeterli bir nedendi. İçinden *sözler bana asla zarar veremez*, diye mırıldandı. Sanki Susam Sokağı'nın özel

bir bölümünde yer alıyordu: "S harfi. Sürtük."

Beth sadece kendini daha iyi hissedebilmek için ona saldırmıştı. Onun bir lafının damarına basmış olması da tamamen bir rastlantıydı. Harper, bunu önemsemesi gerekmediğini düşündü. Çalışmayan bir saat, günde iki kez doğru zamanı gösterir; belki Beth'in saçma sözleri de şans eseri gerçeği göstermekteydi.

Müdireyle olan toplantıyı ekip kafasını dağıtmanın yolunu aramayı düşündü. Belki yanında Miranda gibi biri olsaydı, onun gönlünü alacak, sigara ve çikolatalı kurabiyelerle onu şımartacak ve Adam'ın eninde sonunda onun doğal cazibesine dayanamayacağını söyleyecek biri olsaydı, bunu yapabiliirdi de. Ama her zamanki gibi tek başına kaldığı için müdirenin odasının yolunu tuttu. Adeta adımlarını ölçerek, kimsenin onun yürüyüşüne bakarak gerçekleri görmemesini umdu. Gerçek, Beth'in dediklerinin halen zihninde yankılanıyor oluşuydu:

Onun senimle işi bitti.

Sonsuza kadar.

Bunları her düşündüğünde sanki kemikleri çatırıyor, kasları eriyor gibi geliyordu. Bu şartlar altında yere yığılmamak bile tüm enerjisini almaya yetiyordu.

Müdire onu odasının girişinde karşıladı. "Tebrikler, Bayan Grace!" dedi ve samimi bir şekilde elini sıktı. "Neler hissediyorsun?"

Harper gülümsedi, saçını arkaya attı ve müdirenin gözünün içine baktı. "Bu muhteşem bir duygu." Keşke Oscar ödülleri 'Lise Koridorundaki En İyi Performans' için bir ödül verilseydi, diye düşündü. "Bundan daha mutlu olamazdım."

Uzaklaştırma cezası, o kadar da kötü sayılmazdı.

Hatta sonuç olarak, hiç de kötü olmadığı ortaya çıktı. Adam geç saatlere kadar uyuyor, pizza sipariş ediyor. tele-

vizyon izliyordu. Diğer bir deyişle, canı ne isterse onu yapıyordu. Annesi zaten evde olmadığı için bunun farkında bile değildi. Onun okula gitmediğini anlamamıştı. (Zaten ilgili formda annesinin imzasını taklit ettiği için, onun umursayacağını düşünmek için bir neden de yoktu). Bu, kötü bir hayat değildi. Wilson da haklı çıkmıştı: Bu, ona düşünmesi için bolca vakit sağlamıştı.

O sabah bolca düşündü. Soğuk pizza yerken veya ESPN kanalıyla *The Backyardigans* adlı animasyon arasında gidip gelirken bile düşündü. Ona yapılanları, nasıl haksızlığa uğradığını ve nasıl bir çıkış yolu göremediğini düşündü. Sonunda düşünceler zihninde birikip gözleri yerinden çıkacakmışçasına bir baskı oluşunca üstünü giyindi, eski bir çift spor ayakkabıyı ayağına geçirdi ve sokağın sonundaki karanlık bir barın yolunu tuttu. Bu barda kimse onun kimliğine bakmakla uğraşmayacak, neden lisenin basketbol yıldızının öğleden sonrasını ucuz ve bayat bira içerek geçirmeyi seçtiğini sormayacaktı.

Kafasındaki bir ses, *babasının oğlu*, diyordu.

Birkaç gün sonunda rahat bir rutin oluşturmuştu. Neredeyse cezasının bitmesine üzülecek gibiydi. İsteksizce bir dersten diğerine gitmek, hocalarla, eski dostlarıyla ve başarısızlıkları yüzleşmek. Kayıp Eşya Bürosu isimli barın karanlık ve konforlu bir köşesinde geçirdiği ve zaman zaman akşamüstüne kadar uzanan o süreçle kıyaslanamazdı bile.

Bazen 'sürekli müşteriler'den biriyle muhabbet ediyordu. Buradaki herkes sürekli müşteriydi zaten. Bazen de içine kapanık bir şekilde bir köşede oturup yabancılardan uzak duruyordu.

"Merhaba tatlım."

Anlaşılan, bu yabancılardan uzak durabileceği günlerden biri değildi.

"Senin gibi hoş bir çocuğun böylesine döküntü bir yerde ne işi var?"

Birasına bakmakla meşgul olan Adam, başını kaldırdı. Bu tavlama lafı, belki bu kadın kadar eskiydi. Taburesini onun yanına çeken ve altın sarısı saçlarıyla oynayan bu kadın, muhtemelen annesinden birkaç yaş daha gençti. Dekoltesi insanın arzuladığından daha açık, çiçek desenli ve cıcaflı bir bluz gi-
yiyordu. Tırnaklarının rengi de kırmızı pantolonuyla uyuma-
yacak biçimde parlak pembeydi. Her birinin ucunda da ufak desenler vardı. Bardağıyla oynamak için kullandığı işaret parmağının ucunda ufak bir kelebek motifi göze çarpıyordu.

"Ne dersin tatlım? Anlatmak istediğin bir hikayen var mı?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Adam. Ama ona yarım bir gülümseme yolladı. Belliydi ki bir zamanlar güzel bir kadındı. Şu an da Adam'ın yapacağı daha önemli bir şey yoktu. "Peki ya senin?"

Kadın başını arkaya attı ve güldü. "Olmaz olur mu tatlım?" Adam onun dolgularını görebiliyordu. "Bende milyonlarca hikaye var. Şunu anlatayım -"

"İşte geldim Adam."

Bir çift kol onu arkadan sarıp serin eller onun göğsüne değince Adam donakaldı. Bunu belki dert etmezdi ama bu elleri tanııyordu.

"Çok beklettim mi?" diye sordu oldukça tanıdık bir ses.

Olgun kadının yüzü kızardı. Her ne kadar kat kat fondöten ve allıktan bunu anlamak güç olsa da bu bariz belli oluyordu. "Şey, birisiyle birlikte olduğumu bilmiyordum. Seni rahat bırakayım"

Kızın elleri bedeninde dolaştı, daha sonra da kulak uçlarıyla oynadı. "O benimle değil," dedi Adam sessizce. Kadın hızla barın karanlık bir köşesine karıştı. Sonuç olarak yalnız başına içki içen tek erkek Adam değildi.

Adam kızı doğru dönmedi ama ondan kurtulmak için de bir çaba sarf etmedi. "Ne istiyorsun?" diye sordu durgun bir şekilde Kaia'ya. "Gördüğün gibi meşgulüm."

"Evet, fark ettim," dedi Kaia. Ellerini üstünden çekti. Adam rahatlamaya çalıştı ama bunu beceremedi. Kaia yanına bir tabure çekti. "Bana teşekkür etmeyecek misin?" diye sordu.

"Ne için?" Kaia artık ona dokunmadığı için, Adam'ın duyguları da artık karışık değildi. Sadece onun buradan gitmesini istiyordu.

"Seni şu -" Kaia diğer kadının kaybolduğu yöne doğru baktı. "...kadından kurtardığım için."

"Sağ ol ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hiç öyle gözüküyordu."

"Kaia, söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Oyunların için vaktim yok."

"Peki. O zaman az ve öz konuşayım. Hayatının içine ediyorsun."

Flaş haber için teşekkürler.

"İnsanları dövmek... Uzaklaştırma cezası almak... Sürekli yarı sarhoş gezmek... Acınacak haldesin, kendini toparlamalısın."

"Bundan sana ne?" diye gürledi Adam, onun sözlerini etkisiz hale getirmeye çalışırcasına. Kaia, art niyeti olmadan konuşmazdı.

Ama aynı zamanda gerçeklik payı olmayan bir şeyi de asla söylemezdi. İşte Kaia bundan dolayı ölesiye etkiliydi.

Kaia omuz silkti.

"İyi bir noktaya değindin. Pek umurumda değil. Sadece gördüğümü söylüyorum. Madem hayatını mahvetmek istiyorsun, bu senin bileceğin iş. Ben sadece buna dikkatini çektim. Bir karar vermeden gerçeklerle yüzleşmek işe yarar." Barmeni çağırarak bir soda istedi. Adam, Kaia'nın öğleden sonra bu sefil barda ne aradığını merak etmeye başladı ama bunun nedenini sormamak için

direndi. Söz konusu Kaia olduğunda, merak bir tür zaafı.

"Ben mi hayatımı mahvediyorum?" diye sordu bunun yerine ıgneleyici bir şekilde. "Ne güzel. Sanırım sen de sadece bunu izlemeye geldin. Yani senin olanlarda bir kabahatin yoktu, öyle değil mi?"

"Tüm sorunların için beni suçlamak gerçekten bir yetişkine yakışır bir davranış." Sesi, insanı rahatsız edici bir biçimde sakin. Birden, barın arkalarında tanıdık birisini görmüşçesine hızla içkisini alıp ayağa kalktı. "Sana bakıcılık etmekten daha önemli işlerim var Adam. İyi eğlenceler."

"Sanki senin gibi birisinin bakıcılığına ihtiyacım var da!"

Kaia boş barı gözleriyle aşağı yukarı süzdü, sonra da Adam'a acırcasına baktı.

"Bunu yapacak başka kimsen kalmamış gibi görünüyor."

Tekrar eve gidemezsin.

Otoparkta çömelmiş, cesaretini toparlayıp da ayağa kalarak kendini gösteremediği için kendine kızan Beth'in aklında geçen buydu. Tanıdık yüzlerin, onu umursayan insanların güvencesine ihtiyacı olduğu için Claire ve Abbie'yi veya eski günlerden herhangi birini, aramak için okuldan çıkmıştı.

Onları bulmuştu. Ama bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Ona inanabiliyor musun?" diye sordu Claire. Eski, gümüş rengi Oldsmobile arabasına yaslanmıştı. Abbie ve Leslie ye yeşil bir Volvo'nun motor kapağının üzerindeydiler. Güzel havanın zevkini çıkarıp güneşin altında uzanmışlardı ve Beth de onlara katılmayı planlıyordu. Ama duydukları, onun bir arabanın arkasına saklanması neden olmuştu. "Konuşması çok saçmaydı. Tam ona göre işte, her zamanki gibi Bayan Mukemmel saçmalıklarıydı."

Abbie ona kızmaya çalışırcasına ama bir yandan da kahkahalarını kontrol edemeyerek "Hadi Claire, o kadar kaba olma," dedi.

"Ne kabalığı? İtiraf et. Kendisinin herkesten daha iyi olduğunu sanıyor."

"Yani..." Abbie ve Leslie bakiştılar. "Evet... Ama bu demek değil ki..."

"Pijama partisinde bize nasıl baktığını görmediniz mi?"

"Bizden kurtulmak için can atar gibiydi," dedi Abbie.

"Sanki sıkıntıdan geberecek gibiydi," diye ekledi Leslie.

"Sanki o bize katıldı diye onur falan duymamız gerekiyordu."

Abbie başını arkaya yaslayıp güneşin kendisine bir güzel içine işlemesine izin verdi. "Ama bir bakıma da buna değdi, öyle değil mi?" dedi. "Ondan bazı dedikodular kapabileceğimizi söylemişim."

"Tamam ama dedikodu olsun veya olmasın, Bayan Titiz'e daha fazla katlanmaya değer mi?" dedi Claire. "Tüm bu sahte gülümsemeler yüzümü ağrıtmaya başladı."

"Onun üstüne bu kadar gitme Claire. Hakkında konuştuğumuz kişi Beth. Tamam, biraz sıkıcı ve gösteriş meraklısı ama o eskiden senin en iyi arkadaşındı," diye hatırlatmada bulundu Abbie.

Claire somurttu. "Öyleydi. Bunun geçmiş zaman olduğuna dikkatini çekerim. O bizi ekti; şimdi aramıza girmeye çalıştığı için minnettar falan mı olmalıyız? Sanki bizler onun son çaresiymişiz gibi."

"Beth o kadar da kötü değil," diye karşı çıktı Abbie. "Yani bir zamanlar onunla arkadaştık."

"O artık değişti," dedi Claire kendinden emin bir şekilde. "Onun artık bizden biri olmadığını biliyorsun. İstedığı kadar gülmükler saçsın, kendi de bunun farkında."

◆ ◆ ◆

Belki konuşma tarzını biraz değiştirmesi gerekiyordu. Birine yararlı tavsiyeler verdiğinde, o kişi bardağını alıp kafanda kırarakmış gibi sana bakmamalıydı ama Adam ona aynen böyle bakmıştı. İşin komik tarafı da, Kaia'nın cidden içten bir şekilde konuşmuş olmasıydı. Her nedense Adam'ın acınacak halde düşüşe geçmiş olmasını izlemekten sıkılmıştı. Ama anlaşılana, Adam onun yardımını istemiyordu.

İyi ki Kaia'nın, bir kereliğine hedef seçtiği bu kişiyi düşünmektense yapacağını daha önemli şeyleri vardı. Reed, onu bekliyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi Kaia onu barın arkalarında karanlık bir köşede bulduğunda. Reed, üzerindeki dar siyah tişört, koyu kıvrıkcık saçları ve derin kahverengi gözleriyle adeta gölgelere karışmıştı. Kaia, onu hiç bu kadar yakından görmemişti. En azından Kaia'nın evinden kaçırıldığı o günden beri görmemişti.

Powell'la son karşılaşmasında, ortalıkta bir sapık varsa bunun Powell'ın ta kendisi olması gerektiğine kanaat getirmişti. Powell hakkında bir şey bilmediği için, Reed'in ona eziyet etmesi için bir sebebi olmamıştı. Kaia bu konuda oldukça dikkatli davranmıştı.

"Ben buna dahil olamam Kaia." O tembel, boğuk sesiyle adını söyleyişine bayılıyordu. Bu adeta bal gibiydi; içine de tat vermek için biraz tekila katılmıştı.

"Neye dahil olamazsın?" Kaia saf kız numarası çekmeyi iyi bilirdi ama bu sefer Reed'in neden bahsettiğini gerçekten bilmiyordu. Bunu bilmemek de hoşuna gitmiyordu.

"Babanla arandaki bu şeye... Bir daha kendimi böyle bir şeyin içinde bulmak istemiyorum."

"Neymiş kendini bu içinde bulduğun şey? O neredeyse be-

nim varlığımdan bile habersiz. Ben de onun varlığını unutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Ne yapmaya çalıştığını gördüm."

Oldukça yavaşça konuşuyordu. Sanki kelimeler beyninden çıkmamak için mücadele ediyordu. Bu genelde Kaia'ya seksi gelirdi ama bu kez onu kızdırıyordu. "Onu öfkeliendirmek için beni kullandın. Beni daha fazla bu işe bulaştırma."

Kaia güldü. Bu her zamanki minik kıkırdamasından değil, rahatlama ve bir şeyi gülünç bulma duygularıyla karışmış, gürültülü bir kıkırdama oldu. Reed'in suratındaki ifadeyi görünce, birden gülüşünü kesti. Anlaşılan o ki Reed, insanların ona gülmesinden hoşlanmıyordu.

"Reed, babamın eve girdikten sonraki surat ifadesini gördün mü? Ne dediğini duydun mu? Ne yaptığım onun umurunda değil. Onu kızdırmak istesem Alsas halısının üzerine bir şeyler dökerim. Benim aşk hayatım onun hiç umurunda değil."

"Ben ne duyduğumu gayet iyi biliyorum," dedi Reed ısrarla.

Genelde seksi olan o inatçılığı, bu sefer her şeyi berbat etmek üzereydi.

"Sen fazla film izlemişsin; sandığın gibi değil. Senin duyduğun, babam ve benim her konuştuğumuzda girdiğimiz kavgalardan biriydi. Zaten biz ayda bir kere falan konuşuruz. Onun, benim veya birlikte olduğum kişi hakkında ne düşündüğü umurumda değil." *Lütfen bana inan*, diye eklemeyi gerekli görmedi. Ya inanacaktı, ya da inanmayacaktı. "Babamın bu olanlarla, yani bizim aramızdaki her neyse, bununla ilgilendiği yok," diye ısrar etti. "Unut onu. Ben çoktan unuttum."

Reed bir an için onun dediklerini düşündü. Ardından elini dağınık saçlarının arasına götürüp başını salladı. "Tamam."

Kaia onun ellerini tuttu. "Aramızda sorun yok yani, değil mi?"

Reed tekrar başını salladı. "Sorun yok."

Kaia onu öpmek için masanın karşı tarafına doğru uzandı. Dudaklarını ve misk kokusunu tatmak için kalabildiği kadar öyle kaldı. Ardından yerinden kalktı ve temiz bir yer seçtiğini umarak cep telefonunu ve cüzdanını masaya bıraktı.

"O zaman ben tuvalete benzeyen bir yer bulmaya gidiyorum." Parmaklarını Reed'in alnında gezdirdi. Bunun tek nedeni ona dokunmaktan hoşlanmasıydı. "Sakin bir yere gitme."

Kaia gideli daha iki dakika olmuştu ki cep telefonuna mesaj geldi. Reed onun parfümünü halen havada hissedebiliyordu.

Telefona bir mesaj daha geldi. Kaia henüz dönmemişti.

Telefon öylece masada duruyordu, ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Telefon inatçı bir şekilde üçüncü defa ses çıkardı. Sanki Reed'i kendine çekiyordu.

Reed genelde pek meraklı bir insan değildi. Dünyanın kendisine izin verdiği kadarıyla ilgilenirdi. Ne fazlasını, ne azını görmüştü. Bir şeyi soluyup tadını çıkarmak varken, neden didik didik etmek gereksindi ki?

Ama Kaia farklı bir durumdu.

O karmaşık ve sürprizlerle dolu biriydi. Reed onun yanındayken, kendine güvenemiyordu. Kaia'ya ise hiç güvenmiyordu!

Telefon dördüncü defa çalınca, Reed hemen tuvalete doğru baktı. Kaia ortalıklarda yoktu. O da telefonu alıp mesajları açıverdi.

8'de görüşürüz.

Sevdiğim siyah külotu giy.

Ya da hiçbir şey giyme.

O daha da iyi olur. J

Reed, pek okuma alışkanlığı olan biri değildi. İngilizce derslerine girdiği zamanlarda cümle yapısı veya sembolizm gibi

kavramlar hakkındaki saçmalıkların hiçbirine aldırma-mıştı. Ama zaten bu mesajın anlamını çözmek için bunları bilmek gerek-miyordu, bu gayet net bir mesajdı.

Kaia öğleden sonra onunla işi bitince başkasıyla buluşacaktı. Ama belki Reed, anlam çıkarmada sandığından daha ba-şarılıydı çünkü birden bu kişinin Kaia'nın sıkça gördüğü biri olduğu hissine kapıldı. "J" denen bu kişinin Kaia'yı sık sık ve her yönüyle gördüğünden emindi.

Reed, normalde insanları sahiplenene bir çocuk değildi. Bi-risiyle birlikte olmak, evlenmek demek değildi. İnsanlar birbir-lerine ait olamazlardı. O sadece kendisine aitti ve çıktığı kızlar içinde aynı şey geçerliydi.

Ama Kaia farklı biriydi.

Ya da en azından, öyle olduğunu sanmıştı.

Reed parmağını telefonun silme tuşuna götürdü ama sonra duraksadı. Bu telefon ona ait değildi. Kaia da ona ait değildi.

Telefonu kapatıp Kaia'nın cüzdanının yanına bıraktı.

Kaia tuvaletten döndüğünde Reed çoktan gitmişti.

Beth, onlarla yüzleşmeye cesaret edemedi. Telefonunu eline alıp yatağa girmek ve pembe yastığına sarılmak hem daha kolay hem de daha güvenliydi. Ama etrafı sevdiği şeylerle sarılı olduğu za-man bile -oyuncak kaplumbağası Stuffy, *The Wind in the Willows* kitabı, altıncı sınıfta heceleme yarışmasında kazandığı kupa-kendini düşman bölgesinde kaybolmuş gibi hissediyordu.

Claire, telefonu dört defa çaldıktan sonra açıverdi. Halbuki Beth, onun açmayacağını ve mesaj bırakabileceğini düşünerek bir an için rahatlamıştı. "Claire, konuşmamız gerek," diye söze başladı Beth. Claire'in telefonunda arayan numarayı gösterme özelliğinin olmadığını ama yine de onun sesini tanıyacağını bi-liyordu. "Sen... Bana kızgın mısın?" Bu kulağa bayağı çocukça

gelmişti ama daha iyisini becerememişti. Otoparkta duydukları-na gönderme yapamamıştı.

"Sana neden kızgın olayım Bethie?" dedi Claire. Claire kü-çüklüklerinden beri Beth'e bu isimle hitap ederdi. "Yoksa bir şey mi yaptın? Kendini suçlu mu hissediyorsun?"

Beth soruyu duymazdan geldi. "Sen sadece... Kızgın görü-nüyorsun da," dedi. Kendini gerçekten suçlu hissediyor muy-du? Bu arkadaşlığı batırmış mıydı, yoksa sadece birbirlerinden kopmuş muydular? Bunun cevabını bilemiyor bile olması neyi gösteriyordu?

"Beth, biraz meşgulüm. Başka söyleyeceğin bir şey var mıy-dı? Eğer yoksa -"

"Otoparkta konuştuklarınızı duydum." Claire telefonu ka-pamış olsaydı, Beth belki de onu tekrar aramaya cesaret ede-meyebilirdi. Bu da, bu işin peşini bırakmak anlamına gelirdi. Sahte gülümsemelere karşılık vermeye ve bu gülümsemelerin ardında nelerin yattığını bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmek zorunda kalırdı. "Sen, Abbie, Leslie... Dediklerinizi duy-dum. Benim hakkımda dediklerinizi."

"Aa."

Bir duraklama oldu. "Bizi gözetliyor muydun?"

"Hayır, ben sadece... Neyse, bunun bir önemi yok. Ben -"

"Ne dememi bekliyorsun?" diye sordu Claire sinirlenerek. "Madem dediklerimizi duydun, aramanın ne anlamı var? Ben-den ne istiyorsun?"

Bu yerinde bir soruydu ama Beth her ne kadar ıstırap içinde onu aramış olsa da, bu soruya önceden hazırlanmamıştı.

"İstemiştim ki... Tekrar arkadaş olabileceğimizi düşünmüş-tüm."

Claire güldü. "O kadar basit mi? Geçen bunca zamandan sonra birden sırf sen istedin diye kaldığımız yerden devam mı

edeceğiz? Bunun bu kadar kolay mı olduğunu sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" diye sordu Beth sessizce.

"Daha önceleri nerelerdeydin, Bethie? Abbie bacağını kırdığında veya ilk defa bir erkekle çıkmaya başladığında neredeydin? Matematik dersinden sınıfta kalmak üzereyken neredeydin? Annem ve babam boşandığında..." Git gide yükselen sesi, birden kesiliverdi. Beth'in tek duyabildiği onun bezgin bir biçimde nefes alıp vermesiydi.

"Üzgünüm. Keşke öyle -"

"Üzgün olman umurumda değil. Bunu anlamıyor musun? Artık o zamanlar yanımda olmamış olmanı da umursamıyorum. Sen yanımda olmadan da başımın çaresine baktım. Hepimiz hayatımıza devam ettik. Artık sana ihtiyacım yok. Senin de bana ihtiyacın olup olmadığı umurumda değil."

Claire telefonu kapattı.

Beth, telefon kulağında kalakaldı ve bir süre o iğrenç "dıtıııt!" sesini dinledi. Demek buraya kadardı. Kararından cayıp Adam'ı affetmediği sürece tek başına kalmıştı.

Komodinde, CD'lerin ve boş bir resim çerçevesinin arasında -bu çerçevede bir süre önce okul balosundan bir resim vardı- ufak bir karton kutu durmaktaydı. Bu, bir mücevher kutusu boyutundaydı, içinde altın küpeleriyle aynı büyüklükte iki adet sarı hap vardı.

Beth kutuyu açıp bu haplara baktı ve onları daha önce hiç incelemediği kadar yakından inceledi. Birisini kutudan çıkarıp bunun nasıl hissedeceğini anlamak için avucuna aldı. Hap, aspirin gibi hafifti ve oldukça zararsız görünüyordu.

Kane, bunları ona Noel hediyesi olarak vermişti. Ona göre bu haplar, Beth'in yeni yıl kutlamasını fazlasıyla özel kılacaktı. Bunları kabul etmek, neredeyse Kane'i hayatına sokmak kadar büyük bir hata olmuştu.

Yine de zamanında bu hapları alıp cebine koymuştu. Kim bilir? Belki sıkıntılı bir gününde ihtiyacı olurdu. Eğer öyle düşünmüşse, bu kesinlikle o günlerden biriydi ve ne şekilde olursa olsun o mutluluğa ihtiyacı vardı.

Ancak hapları kutuya geri koymaya karar verdi. Ya kendini çok iyi dizginleyebiliyordu, ya da yeterince cesareti yoktu. Artık hangisinin gerçek olduğundan emin değildi. Hayat ne kadar berbat gelse de bu hapların ne gibi bir etkisi olduğunu öğrenmek istemiyordu.

Yine de, her nedense, gönüllü hapları çöpe atmaya razı olmadı.

Bölüm

8

Bir aylık ceza, çok daha katlanır bir hal almıştı. 246 numaralı oda, buraya son hapsediği zamandan beri pek değişmemişti. Uzun, gri bir alanda yere yapışık sıralar halen oradaydı, sınıftaki gözetmen de her zamanki gibi önündeki kitabına gömülmüştü. Ama birkaç önemli değişiklik vardı.

İlk olarak, zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olan Harper, onun yanında değildi.

İkincisi, yoklama kağıdı artık kusmuk yeşili değil, sarıydı.

En önemli son fark ise Kane Geary'nin arkada oturuyor olmasıydı. Kane ona işaret edip solundaki boş sırayı gösteriyordu.

Miranda sadece dudaklarını oynatarak *Ben mi?* diye sordu. Bir an için arkasını döndü; onun aslında uzun boylu, sarışın kıza işaret etmiş olmasından korkmuştu.

Kane, *evet, sen* dercesine başını salladı ve Miranda da onun yanındaki sıraya geçiverdi. Kane, ona hoş geldin dercesine kızın dizini sıvazladı. Miranda sıradan kayıp yerde erimemek için kendini zor tuttu.

"Hapse hoş geldin," diyerek onu karşıladı Kane. "En azın-

dan şimdi iyi bir hücre arkadaşım oldu."

Gözetmenin kıllı beni ve önde oturan çocuğun Mohawk stil saçı hakkında fısıldayarak bir saati hızlıca atlattılar. Müstehcen adam asmaca oynadılar (Miranda'nın kazanan kelimesi vulva oldu), Kane'in sırasının altına kaç tane sakız yapıştırıldığına dair iddiaya girdiler (yedi tane çıktı) ve Miranda için oldukça zevkli geçen bir on dakika boyunca Kane, onun defterine ön sıralarda oturan basketbol takımının elemanlarının aşağılayıcı ama tam da yerinde karikatürlerini çizdi. Bu Miranda için oldukça zevkliydi çünkü Kane, onun defterine uzanabilmek için vücudunu onun sırasına yaklaştırmıştı, kolu da çizimleri yaparken çok hafif de olsa Miranda'nın koluna dokunuyordu. Kane, deftere odaklanıp oyun kurucunun şaşıl surat ifadesini tam yakalamaya çalışırken, Miranda ise onun koluna odaklandı. Onun kendisine bilinçli olarak dokunmasının nasıl bir duygu olacağını hayal etti. Ama Kane bir an konumunu değiştirip kolunu ona sürttüğünde bile Miranda onun bunu bilinçli olarak yapmadığının farkındaydı.

Ardından zil çaldı ve her şey bitti.

Bundan daha fazlasını ummak hayalcilik olurdu.

Kane çantasını omzuna aldı ve Miranda'nın eşyalarını toparlamasına yardımcı oldu. "Yarın görüşürüz."

Miranda soğukkanlı gözükmeye çalışıyordu. "Aynı yer, aynı saatte!"

İyi ki Beth 'suçunu' itiraf etmekten caymış ve böylece Miranda'yı burada, kendi haline bırakmıştı.

Miranda Stevens hayatı boyunca gözden uzak kalmaya çalışmış ve başkalarının istediğini yapmıştı.

Demek başkaldırınca bu gibi şeyler oluyormuş.

Hiç de fena değilmiş.

Beth, daha sesini bile duymadan onu hissetti. İşine dalmış, okul gazetesinin sıradaki sayısının düzenini kontrol ediyordu ve bu ufak odanın kapısının açıldığını duymamıştı. Ama bunu bir şekilde hissetmiş olmalıydı ki birden bilgisayar ekranında, ki kelimeler adeta gözünün önünde uçuşuverdi, konsantresini kaybetti ve havada bir ağırlık hissetti. Kapı kolunu tutanın kim olduğunu adeta biliyordu. Sanki duvarlar daralmış, tavan alçalmış ve kasları gerilmişti.

Odaya giren kişi hafifçe öksürdü.

Beth bunun üzerine gelenin o olduğundan emin oldu.

Beth, sesinin titremesini engellemeye çalıştı. "Seninle bir anlaşma yaptığımızı sanmıştım," dedi. Parmaklarının rengi beyazlaşana kadar ufak bilgisayar masasının kenarını sıkıca tuttu. Tahta masanın avuçlarına getirdiği acıya odaklandı. Bu onun birden paniğe kapılmasına engel oluyordu. Oda boştu, koridorlarda kimse yoktu, adam tek çıkışın önünü kapıyordu ve kimse onun çılgınlığını duymazdı. İnsanı paniğe sokacak bu gibi düşüncelerden uzak durmak en iyisiydi. Hatta "çılgılık" kelimesini de aklına getirmemeliydi. Aksi takdirde bas bas bağırabilirdi.

"Ben burada tek başımayken gelmemen gerek." Her ne kadar gülünç bir düşünce olsa da, sanki böyle diyerek tek başına olduğuna dikkat çekmesinin yanlış bir hamle olduğunu düşünürdü. Sanki söylememiş olsa fark etmeyecekti.

"İşler değişti," dedi Jack Powell. Kapıyı arkasından kilitledi ve kanepeye geçerek yanındaki boş yeri işaret etti. Ardından Beth'in yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce gülüverdi. "Sakinleş. Senden istediğim bir şey yok."

Beth bir zamanlar bu adamı sevimli bulduğuna, onun koyu renkli gözlerini ve yamuk gülümseyişini hayal ettiğine inanmıyordu. Birkaç defa siyah-beyaz bir filmin romantik bir sahne-

sinde yer aldıklarını bile hayal ettiği olmuştu. Ama şimdi onunla ilgili her detay ona itici geliyordu. Aksanı bile sahte gelmeye başlamıştı.

"Çık dışarı," dedi Beth kararlı bir şekilde. "Sana daha önce de söyledim. Eğer beni rahat bırakmazsan okul yönetimine olanları ve bana ne yapmaya çalıştığını anlatırım."

Son kez baş başa konuştuklarında Beth onu bununla tehdit etmiş ve adeta onun tüm dengesini bozmuştu. Ama bu sefer durum farklıydı. Powell, sanki buna hazırlıklıydı ve bunu dört gözle bekliyordu.

"Bırak bu ayakları Beth. Ben sana bir şey yapmadım. İkimiz de biliyoruz ki sen —" Powell konuşmayı kesti ve başını salladı. "Bunu boş verelim." Birden soğuk bakışları, yerini okuldaki birçok kıza ona aşık eden o gülümseyişe bıraktı. Adeta bir düğmenin çevrilmesiyle karakterinin birden değişmesi de işin en korkutucu yanıydı. Powell cana yakın bir şekilde, sanki çaya gelmişçesine "Ben de bunun için uğramıştım," dedi. "Geçmiş artık geride bırakmamız gerektiğini söylemek istemişim. Okul yönetimine falan gitmeyeceksin, beni artık tehdit etmeyeceksin, ben de canım ne isterse onu yapacağım."

"Bu kaniya nasıl vardın?" diye sordu Beth bakışlarını onun üzerinden çekmemeye özen göstererek. Sakin haldeki Powell'la yüzleşmek, saldırgan bir Powell'la yüzleşmekten daha huzur kaçırıcı bir şeydi. En azından saldırgan olduğu zaman kendini nelere hazırlaması gerektiğini biliyordu. Ama onun ifadesiz bakışlarının altında nelerin yattığını tahmin bile etmek istemiyordu. Bu, onun kabuslarına giren bir bakıştı.

"İtiraf etmeliyim ki beni köşeye kıştırmıştın Beth. Bu gayet etkileyiciydi. Ama maalesef, bu sefer de ben seni kıştırdım." Cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. O kağıdı açıp zafer bayrağı gibi sallamaya başlamadan bile Beth bunun ne olduğunu

anlamıştı. Kağıdın kırmızı rengi bunu bariz kılıyordu. Powell, "Elimde kanıt var," demekle yetindi.

"Senin yaptığın daha kötü bir şeydi," diye fısıldadı Beth. Sesinin daha yüksek çıkması halinde tedirginliğini belli edeceğinden korkuyordu.

"Belki de. Ama senin ona dair bir kanıtın yok. Benim sözüm seninkine karşı olacak. Ve buna gelince..." bir kez daha afişi salladı. "İhtiyacım olan tüm kanıtlar elimde. İnanmıyorsan arkadaşın Miranda'ya sor. Sanırım onu ceza odasında bulabilirsin." Başını salladı. "Bu arada, yaptığının sonucuna katlanıp cezayı çekmen de güzel bir şey oldu. Bayağı klas bir davranış bu."

Beth, utanma duygusunun kendisine adeta bir tokat geçirdiğini hissetti. İşlerin sandığı kadar kolay olmayacağı korkusu içinde "O zaman ödeşтик," dedi. "İkimizin de elinde bir şeyler var."

"Pek sayılmaz," dedi Powell. "Bana göre, elinde kanıt olan tek kişi benim, seninse elinde hiçbir şey yok. Yapacağın herhangi bir suçlama bir iftira olarak görülür. Sadece kendi paçasını kurtarmak için benim itibarımı yok etmeye çalışan biri olarak görüleceksin. Zaten ortağının tüm suçu üstlenmesine göz yuman bir korkaktan da bu beklenir."

Beth içini çekti. "Ne istiyorsun?"

"Şimdilik hiçbir şey." Powell geriye doğru yaslandı ve ayaklarını uzattı. "Artık oyunun kurallarının değiştiğini belirtmek istedim. Hadi canım, böyle surat asma." Powell onun asık suratını taklit eder gibi yaptı. "Bu, bir kez daha arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyor. Bir zamanlar bana yardım etmek için can atardın."

Beth o günleri anımsadı. Bunu düşününce içinden kusmak geldi.

"Eğer bana iyi davranırsan, benim de senin için yapabileceğim bazı şeyler olabilir," dedi Powell.

"Ne gibi?" diye sordu Beth küçümser bir havada.

"Örneğin, seni gammazlayanın kim olduğunu söylemek gibi. Ne derler bilirsin. Savaşı kaybetmenin en iyi ilacı, bir sonrakini kazanmaktır. Senin biriyle ödeşmek isteyeceğinden eminim. Bu kişi de ben olmayacağıma göre..."

Beth, onun bu oyununa daha fazla ortak olmanın aptalca olduğunu biliyordu. Ama biraz daha odada kalıp gülümseyip güzel bir şekilde onu gammazlayanın kim olduğunu öğrenmenin bir zararı var mıydı?

Kurban olmaktan bıkmıştı. Belki de Powell haklıydı: Bu savaşı kaybetmiş olması, onun pes etmesine neden olmamalıydı.

Belki de tek yapması gereken, daha iyi bir hedef seçmek ve silahını yeniden doldurmaktır.

Kalabalığın arasından geçip büyük planını harekete geçirmek için yerini aldı. Kendini bir Bond kızı veya Mission: Impossible filminden işini bilen bir casus gibi hissediyordu.

Notta, konuşmamız gerek, yazıyordu. Akşam 6'da Twilight trenine gel. Sondan ikinci vagona ön sırada oturuyor olacağım. Beth.

Twilight Trails, gün günbatımında çölün manzarasının izlenebildiği bir güzergah boyunca sahte yük treni çalıştıran bir şirketti. Tren Grace'de durur, çölde bir saat boyunca ilerledikten sonra da geri dönerdi. Bu da demek oluyordu ki, o ve Adam iki saat boyunca baş başa kalacaklardı. Adam hareket eden trenden atlamadığı sürece, her ne kadar bu tren insana ıstırap çektirecek kadar yavaş gitse de onun diyeceklerini dinlemek zorunda kalacaktı.

Bileti için o saçma ücreti ödedi ve cam kenarındaki bir koltuğa yerleşti. Etrafına yayılmış yolcuları hafife alırcasına bakarak onların çorak bir araziye görmek için neden para harcadıklarını düşündü. Casus rolünü daha iyi yerine getirebilmek için

güneş gözlüklerini takı ve bir dergi okumaya başladı.

Fazla beklemesi gerekmedi.

"Notunu alınca çok sevindim -" diye söze başladı Adam.

Ama onu bekleyen kız yüzünü ona dönünce lafı yarıda kaldı.
"Kahretsin. Sen burada ne arıyorsun?"

Harper gülümsemeye ve onun ses tonundaki hayal kırıklığını umursamamaya çalıştı. "Sanırım foyam meydana çıktı," dedi umalı bir şekilde.

"Neler oluyor?" Adam etrafa bakınarak trenin geri kalanını gözleriyle taradı. "Beth nerede?"

Adam'a jeton bazen çok güç düşüyordu... Ama yine de çok tatlıydı.

Harper, zaten bariz olana dikkat çekti: "Beth gelmiyor. O notu ben yazdım."

Adam başını salladı. "Biliyor musun? Sen gerçekten hastasın." Adam ayağa kalkıp koridorun sonuna gitti ve arkadaki bir koltuğa geçti.

Harper içini çekti, ayağa kalktı ve onu takip etti. Tren şefi boğazını temizleyerek TREN HAREKET HALİNDEYKEN YERİNİZDEN KALKMAYINIZ yazan uyarıyı işaret etti. Harper onu görmezden geldi.

Harper, Adam'ın arkasına oturarak "Bu vagon o kadar da büyük değil," dedi. Eğer yanına oturmuş olsa, onun tekrar kaçmasına neden olabilirdi. "Sandalye kapmaca oynamayalım istersen." Dizleri üzerine çıkıp öne doğru yaslandı, kollarını da öndeki koltuğa dayadı. Adam ona bakmak için arkasını dönmedi ama dönmüş olsa Harper'in dudakları yine de yeterince uzaktaydı. "Tren Salina'ya kadar durmayacak. Benimle kalsan."

Adam gözlerini kapayıp burnunu ovdu. "Tamam. Benden ne istiyorsun?"

"Senin benden ne istediğini öğrenmek istiyorum Ad. Durumu düzeltmek için ne yapabilirim? Yeter ki söyle."

"Hiçbir şey," diye homurdandı Adam.

"Sonsuza dek bana kızgın kalamazsın."

"İzle de gör."

Bir süre sessizce oturdular. Harper, gelip geçen manzarayı izledi. Kilometrelerce tepecik ve çalılık dışında bir şey yoktu. Bu, sepya rengiyle yapılmış monoton bir resim gibiydi. Bir kez daha bunu kim görmek ister ki? diye düşündü. Kim bunun için para harcar? Karşı tarafta oturan yaşlıca bir kadın dışarıya bakmıyordu bile. Onun yerine, sanki zaten manzara için gelmemişçesine, ucuz bir aşk romanı okuyordu.

Harper, gelişigüzel bir şekilde tekrar konuşmaya başladı. "Sence panoya spreylen boya yapan kimdi? Bence ikinci sınıflardan biri. Aptalca bir şey işte. Birisi ucuz yoldan itibar kazanmaya çalışıyor gibi. Sanki -"

"Bunu yapma," dedi Adam onun lafını bölerek.

"Neyi?"

"Her şey normalmiş gibi davranma."

"Ama her şey normal olabilir," dedi Harper. İçinden her şeyin normale dönmesini diliyordu.

"Hayır."

Daha önce Adam'a karşı sabırlı davranmayı ve onu rahat bırakmayı denemişti ama bu Harper'in karakterine uymuyordu. Artık oturup bekleyemezdi, bir şeyler yapması gerekiyordu. Beth'in kazanmasına izin verip Adam'ı bırakmak bir türlü istemiyordu. Madem itibarını feda etmesi ve ona duyduğu ihtiyacı anlatması gerekiyordu, o zaman aynen bunu yapacaktı! Bunun için kafasında bir plan tasarlamıştı. Şimdi yapması gerekense Adam'ın öfke ve gururu arasından yolunu bulup, onun halen Harper'i seven bir parçasını ortaya çıkarmaktı.

"Adam, Beth'in seni affetmesini istiyorsun. Öyle değil mi?"

"Onun hakkında konuşma."

"Bunu istediğini biliyorum. Herkes okulda senin onun peşinden koştuğunu görüyor –"

"Onun hakkında konuşma dedim."

"Peki. Tamam. Ben sadece... Bunu anlamıyorum. Sen beni affetmiyorsun... Ama başkalarının seni affetmesini bekliyorsun."

"Bu aynı şey değil!"

"Ama neden? Tamam, ben yalan söyledim ama bunu sen de yaptın. Ben işleri batırıysam, sen de batırdın. Ve ben seni hâlâ –"

"Bu. Aynı. Şey. Değil!" diye tekrarladı Adam.

"Haklısın çünkü ikimizin sahip olduğu şey, senin Beth'le sahip olduğun şeyden çok farklı. Bu çok daha –"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" dedi Adam yüksek sesle. Kitabını okuyan yaşlıca kadın, telaşla başını kaldırdı. Adam, Harper'a bakmak için arkasına döndü. Harper, Adam'ın yüzündeki ifadeye rağmen, olduğu yerde kalmayı tercih etti.

"Elbette ki istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun."

"Evet, gerçekten istiyorum." Ama aslında bundan emin değildi. "Hadi söyle. Neden bunları geride bırakamıyoruz ki?"

Adam, kelimeleri haftalardır içinde tuttuktan sonra sonunda çıkmalarına izin verdi: "Çünkü bu yaptığın bir şeyle alakalı değil!" Trendeki herkes Harper'a bakıyordu: karşıda oturan yaşlı kadın, sürekli gülümseyen iki çocuklu anne ve kulak misafiri olduklarını gizlemeye bile çalışmayan iki genç kız. Harper, kendisinin ne kadar aciz görüldüğünün farkındaydı ama trendeki bir grup turistin onun hakkında ne düşündüklerini takmamaya çalışıyordu. Bugün sadece bir kişinin düşündüklerinin önemi vardı.

Bu yaptığın bir şeyle alakalı değil. O zaman... Neyle alakalı?

"Bu senin kim olduğunla alakalı Harper," dedi Adam sesini daha da alçaltarak. Harper, bir doktorun hastayı kaybettilerini açıkladığında, yüzündeki ifadenin aynı böyle olması gerektiğini düşündü. Adam ilişkileri hakkında açıklama yapıyordu. Ölümün zamanı: 18.09

Harper, "Ne dediğini anlamıyorum," dese bile bu da bir yalandı. Zaten daha önce bu konuşmayı duymamış mıydı? Harper Grace'in ne kadar iğrenç, ıslah olmaz bir pislige dönüştüğüne dair bilgilendirilmemiş miydi?

"Bak... Kane'in yaptığı berbat bir şeydi ama... Buna şaşırma-
mıştım. Ona güvenmemem gerektiğini zaten biliyordum. Ama sen..." Adam içini çekti. "Sana hep güvenmiştim. Herkesin içinde bir tek sen –"

"Ben de bundan bahsediyorum Ad," diye yalvardı Harper. "İkimiz arasındaki bu şey farklı. Bir hatanın her şeyi mahvetmesine izin veremezsin."

"Bu kadar kolay değil," dedi Adam. "Seni affedip affetmemenin bir önemi yok. Senin gibi biriyle olamam. Senin gibi biriyle bir arada bile olamam. Senin yaptıklarını yapan biriyle olamam ben."

"Benim gibi biri mi? Sekiz yaşından beri senin en iyi arkadaşın olan biri mi yani?"

Adam başını salladı.

"Sen artık o kişi değilsin. Öyle olduğunu sanmıştım ama... Başka birisin. Sen..."

"Ne?"

"Bilmiyorum."

"Ne? Söyle işte!"

"Sen kötüsün. Tamam mı? İçindeki bir şey sanki... Sanki bozulmuş. Çürümüş."

Harper gözleri yaşlı bir şekilde ona sadece bakabildi. Adam'ın ona bakıp onun eskiden tanıdığı kişi olduğunu, ne ka-

dar sürük gibi davranmış olsa da yaptıklarının onu tanımladığını görebilmesini umdu. Yanlış şeyler yapmıştı ve bunu kabullenmişti. Ama bu onun içinde iyi olan hiçbir şeyin kalmadığı anlamına gelmiyordu. Adam'ın böyle düşünmesi haksızlıktı. Bunu söylemesi de haksızlıktı.

Adam ona bakıp onu ne kadar incittiğini gördüğünde, mullaka...

Ama ona bakmasına rağmen bakışları yumuşamadı; hatta ağzını sıkı bir çizgiyi andıracak şekilde kastı. Ardından arkasını döndü ve yerine geçti.

"Bunu duymak istemeyeceğini söylemiştim," dedi. Sesi gayet doğal, neredeyse alaycıydı. Sanki arkasındaki koltuğa yıkılmış olan Harper'in hıçkırarak ağlayışını zapt etmeye çalıştığını duyuyordu. Elbette ki onu duyuyordu ama artık umursamıyordu.

"Biraz ister misin?"

Beth'in tüyleri ürperdi. Kendi başına olacağını umarak dışarı çıkmıştı. Kimse gecenin bu saatlerinde oyun alanını kullanmazdı. Kimsenin, onun bir ağacın dibinde çömelmiş, dizleri göğsüne bitişik ve gözleri gözyaşlarıyla dolu bu halini görmeyeceğini düşünmüştü. Powell'dan kaçtıktan sonra kendini güvende hissedebileceği bir yere gitmek istemişti. Oyun alanı, Beth için bir yuva gibiydi. Onun için, deri ceket ve yırtık siyah kot giymiş bir esrarkeşin yanına oturup onun önünde esrarlı bir sigara sallaması, hoşnutsuzluk hissetmesi için başlı başına bir nedendi. (Emin olmasa da, Beth bunun bir cigara olduğunu varsaymıştı. Daha önce bu kadar yakından görmediği için emin değildi sadece).

Beth istemediğini işaret ederek başını tekrar dizlerinin arasına gömdü. Gözlerini kapayıp onu görmezlikten gelmesi halinde oğlanın çekip gideceğini umdu.

"Düşünmüştüm ki nasıl olsa gözlerin kızaracak," dedi çocuk. "En azından bundan çek ki bir şeye değsin."

Beth bir şey demedi.

"Ot çekmeyle ilgili bir espri işte. Pek komik değil sanırım." Çocuk duraksadı, Beth onun cigaranın dumanını içine çekişini duyabiliyordu. "İstemediğine emin misin? Senin şeye ihtiyacın var gibi —"

Beth başını kaldırdı ve adeta cümlesini bitirmesi için meydan okurmuşçasına hırslı bir ifadeyle ona baktı. Şu an en son ihtiyacı olan şey, böyle bir tipin onu "Bayan Doğru" olmakla suçlaması ve biraz neşelenmesi gerektiğini söylemesiydi. Çocuğun onu aşağılamak mı istediğini, yoksa flört mü etmeye çalıştığını bilemiyordu ama ikisini de çekecek durumda değildi.

Çocuk duman tütürerek cümlesini "Kafa dağıtmaya" diye tamamladı. "Kötü bir gün mü geçiriyorsun? Ben de öyle."

"Üzgünüm. Gerçekten kaba davranmak istemiyorum ama seni tanımıyorum bile ve —"

Oğlan cigarayı onun şerefine kaldırıncasına "Reed," dedi. "Ama bana Ot Kafa derler."

Beth gözlerini yuvarladı.

"Bir espri daha," diye ekledi. "Bu da komik değildi galiba?"

Birden Beth, bu ıssız oyun alanında bu oğlanla baş başa olduğu gerçeğini hatırladı, başına her şey gelebilirdi. Ama oğlanın sıcak bakışlarından mıdır, yoksa yorgunluğundan mı bilinmez, kendisini tehlikede değil, sadece tükenmiş hissediyordu. "Diyordum ki, buraya yalnız kalmak için geldim. Eminim, iyi bir insansındır ama —"

"Seni tavlamaaya çalışmıyorum," dedi Reed hemen.

"Ne?"

"Bu fazla dertli bir şey." Ağaca yaslanıp gökyüzüne baktı. "Kızlar. Kadınlar. Kendinize ne diyorsanız. Bıraktım bu işleri."

"Tebrikler falan mı diyeyim?"

"De tabii." Reed gözlerini kapadı ve sigarasından bir fıt daha çekti.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Dünya bartsı olabilir. Bir Fender Stratocaster gitarı." Sırıttı.

"Ya da sıcak bir hava ve uçan bir kafa istesem?"

Beth kızsa mı, gülse mi bilemedi. "Benden ne istiyorsun?" diye duruma açıklık getirdi. "Eğer beni tavlamaya çalışmıyorsan, ne istiyorsun?"

"Ağlıyordun." Sanki bu her şeyi açıklamaya yetiyor gibiydi. "Ve?"

"Ve bunu kesmeni sağlamak istedim. Şimdi ağlamıyorsun."

"Haa." Beth biraz kızardı ve kötü bir niyet aradığı için kendini biraz gülünç hissetti.

"Ama eğer yalnız kalmak istiyorsan..."

Beth, bunun en son istediği şey olduğunun farkına vardı. "Hayır, kal. Yani, kalabilirsin. Eğer istiyorsan."

Reed omzunu silkti. "Tamam o zaman." Kaşlarını dikerek cigarayı tekrar ona doğru tuttu. Beth, eliyle işaret ederek istemediğini belirtti. Kafayı bulmak kötü bir fikir gibi gözüküyordu ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ayrıca Reed de öyle aşırı mutlu falan gözüküyordu.

"Ben Beth," derken tekrar yüzü kızardı. Reed onun adını sormamıştı, muhtemelen umurunda da değildi.

Reed yere uzandı ve kollarını yere serdi. Suratında ufak bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Beth Manning."

Powell telefona cevap verir vermez Kaia ona bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Şu an mı? Yazılıları okuyorum ve bu ülkedeki eğitimin üzücü halini gördükçe kusmamak için çabalıyorum."

"Sevimli olmaya çalışma. Oradaydın, değil mi?" Sesinin, bu sapıkça izlenme rutininden ne kadar korkmaya başladığını açığa vurmamış olduğunu umdu. O da bu nedenle ofkesine odaklandı. Böylece, olanlara daha net bir biçimde bakabiliyordu.

"Sevimli olmak, şu anki hedeflerim arasında değil. Örneğin aydın olmak bence daha anlamlı bir hedef. Seni bu kadar kızdıran ve rahatsız eden şeyin ne olduğunu paylaşacak mısın?"

"Mesajını aldım, Jack. O da aldı, aynen senin planladığın gibi."

"O? Kimmiş o?" O kadar samimi bir şekilde inandırıcı olmaya çalışıyordu ki Kaia onun rol yaptığından emindi; Powell'da samimiyetin zerresi yoktu.

"Kes şunu. Benim Reed'le olduğumu biliyorsun. Beni onunla gördüğünü biliyorum. Kesin beni takip etmişindir." Kaia bunu gözünün önünde canlandırabiliyordu. Onu karanlıkta beklerken, soğukkanlı bir şekilde neler yapabileceğini düşünürken, sonra da yaptıklarından keyif alırken görebiliyordu. Tuyları ürperdi.

"Yani, başka biriyle birlikte olduğunu itiraf mı ediyorsun?" Sesindeki masumiyet, yerini öfkeye bırakmıştı. "Ve benim özel mesajım bir şekilde başkasının eline geçti diye suçluluk mu hissetmem gerek? *Mon amour*, öyle gözüküyor ki buradaki tek suçlu sensin."

"Bunun tamamen bir rastlantı olduğuna mı inanmamı bekliyorsun?" Kaia sinirli bir şekilde güldü. "Neyse. Beni rahat bırak, tamam mı? Buraya kadar. Her şey bitti."

"Bu kararı tek başına alamazsın," dedi Powell sakın bir sesle. "Burada biten tek bir şey var, o da senin şu Sawyer denen çocukla olan ufak kaçamağın. Seni daha önce bu konuda uyarmıştım."

"Ya seni dinlemezsem?" Kaia da sesini onunki kadar sakın tutmaya çalıştı. "Senin benim için tek erkek olduğun kanısına varana kadar beni takip mi edeceksin?"

"Ah, Kaia." Powell içini çekti ve ufak, budala bir kıza bilgelik taslamış gibi ukala bir tavır takındı. "Birisini takip etmek sadece korkaklara yakışır. Çaltılıklarda saklanmalar. Birini pencereden takip etmeler." Tatsız bir şekilde güldü. "Bu hiç bana yakışır mı? Hayır. Ben bir şeyi istediğimde, onu alırım."

"İstedğin her şeyi elde edemezsin!"

"Doğru, her şeyi değil. Ama seni elde edebilirim."

"Acımacak haldesin."

"Aa, bu hiç hoş değil. Daha önce de dediğim gibi, bana iyi davranman gerek. Yoksa gerçekten son senende sınıfta kalmak mı istiyorsun? Ya da okuldan atılmayı? Patronun kim olduğunu unutmayalım."

Yeter.

"Patron benim," diye çıkıştı Kaia. "Okul yönetimine gidip beni ilişkiye zorladığını söylersem nelerin olacağını biliyorsun."

"Senin sözün benimkine karşı olur," dedi Powell heyecansız bir şekilde. "Seninle işim bittiğinde de senin sözün beş para etmez."

"Senin sözün, benim ve Beth'in sözüne karşı," diye onu düzeltti. "Yoksa o hatanı unuttuğumu mu sandın?"

"Beth halledildi. Senin karalama kampanyana ortak olacağını pek sanmıyorum. Yok artık, Kaia. Artık elinde hiçbir şey yok. Ben anlayışlı bir insanım. Eğer özür dileyip bana dönersen -"

"Hayal kurmaya devam et."

"Öyle olsun o zaman. Ama yakında fikrini değiştirirsin."

"Artık beni yalnız bırak."

"Üzgünüm ama bunu yapamam Kaia." Powell tekrar kıkırdadı. "Hatırlıyor musun? Sana bir keresinde kendi yaşındakilerle oynamaya devam etmeni önermişim. Gördüğüm kadarıyla tavsiyeme uymam gerekirmiş."

Bölüm

9

"Çık dışarı."

Kız yatakta yuvarlanıp ona sokuldu. Sarı saçları oğlanın dudığına süründü. Kane suratını geri çekip kızı öteye itirdi.

"Sana çıkmanı söyledim." Kane yataktan kalkıp kızın eşyalarını topladı ve onun üzerine atıverdi.

Kız yatakta daha da derine gömüldü. "Ama saat çok erken," dedi uykulu bir şekilde. "Hadi, yatağa geri dön."

Erkendi, gündeğumunu biraz geçmişti. Kane kendi kendine çöpü atmanın vakti geldi, diye düşündü ama bunu söylememeyi tercih etti. Gitmemesi halinde, kendisi gitmeyi düşünüyordu. Ona daha fazla bakmaya katlanamıyordu. O ipeksi sarı saçlar ve mavi gözler, geceleyin çok daha iştah açıcı gelmişti. Ama şimdi sadece... Beth'i anımsatıyorlardı.

Duvarı yumrukladı. Kahretsin! Yine o! Onu aklından çıkarmayı başardığını sanmıştı ama o, daha doğrusu donuk bir kopyası, şimdi yatağındaydı.

Kane, üstüne bir tişört, ayaklarına da lastik ayakkabılarını geçirdi. "Ben çıkıyorum," diye homurdandı. "Döndüğümde gitmiş ol."

"Kane, ben ne yaptım ki?" diye sızlandı kız.

*Bir düşünelim. Partide rastgele tanıştığın ve senin adını bile bil-
meyen bir erkeğin evine gittin. Tatsız tuzsuzdun ve sarhoştun. Sen
kolay bir hedeftin.*

Ama asıl sorun bu değildi, öyle değil mi? Asıl düşüncesin-
den kurtulmak için ellerini yumruk yaptı ve tırnaklarını avuç-
larına geçirdi.

Sen, Beth değilsin.

Bu zaafından dolayı kendinden nefret etti. Bunun senelerce
evvel arındığı bir şey olduğunu düşünmüştü.

Beth, onun sistemindeki bir zehir gibiydi; onu çürütüyordu.
Buna bir son verilmeliydi.

Onun affını istemiyordu.

Onun geri gelmesini istemiyordu.

Onun gitmesini istiyordu.

Yok olmuş. Ama unutulmamış.

Kart imzasızdı.

Kapı zili gündeğumundan sonra çalmış ve Kaia'yı uyandır-
mıştı. O, gelenin Reed olmasını ummuştı. Kapıyı açtığında kar-
şısında bir kurye bulmuştu. Elindeki uzun, beyaz kutu içinde
çiçekleri görünce, bunları yollayanın Reed olmasını ummuştı.
Belki de barışmaya ve onu affetmeye karar vermişti.

Umutların asla sonu gelmez.

Bir düzine uzun saplı gül.

Her biri siyaha boyanmıştı.

Bir de kart vardı.

Yok olmuş. Ama unutulmamış.

Kutuyu dehşet içinde yere düşürmekten öte yere savurdu.
Olumun rengine boyanmış güller odada uçuşuverdi, siyah yap-
raklar havada ağustos böcekleri gibi pırpır etti.

Bunu yollayanın Powell olduğundan emin olması halinde
bile durum korkutucuydu.

Ama bundan da emin değildi. Bu da durumu daha vahim
kılıyordu. Hem Reed hem de Powell ihanete uğradıklarını du-
şünüyorlardı; biri onunla yüzleşemeyecek kadar korkak ama
aynı zamanda onu saplantı haline getirmiş ve ondan uzaklaşa-
mamıştı.

Ellerinin titremesine, kalbinin küt küt atmasına neden olan
korku değildi. Oturamamasına veya yerinde duramamasına.
Kapıyı kilitleyip kilitlemediğini iki defa kontrol etmesine neden
olan şey de korku değildi.

Bu öfkeydi.

Daha önce kimse bunu Kaia Sellers'a yapamamıştı.

Kimse onun üzerinde bu denli bir hakimiyet kuramamıştı.
Genelde güce sahip olan Kaia'ydı. O istemediği sürece hiçbir şey
gerçekleşmezdi.

Bunu zaten kanıtlamamış mıydı?

Sonuç olarak, bunu yapan her kimse, onun Kaia'yı istemesi-
ni bizzat Kaia sağlamıştı.

Şimdi onu def edebilecek güç de onun elindeydi.

Onu, bunu yaptığına pişman edebilirdi.

Buna pişman olacak. Hepsi pişman olacak.

Harper nefesi kesilerek uyandığında kulagında halen bu
sözler yankılanıyordu. *Hepsi pişman olacak.* Uykuyla uyanıklık
arasındaki o belirsiz zaman diliminde kalan Harper, bu cumle-
den bir anlam çıkaramadı.

Ama ardından her şey yerine oturmaya başladı

Beth.

Miranda.

Hatta ona sırtını dönen Adam

Gördüğü rüyadan sadece kısa anları hatırlayabiliyordu: Çığlıkları, sondaki sessizliği ve o tatmin hissini.

Alnında soğuk terler oluştu. Harper, kabusun bölük pörçük anısı zihnine ulaşıverince, tavandaki çatlaklara bakarak hareketsiz şekilde yatmaya devam etti ve korkmamaya çalıştı.

Sanki halen onların çığlıklarını duyabiliyordu.

Sanki derinliklerinde, onun kontrolü elden bırakmasını bekleyen, uyanmaya ve öfkesini salıverecek bir canavar yatmaktaydı.

Harper, kontrolün elinde olduğuna inanan bir insandı. Ona göre yaptığı her şey kendi seçimlerinden oluşurdu.

Ama Miranda ve Adam –onu en iyi tanıyan iki kişi– aynı fikirde değillerdi.

Bu senin elinde değil. Kimsen, osun.

Onlara göre Harper'ın etrafa zehir saçması, onun elinde olan bir şey değildi.

Uyurken onu ele geçiren gazabı düşündükçe, Harper onların haklı olup olmadığını düşündü.

Haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum.

Miranda, kalan son Hershey's çikolatasını ağzına attı ve saatini kontrol etti. Sabahın altı buçuğuydu. Yani resmen tüm geceyi uykusuz geçirmişti. Bunun kanıtı olarak da karşısında boş şekerleme torbaları vardı.

Ashında yatağa erken girmişti. Uyumadan evvel istediğini düşünebileceği ve Kane'i hayal edebileceği o anlar için can atmaktaydı. Kane'in söyleyebileceklerini ve ikisinin nasıl bir çift olabileceklerini düşündüğü o delice fantezilere teslim olabiliyordu.

Ama zihni sürekli olarak mutlu düşüncelerden uzaklaşvermişti. Dönüp dolaşıp tekrar Harper'ı ve onun yalanlarını düşünmüştü.

Seni sadece bir arkadaş olarak gördüğünü söylüyor.

Boş ver onu, salağın teki o.

Ona asla sahip olamazsın; unut artık.

Kendi iyiliğin için bundan vazgeç.

Miranda aylar boyunca Harper'ın bariz ama üzücü olan gerçeği söylemekten kaçındığını düşünmüştü: Miranda, Kane için yeterince iyi değildi. Kane onu aşardı. Harper'ın ona karşı iyi davrandığını bile düşünmüştü. Acı gerçeği yüzüne vurmadığı için ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu düşünmüştü.

Sanki Harper gerçekleri çok iyi biliyordu da...

Miranda'nın istediği tek erkeği elinden alıp onu Beth'e havale etmişti. Ardı ardına yalanlarla bahane üretmişti. Miranda tek başına, kendini işe yaramaz ve çirkin hissederken Harper istediği şeylerin tadını çıkarmıştı.

Ama yalanlar son bulduğuna ve Kane de Miranda'ya kaldığına göre, bir şeyden emindi: Durum ümitsiz değildi. Kane'le arasında bir şeyler vardı. Gerçi bir şeyler olması ihtimali çok azdı ama olsun.

Peki, bununla ilgili olarak ne yapıyordu? En derin arzularını gerçekleştirmek için ne planlar ve stratejiler geliştirmişti? Harper'a sonunda hak ettiğini verecek o plan neydi?

Hiçbir plan yapmamıştı.

Sadece yarım kilo şekerleme yemeyi başarmıştı. Kendinden iğreniyordu.

Miranda birden içindeki çikolatanın, patlamaya hazır bir yanardaga dönüştüğünü hissetti. Kendini bu kalorilerden, bunun yanında da 'Ben bir hiçim. Gelin beni ezin' mesajı veren o çaresizlik duygusundan arındırmalıydı. Vucudunu ve kendini arındırmalı, güneş doğarken de yeni bir günle yüzleşmeye hazır olmalıydı. Harper'la yüzleşmeliydi. Bu işi halletmeliydi.

İşi halletmek. Adam, bunu hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. Bu Kane'in, terk etmeyi düşündüğü bir kızla dışarı çıkmadan evvel söylediği bir laftı.

Ondan sonra da bu sanki bir ticari muameleymiş gibi gülümserdi. Sanki bu önemsiz bir şeydi.

Durumuma bak, diye düşündü Adam. *Bir kız gibi oturmuş bunları düşünüyor, didikliyor ve kendime eziyet ediyorum.*

Acaba kaçık olan hangimiz?

Geceleyin panjurları kapamayı unutmuştu ve bu sabah güneş onu uyandırırvermişti. Ama zaten bugünlerde onun yüzünden yatağına teslim olmakta epey bir güçlük çekiyordu.

Trende harcadığı saatleri düşündükçe halen sinirleri bozuluyordu. Gıkını çıkarmamış ve arkasındaki ağılamaları duymazlıktan gelmişti.

Adam, bu ıstıraptan Harper'in sorumlu olduğunu kendine hatırlattı.

O, artık onun derdi değildi.

Ne yaptığı umurunda değildi.

Panjurları kapadı ama bu yeterince ses çıkarmadığı için üstüne bir de duvarı yumrukladı.

Bu o kadar acıdı ki bir yumruk daha geçirdi.

Artık yeter, diye düşündü. Bundan böyle Harper'i düşünerek bütün gününü öfke içinde geçirmeyecekti. Hazır böyle bir karar almışken, bundan böyle Beth'i de düşünmemeye karar verdi. Artık dalgın dalgın dolaşmayacak, onu takip etmeyecek, yalvarmayacaktı. Madem onu affetmek istemiyordu, o zaman daha fazla uğraşmayacaktı.

Onun da bir haysiyeti vardı ve Beth'in bunu anlamasının vakti gelmişti.

Saatin ne kadar erken olduğunun farkında olmadan onu

aradı. Kendine, bunu son kez yaptığını hatırlattı. Telefon çaldı ama kimse açmadı.

Telesekretere bağlanınca "Numaramı gördüğünü biliyorum," dedi sert sert. "Merak etme. Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Eğer bir sürtük gibi davranmak istiyorsan bu senin bileceğin iş. Benden bu kadar."

Telefonu kapattı.

Ona sürtük demişti.

Kendini iyi hissetmişti.

Ama kısa bir süre sonra içi içini yemeye başladı.

Bir kez daha telesekretere bağlanınca huysuz bir şekilde, "Bak, dediklerim için üzgünüm," dedi. "Ama anlaman gerek ki davranış tarzın..." Bu da olmamıştı. Telefonu tekrar kapadı. Ya tağa dönüp gözlerini yumdu.

Ama uyumayı başaramadı.

Ne de olsa yarım kalmış bir işi vardı.

"Seni tekrar aramamın delice olduğunu biliyorum ama seninle başka nasıl konuşabilirim ki? Her şeyden o kadar emin bir tavır takınıyorsun ki..." Telefonu yine kapadı ve içinden alet-i duvara fırlatmak geldi. Bu utanç vericiydi. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Bunu ona yaptırdığı için ondan da nefret ediyordu. Ama yine de...

"Beth. Bak, üzgünüm. Lütfen beni ara. Seni... Seni seviyorum. Lütfen."

Seni seviyorum. Bunu kimseye yüksek sesle söylememişti. Ama iş Kai'a'ya gelince... Bunu ona daha söylememişti, en azından şimdilik. Ama bir gün söyleyecekti. Ya da böyle hayal etmişti.

Belki de bu, onun insanların düşündüğünden daha da aptal olduğunun göstergesiydi.

Reed gaza bastı ve gösterge saatte 90 kilometreye çıktı. Kam-

yonet bundan daha hızlı gidemiyordu. Hayatındaki diğer her şey gibi, bu kamyonet de işe yaramazdı.

Onun gibi bir kızın kendisini ciddiye alacağını nasıl düşünememişti? Kaia'nın hayatı bir Ferrari'ye, onunki de hız limiti ne bile ulaşamayan bir kulüstürdü.

Önceki gece bunları pek umursamamıştı. Birkaç içki ve cigara içmesi sonucunda hiçbir şey umurunda olmamıştı. Geceyi arkadaşlarının koltuğunda geçirdikten sonra bu sabah boyun ve sırt ağrısıyla uyanmış, bunun dışında bir şey düşünememişti. Hem kendisinin, hem de kızın kim olduğunu göz ardı edecek kadar aptalca davranmıştı.

Arkadaki gitarı takırtı çıkarıyordu. Reed birden ani bir U dönüşü yaptı ve şehirden uzaklaşıp çöle doğru yol aldı.

Boş, sessiz bir yer bulup sesi kısılana, parmakları da kanayana kadar gitar çalmayı düşündü. Belki bunun sonucunda onu içinden atabilirdi. En kötü ihtimalle onu ve aralarında olabilecekleri düşündüğünde onu ele geçiren öfkeden kurtulabilirdi.

Keşke onun telefonuna bakmamış olsaydı.

Keşke kamyonet daha hızlı gidebilseydi.

Keşke tüm malı bitirmemiş olsaydı.

Düşünmek zorunda olmadığında işler daha basitti.

Hissetmek zorunda olmadığında...

Beth, telefonunda yanıp sönen kırmızı ışığa bakarken hiçbir şey hissetmiyorum, diye düşündü. Onun isminin defalarca telefonumda belirdiğini görüyorum ama yine de... Hiçbir şey hissetmiyorum.

Şafak vaktini biraz geçmişti ve o isteydi. İlk yığın patatesi fritöze daldırıp kahve makinesini de çalıştırırken, bugünlerde vaktinin hep işte geçtiğini düşündü.

Telefon bir kez daha çaldı. Telefonu hemen çantasına soktu.

Lokantada saklanmak kolaydı. Tezgahları temizlerken ve yerleri silerken düşüncelerinden kurtulabiliyordu. Bunları yaparken bazen bir tür Zen bilincine ulaşmış gibi hissediyordu. Olanları kabul edip yoluna devam edebiliyordu.

Telefon üçüncü defa çalınca birden öfkeden deliye döndü. Öfkesi adeta onu cevaplayamadığı sorularla yumrukluyor, dövüyordu. Neden ben?

Sorularının başında bu gelmekteydi.

Adam'ı, halen çıktıkları zaman, Kaia'yla yatakta yuvarlanırken canlandırdı. Kane'i ve onun sahte gülümseyişini, ona dokunuşunu ve güvenini çalışını düşündü. Harper'ı, Jack Powell'in kulağına fesat şeyler fısıldarken düşündü. Mutfakın bir köşesinden diğerine sinirli bir şekilde yürüyerek, bütün bunların haksızlık olduğunu düşündü.

Benliğinin bir başka yanı da hayat adil değil, diye yanıt verince, bu öfkesini daha da körükledi.

Beth ketçap şişelerini doldurmaya ve kapaklarını silmeye başladı. Daha önce kendini hiç böyle aynı anda hem çaresiz hem de güçlü hissetmemişti. Ne yapması ve kendini nasıl kontrol etmesi gerektiğini bilemiyordu.

Belki derince nefes almak işe yarardı.

Ona kadar saymak... Belki de yüze kadar!

Bunların hepsi işe yarayabilirdi ama bunların yerine elindeki ketçap şişesini iyice sıktı, ardından da ne yaptığını pek düşünmeden fırlatıverdi. Şişe duvarda parçalandı, cam parçaları havada uçtu, zaten lekeli duvarda geriye kalan da kırmızı bir leke oldu.

Beth'in dehşete kapılması veya panik olması gerekirdi. Kendinden veya kendi adına korkması gerekirdi.

Ama korkmadı.

Sadece kendini daha iyi hissetti.

Reed, her zaman can sıkıcı şeylerden uzak kalmayı seçmişti.

Bölüm

10

Okul berbat bir yerdı ama bununla ilgili yapabileceğı bir şey yoktu, öyle değil mi? O da bunun için arada bir derslere katıldı, göze batmamaya çalıştı, canı sıkıldığında da gizlice çıkıp bir sigara içti. Yani hep radarın kapsama alanı dışında kaldı. Eğer kendinsin bir sloganı olsaydı, herhalde bu olurdu.

Ama bir slogan düşünmek bile fazla çaba gerektiren bir şeydi.

Bunun için, onu sınıftan çıkardıklarında afallamıştı. Zaten kafası iyiydi. Bu da pek yararına değildi. O hiçbir şey yapmamıştı. Zaten başını belaya sokacak bir şey yapmazdı. O zaman neden müdür yardımcısının odasına götürülmüş ve okul yönetiminin infaz mangasının karşısına geçirilmişti ki?

En iyisi, birisi bir şey diyene kadar ağzını açmamaktı. Bu da iyi bir slogandı.

Bunun için Reed, oturduğu tahta sandalyeye yaslanıp sadece onlara baktı: müdire, müdür yardımcısı ve tüm kızların bayıldığı şu Fransızca öğretmeni. Onlardan korkmuyordu.

Ama ardından Reed'in babası da odaya giriverdi.

Kahretsin!

"Suçunu kabul edersen, belki sana karşı fazla katı olmamayı düşünebilirim," dedi müdür yardımcısı sonunda.

Hiçbir şey yapmamıştı, onun için hiçbir şey demedi. Babasına da bakmamaya çalıştı.

"Bay Powell kanıt buldu," diye devam etti müdür yardımcısı. "Öyle sıyrılabilceğini sanma Bay Sawyer. Bize bunu neden yaptığını söyle. Bir de kimin sana yardım ettiğini."

Reed parmaklarını kavuşturdu ve ellerini başını arkasına götürerek sandalyede iyice arkasına yaslandı. *Uzatmadan konuya girin artık.* Bu mesajı almaları için yüksek sesle konuşmasına gerek yoktu.

"Bu tanıdık geldi mi?" Müdür Yardımcısı Sorrento, masaya bir sprey boya kutusu bıraktı. "Bay Powell'in aldığı bir ihbar sonucu senin dolabını aradık. Bu kutulardan birkaç tane bulunca nasıl şaşırdığımızı bir düşün." Sanki konuşmaya devam etmek ona acı veriyormuşçasına ağzını büzdü. "Belli ki panoya zarar vermek için bunları kullandın."

"Bunun hakkında hiçbir bilgim yok." Eğer bu lanet numarayla onu kandırabileceklerini düşünüyorlarsa yanılıyorlardı. Sanki böyle bir şeyle vaktini çarçur edecekti. Eğer Reed bir şey söylemek isteseydi, bunu açıkça yapardı. Öyle aptalca bir şakanın arkasına saklanmazdı. Söyleyecek bir şeyi olmadığı zaman da ağzını kapalı tutardı.

"Bunları dolabında bulduğumuzu inkar mı ediyorsun delikanlı?"

Reed homurdandı. "Tahmin ettiğim kadarıyla bunu kıcınızdan çıkarmış bile olabilirsiniz."

"Eğer bunlar senin değilse, o zaman sunabileceğin daha iyi bir açıklama vardır belki," diyen müdire, müdür yardımcısının kendisini kaybetmesine fırsat vermeden araya girdi.

Reed omuz silkti.

"Belki birisi sana tezgah kurmuştur. öyle değil mi?" dedi Sorrento alaycı bir şekilde. "Birisi kafayı sana takmıştır. Acaba bu kim olabilir?"

Reed tekrar omzunu silkti. "Bilmiyorum, belki de sen takmışsındır."

Bunun üzerine babası ilk defa olarak ağzını açtı. "Yeter artık! Lütfen evlat. Onlara bunu yaptığını ve üzgün olduğunu söyle de buradan çekip gidebilelim."

Reed üzgündü ama bunun tek nedeni, okul yönetiminin babasını işten buraya çağırmış olmasıydı. Babası genelde Reed'in ne yaptığını umursamazdı ama vardiyasını kaçırmayı umursardı. Her zamanki gibi bu da bir şekilde yine Reed'in suçu olacaktı.

İşin ucunda babasından fırça yemek bile olsa işleri hızlandırmak için bir şeyler yapmak isterdi ama yapmadığı bir şeyi de itiraf etmeyecekti.

Müdür yardımcısına bakarken elinden geleni arkana koyma, diye düşündü. Beni korkutuyorsunuz.

Sorrento, Reed'i tehdit edemezdi çünkü birine tehdit edebilmek için onun olanları umursaması gerekirdi.

"Bay Sawyer, umarım farkındasınızdır ki oğlunuz bizi burada çok güç bir durumda bırakmakta," dedi müdire Lowenstein.

"Bu tür davranışların... Bu tür yıkıcı unsurların okulumu zehirlemesine göz yumamam."

Reed'in babası kepini çıkardı ve durumdan oldukça rahatsız bir ifadeyle başını ovdu. Reed, Haven Lisesi'nde okuyup '88 senesinde son sınıftan terk olan babasının bu odada ne gibi anıları olabileceğini düşündü.

"Anlıyorum efendim. Ne yapmanız gerekiyorsa yapacaksınız tabii," dedi Hank Sawyer. Reed, babasının onun hayatını kontrol eden insanlarla konuşma tarzını duyunca irkildi. "Siz ona bir haftalık ceza falan verin, ben onu yola sokarım. Endişe-

lenmenize gerek yok."

Reed kendi kendine ilk defa olarak onun hayatına sahip olmak istemiyorum, diye düşündü. Bu bana göre değil.

"Sanırım beni anlamadınız Bay Sawyer," Hank'e azıcık da olsa saygıyla hitap etmek adeta müdirede fiziksel bir ağrıya neden oluyordu. "Eğer Reed suçunu kabullenmezse ki çok ciddi bir suç işlemiş olduğunu ekleyeyim, daha katı tedbirler almak zorunda kalabiliriz. Her zaman dediğim gibi, eğer bir öğrenci gerçekten öğrenmek istemiyorsa... O zaman bizim elimizden de fazla bir şey gelmez."

"Tam olarak ne demek istediğinizi anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandı Hank.

Ama Reed ne demek istediklerini anlamıştı. Herkesin sandığı kadar kalın kafalı değildi.

Sorrento, gülümsemesini saklamak için fazla bir çaba göstermedi. "Müdiremizin demek istediği, eğer bu iş bizim istediğimiz gibi çözümlenmezse, eğer pişmanlık söz konusu değilse, Reed'in bundan sonra Haven Lisesi'ne devam etmesi mümkün olmayabilir," dedi.

Hank Sawyer hayretler içinde kalmıştı.

Lowenstein'in yüzünde özür dilercesine bir ifade vardı. Ya da bu ifadenin neye benzediğini düşünüyorsa, onu sergilemeye çalışıyordu.

Sorrento, zaferiyle övünür gibi görünüyordu.

Powell de kendinden memnun görünüyordu.

Reed onlara daha fazla bakmamaya karar verdi. Ne olursa olsun, halen bir işi vardı. Müzik grubu da olacaktı. Arkadaşları ve çekebileceği malları da olacaktı.

Zaten bu yerde istediği ya da ihtiyacı olan bir şey yoktu. Bu nedenle belki de Sorrento, zavallı ve sıkıcı bürokratik hayatında ilk defa olarak bir konuda haklıydı.

Belki sahiden Reed'in ayrılma vakti gelmişti.

"Biliyorum, laboratuvar ödevini senin için yapacağımı söylemiştim ama en azından sen de bir şey yapıyor gibi gözüksen iyi olmaz mı?"

"Pardon, ne?" Harper defterini karalamayı bırakıp başını kaldırdığında, Sadık Uşak'ın deney şişesini bıraktığını, Bunsen ocağını söndürdüğünü ve ilgili talimatları yüzünün önünde salladığını fark etti.

"Diyorum ki, Bonner durumu çakmadan sen de biraz katkıda bulunsan?" Kız, boş sınıfta göstermelik olarak onları denetleyen robotumsu kimya öğretmenini işaret etti.

Harper, Miranda'ya rastlamak istemediği için bugün de derse gitmemişti ama bunun sonucunda bütünleme dersine kalmak zorunda kalmıştı. Bu da, ödevi onun adına yapacak birisini bulamadığı takdirde koca bir sıfır alacağı anlamına geliyordu.

İşte Sarah da böylece bu resme dahil olmuş oldu, yoksa adı Sally miydi? Sandra? Her neyse, laboratuvar ödevlerinden hep tam not alan bir Marie Curie özentisi bu kızın dönem boyunca hizmeti, modası geçmiş Delia marka bir kazak fiyatına ve müzakere takım kaptanı Martin Bilmemkim'le tanışma karşılığı satın alınmıştı.

"Benim yardımımı istemezsin," dedi Harper gülerek.

"Ama bu çok kolay. Denklemi eşitleyip A sıvısının molaritesini hesaplırsan, o zaman..."

Harper bu vızıltıyı daha fazla dinleyemedi. Eskiden bu ödevleri Miranda hallettiği için bu kimya saçmalığını umursaması gerekmemişti; Miranda gerekli hesaplamaları, karıştırma-ları ve boşaltmaları halleder, bir yandan da Harper'in en son reddettiği erkekler hakkında yorum yapar veya Bonner'in önlüğünün altına bir şey giymediğine dair espriler patlatırdı.

ÖFKE

Miranda ne söylenmesi gerektiğini her zaman bilirdi. O, yargılayıcı, patronluk taslayan veya sıkıcı biri değildi. Zaten Harper ve Miranda'ya göre sıkıcı olmak, en büyük suçtu. Harper onun değerini bilememişti ve kendinden uzaklaştırmıştı.

Harper birden talimatları kızın elinden kapıverdi. "Yardı-mın için teşekkürler Marie ama bundan sonrasını halledebili-rim."

"Şey... Benim adım Sandra." Akli karışan kız, sanki bundan emin değildi. "Kendi başına devam etmek isteyeceğinden emin değilim. İşin hassas bir safhasındayız ve sen geçen sefer —"

"Ben hallederim, dedim." Harper yanlışlıkla deney şişelerinden birini devirdi. Sıvı etrafa saçılırken, iki kız da geriye sıçradılar.

Küçük Einstein gözlüklerini düzeltti ve masadan uzaklaşmaya başladı. "Tamam. Sorun değil. Ayağının altında dolaşmayayım o zaman... İyi şanslar!" Arkasını döndü ve hızlı adımlarla odayı terk etti.

Harper, canı sıkkın bir şekilde, kimse bana güvenmiyor, diye düşündü. Bir şeyi kafasına taktığı zaman, ne kadar hamarat ve hünarlı olabileceğini fark etmiyorlardı. Sonuç olarak, manipüle gücü ve gizli anlaşmalarıyla Haven Lisesi'nin sosyal piramidi-nin en üstüne çıkmayı başarmamış mıydı? Böyle bir şeyi yapmak için insanın akıllı olması, ileriye görebilmesi ve iyi stratejiler oluşturabilmesi gerekiyordu. Bununla kıyaslandığında, iyi bir insan olmak çok daha kolay bir şeydi.

Harper içini çekti. Tamam, belki o kadar da kolay olmayacaktı. Ama imkansız da değildi; sadece idmansızdı. Miranda ve Adam ne düşünürse düşünsün o, bunu yapacak güce sahipti. Bunu önce kendine, sonra da onlara kanıtlayacaktı. "Şimdi, bır bakalım şuna," diye mırıldandı.

Üçünü adım: Elde ettiğiniz 10 mililitre asidi, 10 mililitre suyla

karıştırın. İlgili pH değerini not edin.

Marie Curie, denklemi eşitlemek ve molariteyi dengelemekle ilgili ne demişti? Yoksa denklemi hesaplamak ve sıvıyı dengelemekle ilgili bir şey mi demişti? Bu bahsi geçen asit de neydi?

Harper notları bir köşeye bıraktı. Sonuç olarak, ilk denemesinde tam not almasına gerek yoktu. Önemli olan bunu kendi başına yapabilmesiydi. Tek yapması gereken, konsantre olmak ve...

ÇAT!

Hay aksi! Acaba yere düşüp kırılan bu deney şişesinin içindeki neydi?

"Her şey yolunda mı Bayan Grace?" diye sordu Bonner tedirgin bir şekilde. Olanı göremeyecek kadar miyoptu.

"Her şey yolunda Bayan Bonner. Merak etmeyin."

Harper, ne olduğundan emin olmadığı bir şeyi kalan şişenin içine döküverdi. Bu belki asit, belki de değildi. Ardından içinde berrak bir sıvı olan bir test tüpünü görüverdi. Marie, suyu önceden ayarlamış olmalıydı. Harper'ın tek yapması gereken bunu şişenin içine...

Şişe patlayıverdi ve içinden yoğun bir duman tütmeye başladı. Harper tehlike sinyalini sezerek kendi kendine "Bu da neyin nesi?" diye söylendi.

Dumandan çıkan koku Bonner'ın burnuna ulaşırken, o da panik olmuş bir biçimde başını kaldırdı. Burnunu tutup kapıya yönelirken "Harper! Ne yaptın?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Harper elini sallayarak yeşil dumana engel olmaya ve nefesini tutarak bozuk yumurta ve lağım karışımını andıran bu kokudan kurtulmaya çalıştı. Deney şişesini musluğa bıraktı, çantasını kaptı ve odadan tüyerek koridorda bekleyen Bonner'ın yanına geldi.

Bonner kendi kendine "Hay aksi, hay aksi," diye söyleniyor-

du. "Müdireyi bulmalıyım. Odanın dezenfekte edilmesi gerek. Ondan sonra da -" Ardından gözüne veya daha doğrusu burnuna Harper ilişti. "Görünen o ki seni de dezenfekte etmemiz gerek," dedi Bonner ondan uzaklaşarak.

Harper elini burnundan çekip derin bir nefes aldı ve gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. Sanki bok çukuruna düşmüş gibi kuyordu.

Bonner üzgün bir şekilde başını salladı ve önlüğünü daha sıkı ilikledi. Sanki bu onu Harper'ın kokusuna karşı koruyacaktı. "Bayan Grace, maalesef size bu ödevden sıfır vermem gerek."

Harper, önce üstündeki ıslak kıyafetlerine, sonra da zehirli atık yığınının dönüşmüş laboratuara baktı. Ardından lağım kokulu kazağını kokladı. "Sanırım sıfır yerinde," diye mırıldandı. Anlaşılan bugünlerde onun değeri de zaten bu kadardı.

Kane, okuldaki cezadan sonra Miranda'yı bir şeyler atıştırmaya ikna etmişti. Ama bunu yaparken, Güzel Elliler lokantasında bir işkence seansı düzenlemeyi planlamamıştı. Miranda bu yeri tavsiye ettiğinde yüzü hazla doluvermişti, onun için Kane de anında kabul etmişti.

Aslında lokantadan uzak durmak için bolca nedeni vardı. Bu, yerel sağlık denetleyicisinin her sene gazetede yayınladığı bulgulardan da öte nedenlerdi. Milkshake'lerin aşırı sulu olması ve mide ekşimesi için ideal chili örnek gösterilebilirdi. Tenekemsi hoparlörlerde çalan Chuck Berry şarkıları arasında yemeğin hazır olduğunu belirten garson kızların aşırı tiz bağırışlarını Miranda'ya hatırlatabilirdi. Bunun dışında artık çalışmayan neon yazı, çizik içindeki sahte deriden yapılmış tabureler, soyulmaya başlamış eski film posterleri ve tezgahın önünü kapayan (ve yeni bir eve gitmek için umut içinde olan) satılık ıvır zıvırları da unutmamak gerekirdi.

Ama bütün bunlar, kendisinin neden bu kırık dökük lokantaya gitmek istemediğine dair gerçek nedeni örten birer bahane olurdu. O saatte Beth'in vardiyası vardı ve Kane onunla karşılaşmak istemiyordu. Zamanında onun vardiyasının bitmesini beklerken bolca aşırı yağlı patates kızartması yemişti ve o eski günlere dönmeyi istemiyordu.

Ama bu yeri Miranda seçince, Kane de karşı koymadı. "O zaman Lanet Elliler'e gidelim," diyerek teklifi kabul etti. Kendi çekingenliğine rağmen kabul etmesi için yeterli bir nedeni vardı; Beth'in varlığının kendisini kokutmasına göz yumamazdı, onun Grace'in elle tutulur birkaç lokantasından birine gitmesine engel olamazdı. Çekingenliğin nedeni korkudur, korku da bir zaafı ve zaaf, hissedildiği an yok edilmelidir! Kane'e göre de bunu başkasının yapmasındansa kendisinin yapması daha iyiydi.

Kane ve Miranda bir masaya geçip yemeklerinin gelmesini beklerken okkalı bir geyiğe daldılar. Miranda, diğer kızlara göre takılması daha kolay bir kızdı. Ne sıkıcı ne de zahmetliydi. Öğ-lanlardan biri gibiydi ama tabii ki de kıcı daha güzeldi.

Kane, bir kaşık dondurmayı onun burnunun dibinde sallayarak "Biraz istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Sen hâlâ gelişme çağındasın Kane... Lokmalarını kapmak istemem."

Kane omzunu silkti ve tatsız vanilyalı dondurmadan bir kaşık daha alıp ağzına götürdü.

"Pek Ben & Jerry's dondurması gibi değil sanırım," diye dalga geçti Miranda onun surat ifadesine bakarak.

Kane, Miranda'nın fena olmadığını düşünüyordu. Uzun, ince bacakları ve mankenimsi bedeni sayesinde fiziksel olarak belki on üzerinden yediydi. Göğüsleri belki Kane'in zevki-ne göre yeterince büyük değildi ama o sıkı kıcı durumu telafi ediyordu. Uzun, ince saçları, zaten uzun ve ince olan suratı-

la pek uyumuyordu ama o kadar da kötü değildi. Ama asıl Miranda'nın geri kalan özellikleri onu on üzerinden beşe düşürüyordu: Tam olarak asla gözünün içine bakmaması, bası yaz tişörtü, hatlarını belli etmeyen kot pantolonu, savaş ya da kaç tavırları ve en önemlisi, asla ön plana çıkmama alışkanlığı.

Kısacası, tadilat gerektiren bir ev gibiydi. Kullanılan materyaller aslında iyiydi ama tamirat için fazla çaba gerekmektedir. Bunu daha sonraya saklamak daha uygundu.

Diğer yandan, Beth ise tamamen oluşması gerektiği şekilde oluşmuştu ve notu on üzerinden ondu. Zaten ondan aşağı olsa, Kane onu düşünüyor olmazdı. Miranda, Kane'in ısrarı üzerine ısmarladığı ve henüz yudumlama fırsatı bulamadığı çilekli milkshake'ine arzulu bir şekilde bakarken, Kane de Beth'i izledi. Uzun, sarı saçlarını arkaya toplamıştı ve dolgun dudaklarına parlakıcı sürmüştü.

Kane, onu hâlâ arzuladığını fark etti. Ne olmuş olursa olsun, onu özlemişti.

Bu duygu, Beth'i kafasından tamamen silme isteğini iyice körüklemişti.

"Garson!" diye seslendi yüksek sesle. "Burada yardımınıza ihtiyacımız var." Beth'in çalışırken izlenmeyi sevmeyi sevmediğini bile-rek mahsustan o masayı seçmişti. İlişkilerin böylesine bir yönü olduğunu çözmüştü: İlişkiler, insanların zayıf yönlerini öğren-menizi sağlıyordu.

Bu nedenle de bir daha ciddi bir ilişkiye girmemeyi planlamıştı.

Beth masaya doğru gelirken, Miranda da Kane'e "Ne yapıyorsun?" diye kızdı. Dilini şakırdattı. "Sakin yaramazlık yapma"

"İstedığınız başka bir şey var mı?" diye sordu Beth, bezzgın bir tavırla. "Yoksa hesabı mı getireyim?"

"Şunu temizlemenizi istiyorum."

"Neyi?"

Masa temizdi. Kane bunun icabına bakmalıydı. Kolasından bir yudum aldı ve bileğini yavaşça, bilinçli bir şekilde bükerek kolayı masaya döküverdi. Yapışkan, kahverengi sıvı, masa boyunca yayıldı ve Beth'in beyaz ayakkabılarının üzerine damladı. "Hay aksi."

Beth derin bir nefes çekti, sonra da kirli bir kurulama bezini onun suratına fırlattı. "Çok istiyorsan kendin temizle."

"Pardon?"

"Kane, kes şunu!" dedi Miranda sert bir sesle.

Kane şaşkınlıkla ona baktı ve onu sorgularcasına kaşlarını dikti. *Ne? Ben ne yaptım ki?*

"Bir kere olsun hıyarlık yapmasan olmaz mı?" diye sordu Miranda, cevabı gerçekten merak ediyormuşçasına.

"O zaman işin zevki kalmaz ki," dedi Kane, sözcükleri yarak ve eninde sonunda gelecek bir gülümsemeyi bekleyerek.

Ama Miranda'nın yüzünü okuyamıyordu. Dudağı hafifçe titriyor ve sanki birkaç farklı ifade arasında gidip geliyordu. Miranda en sonunda somurtmayı seçti. Ayağa kalkıp peçetesini sandalyesinin üzerine atıverdi. "Lavaboya gidiyorum. Belki önerim. Uslu durmaya çalış."

Kane, Miranda'nın çekip gitmediğini bildiği için memnundu. Kendisi yaratmadığı sürece her türlü melodramdan hoşnutsuzluk duyardı. Ama Miranda onun yaptıklarını sevimli bulmamıştı ve diğer kızların yaptığı gibi onu bir yandan sözleriyle cezalandırıp diğer yandan bakışlarıyla ödüllendirmemişti. Genelde iyi geçinmeye özen gösteren Miranda, bir şekilde tavır almıştı.

Kane ondan daha sonra özür dileyebilirdi; Beth sinirli bir şekilde beklemekteydi. Kane ise onu biraz daha dürtüklemekten kendini alamadı.

"Buranın öyle lüks bir lokanta olmadığını biliyorum ama

size müşterinin her zaman haklı olduğunu öğretmediler mi?"

"Sanırım sen bir istisnasın," dedi Beth patlayarak. "Senin özel biri olduğundan emindim zaten."

Kane, kulak misafiri olan insanların kendisi duymasını temin edecek şekilde sesini yükselterek "Ah Beth, bırak artık bu ayakları," dedi. "Biz tekrar çıkmayız."

"Ne?"

Beth bazı yönleriyle çok akıllı bir insandı ama bazı yönleriyle de çok saftı.

Kane sesini alçaltmadan devam etti. "Benimle olmanın hoşuna gittiğine sevindim ama bu bana göre değildi. Üzgünüm ama sen... Yeterince iyi değilsin."

"Kapa çeneni." Beth'in solgun yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kes şunu!"

"Hep kesmemi istiyorsun ama sürekli geri geliyorsun. Bu biraz utanç verici."

"Utanç verici olsan sensin!"

Amma da hazırcevaptı.

Kane sakın bir şekilde gülümsedi ve ona kola içinde kalan bezi geri verdi.

"Bir konuda oldukça ciddiym. Senin kazanabileceğin bir oyun oynuyormuşuz gibi davranmayı bırakıver."

"Senin için her şey bir oyun değil miydi?"

"Ama ben oynamasını biliyorum." Kane, çaktırmadan onlara bakıp daha sonra da arkalarını dönüp kahkahalara boğulan genç kızları işaret etti. "Gördüğün gibi. Bir zavallı olarak doğduysan oyuna dahil olmamak daha akıllıcadır. Bu, benden sana bir tavsiye."

"Sen... Ne..."

Kane, kendini bundan zevk aldığına ikna etmeye çalışıyordu. "Ne söyleyeceksen söyle artık," diye araya girdi.

"Canın cehennem!" Miranda'nın milkshake'ini aldı, tatlı bir şekilde gülümsedi ve bunu Kane'in başından aşağı boşalttı. Bu çocukçaydı ama aynı zamanda etkiliydi de. Ayrıca çok ama çok soğuktu.

Kane, yanğından akmakta olan bu yapış yapış maddeye parmağını daldırdı, sonra da ağzına götürüp emdi.

Tadı güzeldi ama daha sonra olan şey kadar tatlı değildi. Şişman ve daha sık duş alması gereken bir adam hantal hantal yürüyerek yanlarına geldi ve öfkeli bir sesle, kafasından milkshake akmakta olan her eski erkek arkadaşın duymak isteyeceği o iki kelimeyi söyledi:

"Manning. Kovuldun!"

Kaia ilk başta nereye bakması gerektiğini bilemedi. Onun nerede yaşadığını bile bilmediğini fark etti. Bu, onun hakkında bilmediği sayısız şeyden sadece biriydi.

Kaia, kendinden öğrenerek bunun kendisi için bir uyan olması gerektiğini düşündü. Reed'e inanmayı o kadar çok istemişti ki onun pespaye, esrarkeş, geleceğin suçlu potansiyeli dış görünümünün altında başka bir şey yatmama ihtimalini göz ardı etmişti.

Onu o şekilde öpebilen birinin, ona bu şekilde eziyet çekirmiş olabileceğine bir türlü inanamıyordu. Nasıl bu kadar nazikçe dokunabilmiş ama sonra da onu bir orospu olarak damgalamıştı? Bu mümkün gözüküyordu ama kanıtlar ortadaydı. Boyaları dolabında bulmuşlardı: İki tane kan kırmızısı sprey boya.

Kaia bu gerçeği öğrenir öğrenmez onu aramaya koyulmuştu. Pis kayıp eşya bürosunu, babasının servisini ve Guido's Pizza'yı aramıştı ama hiçbirinde şansı yaver gitmemişti.

Ama ardından, onun nerede olabileceğini çözmüştü.

Arabasını otoyolda yavaşça sürdü. BMW'sinin sesinin ve

kaldırdığı çakılların gürültüsünün tadını çıkardı. Bir yandan da tozlu ilan panolarını gözetledi:

SATILIK KARAVANLAR!

HEMEN EVLENİN - DAHA DA HIZLI BOŞANIN!

CANLI! ÇIPLAK! KIZLAR!

Onunla yüzleşmekten hem çekiniyordu hem de bunu dört gözle bekliyordu. Bu belirsizliğe bir son vermek ve öfkesini bir şekilde dışa dökülebilmek istiyordu. Kaia, maden ocağına vardı ve tahmin ettiği gibi onun kamyonetini yolun kenarında buldu. Reed, terk edilmiş madenin girişindeydi. Sanki DİKKAT tabelalarını dikkate almayıp madene girip girmemeyi düşünüyordu.

Kaia onun birkaç adım ötesine kadar yürüdü. "Neyin var senin?"

"Ne?"

"Boş ver. Umurumda bile değil. Buraya sadece benden uzak durmanı söylemek için geldim." Kaia ona dokunmadı hatta ona bakmadı bile. Sadece onun yanında durup madenin girişindeki o deliğe baktı. Sanayi bölgesi buradan birkaç metre ilerideydi. Bu giriş, eski zamanlardan kalma olmaydı, kazma ve kültür tahta makineli günlerden kalma. Giriş, dikenli teller ve tahtalarla örtülmüştü. Ama tahtalar zamanla çürümüş ve parçalanmış; dikenli teller de sarmaşık gibi girişin üzerinde dolanmıştı. Madene girmek hiç de zor olmazdı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Dolabında ne bulduklarını biliyorum," diye çıkıştı Kaia. "Bunun ne anlama geldiğini anlamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"O ıvır zıvırın bana ait olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ya ne sanacaktım?"

Reed omzunu silkti. "Her neyse. Sen bilirsin. Gıt buradan Peşinden gelecek değilim."

Reed, madenin girişine doğru yürümeye başladı. Tünelin iri ve karanlık ağzı, aslından daha büyük ve korkunç görünüyordu. Bu ona lunaparktaki bir korku tüneline anımsattı. Ama bunda, tavanın üzerine çökmesine engel olacak bir dayanak yoktu.

Kaia onu omzundan tuttu. "Nereye gidiyorsun? Delirdin mi?" "Belki de delirmişimdir." Sırtını döndü. "Sana ne ki?"

"Hiç. Umursadığımı sanma."

"Hey..." Bu sefer Reed onu omuzlarından tuttu. Kaia bir an için panikledi ama bunu belli etmemeye çalıştı. "Sana neler olduğunu ve seni neyin sınırlendirdiğini bilmiyorum. Asıl şey yapan... Başka bir erkeğin olduğunu biliyorum ve..."

"Ve her şey o kadar, değil mi?" Kaia kendini onun kavrayışından kurtardı ve göğsünü yumruklamaya başladı. "Ben seni aldatım, bu yüzden de bir sürtüğüm, öyle değil mi? Bir orospuyum. Canın cehenneme! Beni korkutmuyorsun!" Sesi gitgide yükseliyordu ama bu istemsiz bir durumdu, kendine hakim olamıyordu. "Duydun mu beni? Sen... Beni... Korkutmuyorsun!"

Reed, Kaia'nın karşı koymasına rağmen onun iki elini de kavradı. Yavaşça ve yoğun bir şekilde "Seni korkutmak istemiyorum," dedi. "Bana bak. Bana bak."

Bir süre yüzüne bakmamakta ısrar eden Kaia, sonunda onun koyu gözleriyle buluştu. Boyun eğmek ve kendini unutmak için kuvvetli bir dürtü hissederek ürperdi. Kendinden ama daha çok ondan nefret ederek yaklaştı. Ardından tam dudakları birleşmeden birden duruverdi. Reed o kadar yakındı ki konuştuğu zaman daha kelimeler ağzından çıkmadan dudagının hareket edişini hissedebiliyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Reed. "Bana inanmana ihtiyacım var."

Kaia kendi kendine arabayı hatırla, çiçekleri ve resimleri hatırla,

la, dedi. Derin derin nefes aldı. Bir süre için sadece Reed'in onu saran kuvvetli ellerini ve derin gözlerini perdeleyen siyah saçlarının farkındaydı. İşlerin farklı olmasını istemişti ama uzun bir süre evvel peri masallarına inanmayı kesmişti, bir şeyi sadece dileyerek onun gerçekleşmesini sağlayamazdınız. Bir kurbağaya son bir öpücük vererek onu prense dönüştüremezdiniz.

Kaia, kendini bir anda ondan çekti. "Üzgünüm. Yapamam."

Oradan uzaklaşırken, Reed ne bir şey dedi ne de onu takip etti. Kaia, BMW'sine bindi ve başını deri koltuk başlığına yasladı. Belki böylece artık her şey bir son bulmuştu.

Reed, ona arkasını dönmüştü ve uzun adımlarla madenin girişine doğru yürümekteydi. Kaia'nın bir eli arabanın anahtarındaydı, diğeriye bir yumruk halinde kaskatıydı. Reed'i izlemekten kendini alamadı. Reed ardı ardına dikenli tellerin arasından geçti. sonra da çürümüş tahtaların altından geçerek karanlığa karıştı.

Lokantadan çıkarlarken Kane, "Kusura bakma," dedi.

"Hmm... Gözlerimin önünde koca bir hıyara dönüştüğün şu sihirbazlık numarası için mi?" Miranda bunu kin beslemeden sormuştu. Kane'in Beth'e davranış tarzından tiksimesi gerektiğini biliyordu ama bunu yeterince umursamadığı için asıl kendinden biraz iğrenmişti. Bunun yerine, kafasında onun adına mazeretler üretmişti: Kane incinmişti ve sadece öç alıyordu. Ama Miranda'yı belki de en çok üzen şey, Kane'in halen Beth için bazı duygular besliyor olabileceğiydi. Başkası olsa, Kane'in zalimliğinin öfke sonucu oluştuğunu düşünebilirdi ama Miranda olanları olduğu gibi yorumlamıştı. Eğer Kane hâlâ Beth'e o gözle bakıyorsa, onun Miranda'ya aynı şekilde bakmasını beklemek polyannacılık olurdu. Birlikte ne kadar zaman geçirmiş olsalar da artık Miranda bundan bir şey çıkmayacağı ihtimalini göz önüne almaya başlamıştı. İnsan sırf kendini bir şeye ikna

etmeye çalışarak gerçekleri değiştiremezdi.

"Aslında yanlışlıkla ayacağına basıyım için özür dilemişim," dedi Kane gülerek. "Ama özürüm onu da kapsasın bari. Öğleden sonramızı berbat ettiğime göre, bunu telafi etmeliyim." Onu arabaya götürdü ve kapıyı onun için açtı.

"Nasıl telafi edeceksin peki?"

"Açık havada biraz eğleneceğiz," dedi Kane gizemli bir şekilde. Direksiyonun arkasına geçti ve arabayı otoparktan çıkardı. Miranda, aklı karışmış bir şekilde burun kıvırdı ama tanıdık bir yoldan gittikleri için herhangi bir şey demedi. Okulun oyun alanına vardılar.

"Eğlenceyle ilgili bir şey dememiş miydin?"

"Güven bana." Kane arabadan indi ve Camaro'sunun arkasına gidip bagajdan bir basketbol topu çıkardı. Miranda ona dehşet içinde baktı.

"Olmaz. İmkânı yok. Şaka mı yapıyorsun?"

"Stevens, sana hayatının iyiliğini yapmak üzereyim," diye söz verdi Kane. Onu elinden tutup otoparkın karşısındaki basketbol kortuna sürükledi.

Miranda spordan nefret ederdi. Sporla ilgili her şeyden nefret ederdi: koşmak, zıplamak, terlemek, topu yakaladığında duyduğu korku ve yakalayamadığında duyduğu utanç. En son istediği şey, bu duyguları en derin ve gizli arzularının hedefi Kane'in gözleri önünde yaşamaktı.

Ama Kane onu çekiştiriyor ve karşı koyamadığı o çocuksu gülümseyişini sergiliyordu. Bir de elinden tutuyordu.

Kane topu yerde saydırırken, Miranda da şüpheli bir şekilde "Bunun neresinde iyilik yatıyor çözemedim," dedi. "Bana ömrüm boyunca beden eğitimi dersinden sıvışmanın bir yolunu göstermeyeceksen tabii."

"Daha da iyisi." Kane topu öylesine potaya doğru fırlattı ve

top çembere bile dokunmadan rahatça potaya girdi. "Stevens, sana bir erkeğin kalbini kazanmanın en emin yolunu göstereceğim." Kane topu tekrar kapı ve ona doğru attı; top onun elinden kayıp yuvarlanırken, Miranda da fazla ahmak görünmediğini ümit etti.

"Her erkeğin kalbine giden yol basketbol mu yanı?"

"Basketbol, beysbol, ne olursa. Hiçbir erkek iş spora gelince karşısında lapa gibi kalacak bir kız istemez," diye açıkladı Kane topun peşinden koşarken. Sonra da topu bir kez daha ona fırlattı. Miranda bu sefer yakalamayı başardı. "Amerikan futbolu da işe yarar." Kane'in yüzündeki gülümseme genişlemeye başladı. "Özellikle de rakibi yere indirme kısmı."

Miranda, topu elinden geldiğince sert bir biçimde potaya attı ama top çembere yaklaşmadan yerle buluştu. "Yani bu benim iyiliğim için, öyle mi?" diye sordu.

"Aynen."

"Sırf iyi bir kalbe sahip olduğundan bana yardım etmeye karar verdin demek?"

"Şok edici, öyle değil mi?"

"Ve bunun senin bugün antrenmanı kaçırmış ve korta çıkmak için bir bahane arıyor olmanla bir alakası yok, değil mi?"

Kane topu sürmeyi bırakıp ona baktı ve suratında belirsiz bir ifadeyle, "Sen beni çözdüğünü falan sanıyorsun galiba," dedi.

Miranda omzunu silkti. "Çözdüm sayılır."

Kane ona doğru koşar adımlarla geldi ve topu uzattı. Ellerini kızın kalçasına yerleştirdi ve onu potaya doğru döndürdü. Miranda heyecanına hakim olmaya ve Kane'in nefesini ense-sinde hissettiği gerçeğini göz ardı etmeye çalıştı. Kane ellerini uzatıp onun ellerini şut atacak biçimde ayarladı. Bir yandan da kulağına direktifler fısıldadı.

"Şunun gibi... Hayır, biraz daha yükseğe... Sağ elinle den-

gede tut... Dizlerini bük..." Miranda tam istediği gibi konumlandığında Kane geri çekildi ve ona duruşunu bozmamasını öğütledi. Bu çok zor değildi. Miranda zaten bir daha hareket etmek istemiyordu. Kane'in ona dokunduğu her yeri hafızasına kazımak istiyordu.

"Biliyorsun çoğu kızı bunu yapmaz."

"Ne?" Miranda dizlerinin bükülmüş olmasına ve sırtının dik duruşuna odaklanmıştı; Kane'in sesine veya içi gülen gözlerine değil.

"Bundan bahsediyorum. Yani hepsinden."

Miranda, Kane'in istediği kızı basketbol kortuna getirebileceğini düşündü. Bu, Haven Lisesi'nin yunan tanrısını andıran oğlanla bir arada olmak anlamına geliyorsa, ayarlaması zor olmazdı. Ama Miranda sadece "Ben çoğu kız gibi değilim," dedi.

"Farkındayım." Miranda nefesini tuttu ve topu fırlattı. Top git gide potaya daha çok yaklaştı... Ama son anda çemberden sekti.

"Bunda berbat olduğumu söylemiştim." Miranda gözlerini yuvarladı ve köşeye doğru yürümeye başladı. Ama Kane onu yakaladı ve tekrar korta sürükledi.

"Tamam, berbatsın," diye durumu kabullendi Kane. Topu alıp tekrar onu eline verdi.

"Aman ne hoş!"

"Ama çok iyi bir hocan var." Kane bir kez daha arkasına geçti ve bu sefer onu kollarından tuttu. Miranda vücudunu geriye eğdi ve omuzları hafifçe Kane'in göğsüne sürüttü. Onun nefes alıp verişini hissedebiliyordu. "Gördün mü? Bu daha ilk denemendi ve top çembere değdi. İyi bir başlangıç."

Miranda yarı ciddi, yarı şaka ne için iyi bir başlangıç? diye sormak istedi ama tabii ki de buna cesaret edemedi. Bu yüzden gözlerini kapadı, onun göğsünün yükseliş ve alçalışını, kula-

ğındaki o tatlı sesini hissetti ve vücudunu istediği pozisyona sokması için kendini ona bırakıverdi. Bunların bir şey ifade etmediğini biliyordu. Sonuç olarak Kane, bileklerini hafifçe saran, kalçasını, sırtını ve bacaklarına dokunan ellerinin ona neler hissettirdiğinin farkından değildi; ona göre bu basketbol kortundaki sıradan bir gündü.

Her ne kadar saçma gelse de Miranda bir anlık bile olsa hayal etti: Kane onu birden döndürüp kucaklayıverse. Butun bunlar bir ön sevişme olsa ve asıl oyun henüz başlamamış olsa... Kane ona dokunabilmek için bahane arıyor olsa...

Ardından Kane tekrar onu istediği pozisyona sokup ellerini çekiverdi. Miranda topu bir kez daha fırlattı, top çemberin etrafında dönuverdi ve sonunda potaya girmeyip yere düştü.

Yine kaçırmıştı.

Ama bu yalnızca başlangıçtı.

Madenin içi zifiri karanlıktı. Ama Reed zaten keşfe çıkmamıştı. Küçükken karanlıkta saatler geçirmişti. Kafasının üzerinde bir fener tutup madencilik oynamıştı. Hayatını riske etmişti.

Bu sefer karanlıkta o kadar ilerlemişti ki hiçbir şey görmüyordu. Oturup sırtını serin, rutubetli duvara yasladı.

Kaia ondan ne istiyordu?

Bunu umursaması için bir neden var mıydı?

Babası suçunu itiraf etmesini istemişti ve okuldan atılması halinde onu evden atacağını söylemişti.

Ondan sonra ne olacaktı?

Reed'in canı cigara çekti. Bu, sorulardan kurtulmanın en iyi yoluydu. Birkaç fırt çekebilir ve kendini kaygıların olmadığı o yerde bulabilirdi. Ama insan madene girip de kıbrıt yakamazdı, en azından ölmek istemiyorsa.

Unutmanın başka yolları vardı. Reed gözlerini kapadı. Gö-

recek bir şey olmamasına rağmen başını duvara yasladı. Adeta eski zamanlardan kalma sesleri duyabiliyordu: pompalama, tıngırdama, motor sesleri, homurdanma ve çeliğin çelikle buluşmasından gelen o ritmik gıcırdama sesi. Burayı bu nedenle seviyordu. Burası sanki periliydi ve kendini onlardan biri olarak düşünmek kolay geliyordu. Geçmişe karışmak, bütün problemlerinin uzun bir süre önce çözüldüğünü, alınması gereken kararların alındığını ve hayatının zaten yaşandığını düşünmek onu rahatlatıyordu.

Reed, eninde sonunda kalkması ve oradan çıkıp bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Sonsuza kadar karanlıkta oturup sorunlarının çözülmesini bekleyemezdi. Ama yine de, kısa bir süre için de olsa bunu hayal etmek güzeldi.

Hayatı boyunca karanlıktan hiç korkmamıştı, tıpkı ölmekten hiç korkmadığı gibi. Ona göre karanlık sorun değildi. Her şeyi geride bırakmak oldukça kolaydı. Zor olan, sonunda ışıkları yakıp güneşle ve yeni günle yüzleşmekti.

Bölüm

11

Kaia, Powell'a bir özür borcu olup olmadığından emin değildi. Ona bir şans tanıyıp tanımamaya veya hayatındaki iki erkekten de tamamen kopup kopmamaya dair bir karar vermemişti. Tek bildiği, nedenini anlayamasa da, Powell'ı görmesi gerektiği idi.

Kararsızlık, onu Powell'ın kapısına getirivermişti.

"Kaia, *ma chérie*." Daha kapıyı çalma fırsatı bulamadan Powell kapıyı açmıştı bile. "Ben de seni bekliyordum."

Kaia, onun sıkışık bekar evine son geldiğinde –daha doğrusu her geldiğinde– direkt Powell'ın şiltesinin anca sığıdığı yatak odasının yolunu tutardı. Bu seferse Japon şiltesine oturmayı tercih etti. Şilte, yanık turuncu rengine sahipti ve bir önceki kiracıdan kalmaydı. Powell onun yanına sokuldu, Kaia da ondan uzaklaşmamak için kendini zorladı.

Bir soru-cevap bulmuştu: Onu geri istemiyordu. Onun umitsizce tehditleri, Kaia'nın ona duyduğu cazibeyi içgüdüsel bir tiksintiye dönüştürmüştü.

"Geri döneceğini biliyordum," dedi Powell onun saçını okşarken.

Kaia onun elini itiverdi. "Buraya onun için gelmedim."

"O zaman neden geldin?"

"Her şey bitti," dedi. Artık ne istediğinden emindi ama başka birçok şey hakkında halen kararsızdı –örneğin tüm bildiği şeylere rağmen neden Reed'in yanında kendini o kadar güvende hissettiği, azgın olmasına rağmen zararsız olan eski flörtüyle otururken neden tehlike sezerek ürperdiği gibi.

Powell içini çekti. "Bu oyunu daha önce oynamamış mıydık?"

"Sevimli olmaya –"

"Biliyorum, biliyorum. Sevimli olmaya çalışma." Kolunu ona dolamaya çalıştı ama Kaia minderden aniden kalkıverdi. Kaia, neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu ama içgüdülerine güvenmeye karar vermişti. "Ne oldu? Halen seni izlediğimi falan mı düşünüyorsun. Dedim sana. Bu benim tarzım değil."

"Hayır, izleyenin sen olmadığını biliyorum..."

"Dün olanlardan sonra Sawyer denen çocukla halen çıkmayı düşünüyor da olamazsın."

"Sen bunu nereden –"

Powell'in gözleri parıldadı ve başını salladı. "Onu okuldan atıklarında ben de oradaydım. Çok üzücü bir durum. Bir gencin bir eşek şakası uğruna tüm hayatını çöpe atışını izlemek çok trajik."

Kaia tekrar mindere oturdu, Powell'in elini tutarak gülümsemeye çalıştı. Tüm olanların nasıl olduysa fazlaca Powell'in lehine sonuçlandığını düşündü. "Jack, bir şey soracağım." Elini onun kestane rengi saçlarında gezdirdi, konuşurken parmağıyla saçını kıvrıverdi. "Benim Reed'le olan ilişki mi nereden biliyordun?"

"Dediğim gibi *ma chérie*, biliyordum işte. Sezebiliyordum."

Kaia ona doğru eğildi ve dudaklarını hafifçe onun yanağına dokundurdu ve aşırı sert parfümü karşısında öğürmeneye çalıştı. "Ama bizi izliyordun, öyle değil mi? Bu sorun değil, bana gerçeği söyleyebilirsin. Bu beni bir şekilde azdırıyor."

"Hmm... Madem öyle..." Powell parmaklarını onun yüzünde gezdirdi ve sırtına hafifçe masaj yapmaya başladı. Kaia geri çekilmemek için kendini tuttu. Ardından Powell'in dokunuşu sertleşti ve onun omzunu minicikladı. Powell onu geriye ittirdi ve onu mengene gibi olduğu yerde tuttu. "Benim salak olduğumu mu sanıyorsun?" Sırıtarak onun taklidini yaptı. "Ay Jack, yalnızken beni nasıl izlediğini, beni nasıl takip ettiğini, beni zayıf ve ürkekken görmekten ne kadar hoşlandığını anlatsana. Bana her şeyi anlat Jack. Bu beni azdırıyor. Eğer bilmek istediğin bir şey varsa sorman yeter Kaia."

"Resimleri sen çektin," dedi Kaia. Bu bir soru değildi.

"Artık yalan söylemenin bir anlamı yok değil mi?"

"Ve araba..."

"Mea culpa."

Bulmacanın parçaları yerine oturmuştu. "Reed'in dolabına o boyları sen koydun."

"Büyük zaferim," diyerek kendiyi övündü Powell. "Ama sen yine de buraya gelip beni defetmeyi seçtin. Ne yaparsa yap-sın, halen o pislige sadıksın. 'Erkeğinin yanında olmak' sana pek yakışmıyor canım."

"Bunu düzelteceksin, bunu biliyorsun değil mi?" Onun Reed'i okuldan atmasına göz yumamazdı, özellikle de şimdi. Bir gün önce onu itip defetmiş olması, içini huzursuzlukla kaplamıştı. "Onu bu beladan kurtaracaksın."

"Ya kurtarmazsam?"

Bu komikti. Dün Reed hakkında gerçekleri öğrendiğini sandığında kendini güçlü hissetmişti. Ama şimdi, gerçek teh-

ditlerle yüz yüze geldiğinde, oradan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. "Aksi halde babamı üstüne salarım. Okulda benim sözüm seninkine karşı olabilir ama 'Sevgili Babam' bir sapığın biricik kızına el sürdüğünü öğrenirse sence ne yapar?" "Üstüne beysbol sopasıyla mı gelir?" diye sordu Powell onu küçümseyerek. "Ah, korkudan titriyorum."

"Hayır, üstüne avukatlarıyla gelir," dedi Kaia ona tepeden bakan bir şekilde. "Seni işten attırır, sınır dışı ettirir, hapse attırır. Canı ne isterse onu yaptırır. O yönüyle bana benzer."

"Ufak kızının adının kirlenmesine göz mü yumacak?"

"İlk defa kirlenmiş olmaz. Onun avukatları senin niçin isimsiz şehir ABD'ye gelmek zorunda kaldığını öğrenirlerse bunu yapmasına gerek kalacağını sanmıyorum. Senin buraya keyfinden gelmediğini herkes biliyor. Kirli çamaşırlarının ortaya çıkması için neler yapmaya hazırsın?"

Powell bir an ürktü, bunu fark eden Kaia da gülümsemesine hakim olmaya çalıştı. Önsezileri asla yanılmazdı. Belliydi ki Powell elini sokmaması gereken bir yere sokmuştu ve bu el yavaş yavaş yanmaya başlıyordu.

"Bu salak herif bu kadar umurunda mı?"

"Aynısını sana sormalı. Her şeyini sırf onu düzmek için riske etmeye hazır mısın?"

"Seni düzmeyi tercih ederim. Bu, tüm bunları halletmenin çok daha zevkli bir yolu olur. Bu gece benimle burada kal, ben sabah işleri rayına sokarım."

Kaia yatak odasına doğru baktı. "Sandığım şeyi mi öneriyorsun?.."

"Cilve yapma *mon amour*. Ne önerdiğimi gayet iyi biliyorsun. Bunu şöyle düşünebiliriz; nasıl derler? *Giderayak son bir kez*."

Bu daha önce yaptığı şeylerden farklı bir şey olmazdı.

Reed'in başını beladan kurtarmak için gayet kolay bir çözüm olurdu. Babasının meseleyi iyice büyüteceğinden emindi. Ama yine de...

Powell'a tekrar dokunma düşüncesi onu tiksintiye boğdu. Kendini bu şekilde satamazdı, Reed için olsa bile.

"Sağ ol ama almayayım." Koltuktan çantasını aldı ama Powell çantasını tuttu, kendisine doğru çekti ve onun dengesini bozdu. Diğer eliyle bileğini yakaladı ve onu kucağına çekiverdi.

Eğilip onu sertçe öptü. Dilini onun ağzına sokmak istedi ama Kaia dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, adeta kırılacaklardı.

"Bana iyi davranman gerektiğini söylemişim," diye kükredi Powell. "Sana bu fırsatı sunmuştum."

Bir süre adeta güreştiler. Kaia ondan kurtulmak için kıvrandı ama Powell'ın elleri kurbanına iyice kilitlenmişti. Kasları da -Kaia'nın bir zamanlar hayran olduğu sıkı ve çelik gibi sert kasları- Kaia'yı sırt üzeri yatmaya zorlamıştı. Baş koltuğun dayanağına yapışmış, elleri de başını arkasına tuş edilmişti.

"Hadi, giderayak son bir kez," diye tekrarladı Powell. Kaia'yı tanıdık olmayan bir duygu kapladı: Panik. "Sanırım bu kadarını hak ettim."

Adam basketbol antrenmanında terbiyeli davranmak için elinden geleni yaptı ama antrenman biter bitmez, sınırların dışına çıkmaya hazırды. Artık onun güvenini kazanmak için uğraşmayacaktı, kızlarla işi bitmişti.

Düzeltilim; ilişkilerle işi bitmişti. İlişkiler onu acıtmak bir işe yaramamıştı. Bunun tek nedeni de kendisini düşünmesi gerekirken başkalarını düşünmüş olmasıydı. Bu dersi biraz geç de olsa gayet iyi bir şekilde öğrenmişti.

Her zaman kendi istediğini yapmalısın! Şu an da canı biraz

eglenmek istiyordu. Şansına, takımın yarısı cezalı olduğu için antrenman iki saat sonraya alınmıştı. Yani bu, akşam yemeğini kaçıracağı anlamına geliyordu ama aynı anda korttaki amigo kızlara rastlayacağı anlamına da geliyordu. Artık serbest olduğuna göre, Adam onların bir numaralı ilgi odağı haline gelmiş olmalıydı.

Adam, şanslı bir kızı mutlu etmenin zamanı geldi, diye düşündü. İçindeki bu kendini beğenmiş ve acımasız ses sanki ona ait değildi. Bu daha çok Kane'i andıran bir sestti. Adam, öyleyse daha da iyi, diye düşündü çünkü Kane mutluydu. Kane geceleri yatakta uzanıp hayatına lanet okumuyordu ve daha önce tek ciddi rakibi olan Kane, her nedense antrenmana gelmemişti.

Hepsi bana kaldı.

Hoca bitiş düdüğünü çaldıktan sonra Adam topu kapıp zıplamakta olan saf kızlara doğru sürdü. Kızlar çalışmalarını yeni tamamlamışlardı. Diğer oğlanlar onları cesaretlendiren birkaç tezahürat yaptıktan sonra soyunma odasının yolunu tutmuşlardı.

"Adam, bugün süper oynadın!" dedi yeni amigo kızlardan biri coşkulu bir şekilde. Sevimliydi, neredeyse insanı korkutacak kadar geniş bir gülümsemesi ve az da olsa tanıdık bir havası vardı.

"Tam anlamıyla harikaydı!" diye ekledi bir başka kız. O da tanıdık geldi ama Adam onu da nereden tanıdığını çözemedi. "Biz seni izlemeye öylesine dalmıştık ki, az kalsın dansımızı batıracaktık. Yani, şey –" Kızın yüzü kızardı ve kıkırdamaya başladı. "Yani, takımı izlerken demek istedim."

"Biz" kelimesi onların kim olduğunu ele vermişti. Her birini tek başına ele aldığınızda tatlı ama unutulmaları da kolay tiplerdendi. Ama birlikte olduklarında Adam onların kim olduğunu hatırladı. Bunlar, bütün sene boyunca Harper'ı takip

eden ve kraliçelerinin ayağına kapanan, kalçadan yapışık ikinci sınıf kızlarıydı. Harper onlardan nefret ettiğini iddia ederdi ve isimlerini bile öğrenmeye tenezzül etmemişti. Onlara kısaca Mini-Ben ve Mini-O derdi. Ama Adam, kızlar ne kadar sönük olsa da Harper'ın onların ilgisinden hoşlandığından şüphelenmişti. Onlar Harper'ın klonları, onun mallarıydı... Bir bakıma da mükemmeldiler.

"Bunun hoşunuza gittiğine sevindim," dedi Adam. Beynine gülümse emri verdi ve bir zamanlar kullandığı flört etme tekniklerini hayata geçirmeye çalıştı. Annesi onun hep cezbedici biri olduğunu söylerdi ama bundan asla olumlu bir şey olarak söz etmezdi. Bu özelliğini iki seneliğine rafa kaldırmıştı ama artık tozları alıp bir kez daha harekete geçmenin vakti gelmişti. "Ama biliyorsunuz, bu bir ekip çalışması."

Mini-Ben hemen, "Sen olmasan bu takım bir hiç!" dedi. (Yoksa bu Mini-O muydu?)

"Sen bir yıldızsın."

Adam içini çekti. Bu yaptığı ona yanlış geliyordu. Sadece idmansızsın, diyerek kendine güven tazeledi. Sonuç olarak, Beth'le tanışmadan evvel bu tür bir ilgi görmeye can atardı; zamanı geriye alıp azıcık eğlenmemek için bir neden yoktu. En azından, yapılması gerekenleri yapıp eğleniyor gibi gözükmesi için bir neden yoktu; eninde sonunda bu gerçek eğlenceye dönüşmek zorundaydı, değil mi?

"Hmm... Sizler tüm maçları izlediğinize göre bizim hatalarımızı da görüyor olmalısınız," dedi Adam mütevazı bir gülümsemeyle.

"Olur mu canım!?" diye itiraz etti Mini-O.

"Sizler süpersiniz!" Mini-Ben ponponlarını salladı, sanki bu her şeyin çözümüymüş gibi!

"Yine de, eminim bana bazı tüyolar verebilirsiniz. Bilirsiniz."

tarafsız gözlemciler olarak," dedi Adam. "Sizleri pizza yemeye götüreyim ve benimle düşüncelerinizi paylaşın. Ne dersiniz?"

"Biz mi?" Miniler şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Sen bizimle yemek mi yemek istiyorsun?"

"Bizim düşüncelerimizi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Şimdi mi?"

"İkimizin mi?"

Adam onaylarcasına başını salladı. İki kız, zevki ikiye katlayacaktı.

İçinden bir ses *bu sana yakışmıyor*, dedi. Adam o sese *kapa çeneni*, diye cevap verdi.

"Ben üstümü değiştireyim, on beş dakika sonra okulun çıkışında buluşuruz. Tamam mı?"

Kızlar afalladıkları için sadece başlarını sallayabildiler. On-dan sonra senkronize bir şekilde soyunma odasına doğru koş-tular. Atkuyrukları ve ponponları arkalarından onları takip etti.

Adam ağır adımlarla soyunma odasının yolunu tuttu. Bir yandan da kendini gaza getirmeye çalıştı. Ama aklına gelen tek şey, Harper ve Beth'in onun yaptığını görmeleri halinde ne düşünecekleriydi.

Beth hayal kırıklığına uğradı.

Harper bundan iğrenirdi.

Adam düşünu alıp üstünü değiştene kadar bu iki duyguyla dolmuştu ama kararından caymak için çok geçti. Birisine çık-ma teklif edip ortadan kaybolacak tarzda biri değildi, her ne kadar bu teklifi baştan yapmamış olması gerekse bile.

Ön kapıdan çıktığında kızlar onu hazır bekliyorlardı. İkisi de dar etek giymişti. Adam, Harper'ın bu eteğin aynısını birkaç ay evvel giydiğini hatırladı.

Adam'ı görünce Mini-Ben'in yüzü güldü. "Fikir değiştirdin diye korktuk!"

"Hazır mısınız?" diye sordu Adam sessizce. Mini-Ben he-men onun koluna girdi.

"Yaşasın pizza!" diye bağırarak Mini-O da diğer koluna girdi.

Adam iştahını şimdiden kaybetmişti bile.

Beth, sinirli bir şekilde sahnenin köşesindeki yerinde kıpırda-nıyor, rahat duramıyordu. Müdire, konuşmasının seçilmemiş olmasına rağmen valinin ziyaretinde özel bir görevde rol al-masını ondan bir iyilik olarak istediğinde, Beth bunun bir tür teselli ödülü olacağını düşünmüştü. Ne ödül ama!

Meğerse ondan Harper'ı takdim etmesi ve ne kadar harika bir insan olduğunu söylemesi isteniyormuş.

Beth bunu anladığında caymaktan korkmuştu ve sadece donakalmıştı. Müdirenin sahnede nasıl durması gerektiğine dair önerilerine sadece başını sallayarak tepki gösterebilmişti.

Beth, dünyadaki bütün soğukkanlılığın bu işi becerebilme-sine yetmeyeceğini düşündü. Solundaki Harper'a baktığında onun kotundan sarkan bir iplikle meşgul olduğunu gördü. Mü-dire, prova yapılmasında ısrar etmişti; zaten Beth'in de gidecek daha iyi bir yeri yoktu. Artık işini de kaybetmişti.

Çek git. Üniformanı çıkar, kimliğini bırak ve çek git, demişti patronu.

Aylarca ona yalakalık yapmış, kötü nefesine ve kel kafasına katlanmış, gece geç saatlere kadar çalışmış, fazla mesai yap-mıştı. Bütün bunlar, dürtülerini kontrol edemeyip işlediği bir anlık hata sonucu boşa gitmişti. Sırf Kane Geary onu rahat bı-rakmadığı için her şeyi mahvetmişti. Bu sefer gülümseyip ona katlanamamıştı.

Bir yandan buna değdiğini düşünmekteydi, sırf Kane'in suratındaki ifade buna değmişti. En azından kafasından akan milkshake'ten suratının görülebildiği kısmı ona bu izlenimi

"Eğer bu bir karabasansa yakında son bulacağı hiç benzermiyordu."

Beth bir an için düşündü: Acaba kendini yeterince zorlasa, bir anlığına üç ay öncesine geri dönebilir miydi? Kendini Adam'ın kollarında bulup bütün bunların sınavların getirdiği stres sonucu ortaya çıkan kötü bir rüya olduğunu öğrenebilir miydi?

"Bayan Manning? Bunu bugün yapsak nasıl olur?" dedi müdire kuru bir şekilde.

Eğer bu bir karabasansa yakında son bulacağı hiç benzermiyordu."

Beth bir an için düşündü: Acaba kendini yeterince zorlasa, bir anlığına üç ay öncesine geri dönebilir miydi? Kendini Adam'ın kollarında bulup bütün bunların sınavların getirdiği stres sonucu ortaya çıkan kötü bir rüya olduğunu öğrenebilir miydi?

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

Beth vavaşça sahnenin ortasındaki kürsüye yürüdü. Bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu kısa açılış konuşmasını yapmanın kendisi değil, Harper olması gerekirdi. Asıl Harper onun egosunu tatmin etmek zorunda kalmalıydı. Valiyi takdim eden, salondaki tüm öğrencileri ve okul yönetimini hayran bırakan ise kendisi olmalıydı.

verdi. "Teşekkür ederim, Müdire Lowenstein. Haven Lisesi'ni zaviyet ettiği için sayın valiyi de teşekkürlerimizi sunarım. Sizi burada görmekten hepimiz büyük bir onur duymaktayız. Allah'ın izniyle. Beklese bile devam etmekten kaçınmazdık."

"Şimdi size Haven Lisesi'nin en seçkin öğrencilerinden birini takdim etmek istiyorum. Bu öğrenci okulunu..."

Beth duraksadı. Bu kötü bir şaka gibiydi. Sanki Harper Grace hayatında kendinden başka bir şeyi önemsememişti de Beth, bunların sadece kelimeler olduğunu hatırlattı kendine. Yalandı ama önemli değildiler. Hızlıca konuşup bunun üstesinden gelebilmeliydi.

"Bu öğrenci okulunu derinden seven ve geleceğini önemseyen biridir. Herkesin bildiği gibi, Harper Grace..."

Tekrar duraksadı. Belki gerçeği söyleyecek cesarete sahip değildi ama yalan söylemeyi de sineye çekemezdi.

"İyi misin Beth?" diye sordu Harper sahnenin kenarından. Beth, onun sesini duyunca kendini daha da zayıf hissetti.

Müdire Lowenstein sahneye gelerek elini Beth'in omzuna koydu. Beth ırkıldı. "Her şey yolunda mı?"

Hayır!

Bir insan bu saçma soruya ne zaman hayır diye cevap verebilirdi ki?

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum da," dedi Beth sessizce. "Eğer sakıncası yoksa... Sanırım gitmem gerek."

Beth, müdireye cevap verme şansı tanımadan ve Harper'ın yüzündeki alaycı ifadeyi de görmek zorunda kalmadan oradan tüyüverdi.

Ne zaman bir şeyi başardığını sansa, kendini sonunda hep yerde, ezilmiş ve küçük düşürülmüş olarak buluyordu. Yapmaya çalıştığı her şey yüzüne gözüne bulaşmıştı. Ama Harper'ın her hamlesi hatasız ve ölümcül olmuştu.

Beth, ahlaki değerlerini elden bırakacak değildi. Prensipler onun tarafındaydı. Ama Harper da güç, irade ve acımasızlığa sahipti. Belki de denge Harper'ın lehineydi ve hep öyle kalacaktı.

Miranda söylenenleri duymuştu.

Rising Sun kumarhanesinin çöldeki bir vahaydı. Burada bronzlaşmış erkeklerin ve balıketli sarışınların olduğunu, hem büyük paralarla oynayanlar için özel masaların hem de ucuz makinelerin yer aldığını, buranın drama, entrika ve yirmi dört saat açık büfe ile istediğin kadar içebileceğin kokteyllere sahip olduğunu duymuştu. Ayrıca kimlik kontrolü de yapmıyorlardı.

Gümüş rengi Camaro, kumarhanenin önüne vardığında Miranda, buranın o methini duyduğu yer olup olamayacağını sorguladı. Birkaç neon ışık yanıp sönüyor, kapıdaki yaşlı görevli sigara içiyordu. Hiç de merak uyandıran bir yere benzemiyordu doğrusu.

Kane kapıyı tuttu ve Miranda solmuş bitkilerin yer aldığı bir koridorda ilerledi. Ama en azından söylenenlerin bir kısmının gerçek olduğuna tanık oldu. Kokteyller boldu, tıpkı onların taşımakla görevli balıketli sarışınların olduğu kadar.

Gerçekten de kimlik kontrol etmemişlerdi.

Kane sanki burayı kendisi inşa etmişçesine kollarını açarak "Beğendin mi?" diye sordu.

Miranda burun kıvrımadan edemedi. "Hmm... Kendine has bir havası var sanırım." Sağında, jetonla çalışan makinelere sıra halinde dizilmiş yaşlı kadınlar duruyordu. Hepsisi de aletlerin kollarını ölümcül bir pençeyle tutmaktaydılar ve "ölümcül pençeler" mecazi anlamdan çıkana kadar orada kalmaya kararlı görünüyorlardı. Kadınlar kısa bir süre için onlara baktılar ama Miranda ve Kane'in makinelerde gözü tekrar işlerine döndüler.

Tekrar dikkatlerini kova dolası jetonlarına ve büyük ikramiyeyi hep kıl payı kaçıran göstergelere çevirdiler.

Kane güldü. "Buraya daha önce bir kızla gelmemiştim," diye itiraf etti. "Ama nedense buranın hoşuna gideceğini düşündüm."

Miranda zevkten dört köşe oldu. Kane, okuldaki cezadan sonra aniden bir yolculuğa çıkmayı önerdiği zaman, Miranda nereye gideceklerini ve ne zaman döneceklerini sormamıştı bile. Sadece onun ilgisinin odağı olmanın verdiği mutlulukla yetinmişti.

"İlk neye bakalım?" diye sordu Kane. "Yirmi Bir? Jetonlu makineler? Belki de sana poker öğretmemi istersin?"

Miranda ve Harper ortaokuldan beri gece geç saatlerde poker oynarlardı. Para yerine M&M çikolatalarından kullanır, sonra da tüm kazançlarını yerlerdi! Bu anıyı kafasından silmeye çalışarak gülümsedi. "Evet, lütfen. Bana poker masasını göster de kıcını bir güzel tekmeleyeyim."

Tekmelerdi de ama Kane son anda sıralı floş yakalamayı başarmıştı.

Onun ne zaman blöf yaptığını anlamak zordu.

Kumarhaneyi baştan sona gezdikten sonra bir şey açığa çıkmıştı: Kane kaybedemezdi; ne yetenek ne de şans gerektiren oyunlarda.

Sonunda kendilerini hediye dükkanında buldular. Kane, bu gecenin anısına bir hatıra eşya almalarının gerektiği düşünceşindeydi. "Buna ne dersin?" Kane, üstünde POKERİ SEVIYORUM yazan mavi bir tişört giymiş oyuncak ayıyı gösterdi.

"Tebrikler. Hayatımda gördüğüm en zevksiz şeyi buldun."

Kane dilini şakırdattı. "Ah Stevens, hiç çaba göstermior-sun. Etrafına bir bakıver, ıvır zıvır bolluğu var."

Miranda onu neredeyse on senedir tanımaktaydı ve bu süreç

boyunca onun her hareketini yakından incelemişti. Onu alaycı, kasvetli ve kibirliymiş görmüştü ama bu haline daha önce rastlamamıştı. Onu *sırf* bu şekilde maskaralık yaparken görmemişti.

"Peki, buna ne dersin?" Miranda bir çift küpeyi kulağına doğru tuttu; küpenin parlak turuncu ve yeşil tüyleri o kadar büyüktü ki omuzlarına değiyordu.

"Şahane. Bu görüntüyü tamamlamak için tek ihtiyacın olan şey -" Kane, iri boncuklu ve cıfcaflı bir kolyeyi alarak onun boynuna geçirdi. Miranda, elinin ona değmesiyle titredi. Dönüp ona baktı ve sanki bir an için...

"Benim tarzım değil," dedi. Hem kolyeden hem de onun dokunuşundan kurtuldu.

Neyim var benim? Kalbi güm güm atıyordu. Nefes alış da ya çok hızlı, ya da çok yavaş gerçekleşiyordu. Bir adım geriledi. Az kalsın bardakların olduğu rafı deviriyordu. "Dikkatli ol Stevens." Kane onu kolundan tuttu ve dengesini bulmasına yardımcı oldu. "Eğer bunları kırarsan hepsini satın almak zorunda kalırım."

Miranda beynine *nefes al*, diye talimat verdi. *Beklediğin an bu olabilir.* Ama vücudu, bu duygu ona çok yabancı geldiği için sanki bunu reddetmeye çalışıyordu. Bu anı kafasında defalarca canlandırmıştı ama bununla karşı karşıya gelince ne yapması veya ne söylemesi gerektiğini bilememişti. Ellerinin titreyişine hakim olamıyordu.

Belki de bir şeyler olduğunu *sadece* hayal ediyordu ve bir şey falan olacağı da yoktu. Bunu tekrarlayarak kendini uyardı, rahatlatı. O, Kane için sadece bir dosttu; neden ona birden farklı bir şekilde baksındı ki?

Bunların, içtiği votka-martini karışımının bir etkisi olduğunu düşündü. Kendini unutmamasına neden olmuştu.

Kane'in halen onun kolunu tutmakta olduğunu da unut-

muş olsa gerek. Belki de Kane elini çekmeyi unutmuştu.

"Bir sorun mu var Stevens?" Kane budalaca gulumsekti. Adeta onun ne düşündüğünü sezebiliyordu.

"Ben iyiyim ama sanırım içimdeki martiniler biraz sakar."

"Bence sorun martiniler değil." Onu dükkanın arka tarafına doğru götürdü. Tam da otantik oldukları iddia edilen Kızıl-derili Düş Kapanlar'ın sergilendiği yere. Bunlar gezi rehberlerinin olduğu bir rafla, dükkanın geri kalanından soyutlanmış gibiydi. "Bence tedirginsin."

"Neden tedirgin olayım ki? Yoksa hileli zarla falan mı oynadın?" diye dalga geçti Miranda. "Yoksa bizi gözetliyorlar mı? Senin sadece kaybetme şansın olmadığı zaman kumar oynayacağı bilmem gerekirdi."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Şimdi ona o kadar yakındı ki nefesindeki alkolü içine çekebiliyordu. Acaba Kane ne kadar sarhoştı? Bu muhteşem günün ne kadarında gerçek yüzünü göstermişti? "Senin sevdiğim yönün de bu işte," dedi Kane sesizce.

"Ben senin kendinden başkasını sevmediğini sanıyordum." Miranda sesini neşeli tutarak "sevmek" kelimesinin kendisini ne kadar etkilediğini belli etmemeye çalıştı.

Kane onun ellerini alıp kendi göğsüne yerleştirdi. "Stevens! Kalbimi kırdın! Ben hassas falan olmaya çalışıyorum ama sen beni aşağılıyorsun ve bana taş atıyorsun!"

Şaka yapıyordu elbette ya da en azından Miranda onun şaka yaptığını umuyordu. Miranda bazen şakayla gerçeği ayırt etmekte zorlanırdı. Ama bu sefer kendini güvende hissediyordu ve bu oyunu oynamaya devam etti.

"Ah, çok üzgünüm Kane! Kendimi nasıl affettirebilirim? Her şeyi yapmaya hazırım!"

Kane tek kaşını havaya kaldırdı. "Her şeyi mi?"

"Senin o sinsi kalbinin arzu ettiği her şeyi."

Kane gülümsedi. Bu, poker masasında elini açmadan evvel sergilediği gülümsemenin aynısıydı. *Ben kazandım*, diyen bir gülümseme.

"O zaman öp beni."

Ve işte orada, düş kapanları ve gezi rehberlerinin arasında, eski bir Celine Dion şarkısının remiksi eşliğinde Kane, onun çenesini eliyle kavradı, yüzünü ona doğru eğdi, gözlerini kapadı ve yavaşça dudağını onunkine götürdü.

Bu Miranda'nın ilk öpüşmesi değildi ama bir bakıma da öyleydi. Daha önceki öpüşmeleri hep işin mekaniğiyle alakalı olmuştı: dişlerin çarpışı, dillerin dönüşü, tükürüklerin ses çıkarması gibi. Miranda hep nefes alışına, ellerin nerede olması gerektiğine, dudağının çıkardığı komik seslere odaklanmıştı ve *Hepsi bu mu yani? Her şey bundan mı ibaret?* diye düşünmüştü.

Artık bu sorunun cevabını almıştı: Hayır! Önceki öpüşmelerinin hiçbir şey olmadığını anladı. Bu seferkiyse... Bu, resmen Hollywood'du! Bu, *Gone with the Wind*, Kirsten ve Toby'nin *Örümcek Adam*'da baş aşağı olukları sahne, *Aşk ve Gurur*'da Elizabeth ve Bay Darcy gibi bir şeydi. Bu, hayalini kurduğu tüm öpüşmeleri solluyordu... Kıvılcımlar, havai fişekler ve vücudunu ele geçiren bir zevk patlaması, hepsi bu öpüşme paketine dahildi.

Yanağını okşayan, dudağını emen, hafifçe inleyen ve onu dükkanın duvarına yaslayan, Kane Geary'ydi! Kendisini unutan, nasıl görüldüğünü ve bunu doğru yapıp yapmadığını kafaya takmayan, bunun ne anlama geldiğini incelemeyen, işin nereye varacağını veya yakalanıp yakalanmayacaklarını düşünmense kendisiydi.

Bu saf ve masum bir şeydi. Bu, tutkuydu.

Ve inanılması ne kadar güç de olsa bu...
Gerçektir.

Harper, sahne kenarlarını sıkı sıkı tutarken insanların ondan nefret edip etmeyeceğini sorguladı. Onu izleyecek yüzlerce insan onun başarısız olmasını mı umacaktı? Yoksa onun zaten orada ne aradığını mı merak edeceklerdi?

Daha iyi bir insan olmaya dair kendi kendine verdiği söze sadık kalmaya çalışıyordu. Her ne kadar bunu yapmak mide-sini ağrıtsa da Beth'e iyi davranmıştı. Ama bu pek bir işe yaramamıştı. Beth, onun değişmesini istemiyordu, bu apaçık ortadaydı. Beth onun iflah olmaz bir sürtük olarak kalmasını ve bunun sonucunda da tüm sorunlarının sebebi olarak gösterebileceği bir insan olmasını istiyordu. Beth, böylece aynaya bakmak zorunda kalmayacaktı. Harper, bu duyguları iyi biliyordu.

Ama Harper'ın artık aynaya bakmama gibi bir şansı yoktu. Karşısındaki boş sandalyelere bakarak, yarın burayı dolduracak insanların ona baktığında çürümüş içini görebileceklerini düşündü. Bütün bunların sonucunda eline ne geçecekti? Nemli eller, terleyen bir beden, yerinden fırlayan bir kalp ve kasılma. Kendi teşhisini koymak için bir web sitesine gerek yoktu. Bu oldukça klasik bir durumdu. Bu, sahne korkusuydu.

Harper metninin ilk cümlesine bakıverdi. Ağzını açtı.

Ağzından sadece ufak bir cırlama dışında başka hiçbir şey çıkmadı.

Dudakları kurumuştı ve dili de birden sanki ağzı için fazla büyük gelmeye başlamıştı. Suya, havaya ve çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

UZAKLAŞMAYA ihtiyacı vardı.

"Bayan Grace? Her şey yolunda mı?" diye sordu deya vu yaşadığını tahmin ettiği müdire.

Evet, her şey yolunda, demeye çalıştı.

Ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Harper Grace, normalde sessiz kalacak biri değildi.

Kendine kızarak *şu an seni kimse izlemiyor bile*, dedi. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Tüm bu boş koltuklar, o kocaman alan, tüm bu üzerinde hissettiği baskı...

Sonunda pes edip "Buradan gitmem lazım," diye mırıldanmayı başardı. Metnini sahnede bıraktı, zayıf bir şekilde müdireye el salladı ve hemen oracığa kusmamak için sahneyi koşarak terk etti.

Her zaman Harper Grace olmaktan gurur duymuştu. Seçkin ve itibarlıydı; herkes onun hayatına sahip olmak istiyordu.

Çok istiyorlarsa umurunda değildi, bu boktan, karmaşa dolu hayatı elinde olsa hemen onlara verebilirdi.

Kaia, zihninin derinliklerindeki o yerde kendi kendine demek *bu böyle bir duygu*, dedi. Kıvranıp oradan oraya dönerek Powell'dan kurtulmaya çalıştı ama bunlar biraz gayretsizce değil miydi? Bir şekilde, *bu gerçekten başıma geliyor mu?* diye sorgulamakla meşgul değil miydi? Buna inanamıyordu ve kendini adeta bedeninden çıkmış gibi hissediyordu. Vücuduna geri dönüp gerçekten yüzleşmeye de niyeti yok gibiydi. Bu sanki televizyonda izlediği bir film gibiydi, hani kızın kendini bir tehlikenin içinde bulduğu o abuk filmlerden biri gibi. Sanki ne yaparsa yapsın, bu sahne her zaman bittiği gibi bitecekti.

Kaia, gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında hayatın ve görüntünün daha net olacağını düşünmüştü. Sakin bir şekilde, o kendini koruma derslerinin boşa gidip gitmediğini düşünmezdi. Günlük hayatta olduğu gibi soğukkanlı ve güçlü olamazdın. Bir tepki vermen gerektiğinin farkına varırdın ve içgüdülerin seni harekete geçirirdi.

Çıglık atsam mı? Bu aptalca mı olur? Fazla mı tepki gösteriyorum? gibi şeyleri düşünmezdin. Neyim var benim? Neden çıglık atmıyorum? gibi sorulara cevap aramazdın.

Ardından bir fermuar sesi duydu ve soğuk demirin cildine sürtündüğünü hissetti. Bunun üzerine sonunda çıglık attı. Artık düşünmeyi ve cevaplar aramayı bir kenara bırakmıştı çünkü olanlar gerçektir. Powell, onun üstündeydi. Ağır ve kımıldatması imkansızdı. Kaia çıglık attı, ona tükürdü, onu ısırdı ve ona tırnaklarını geçirdi ama Powell onu bileklerinden sıkı ve ellerini arkasına yapıştırdı. Ona kafa attığı zaman bile Powell neredeyse hiç kıpırdamadı, bunu fark etmedi bile. Bir eliyle onu tutup kendini istediği pozisyona sokmaya çalışmaya, diğer eliyle de üstünü çıkarmaya o kadar odaklanmıştı ki...

Kaia dizini geçirdi, hem de sertçe. Tam isabet! Powell onun bileklerini bırakmak zorunda kaldı ve bacak arasını tutup iki büküm oldu. Kaia, ayağa kalkıp onun gırtlak kemigine yumruğu geçiriverdi. Hem de etkili olmasını garanti etmek için iki kez üst üste! Kaia, çantasını kapı ama Powell üstünde olduğu için gömleğini geride bırakmak zorunda kaldı. Powell, şiltenin üzerine yatıyor ve acı içinde homurdanıyordu. Ama Kaia ondan kurtulamadan Powell ayağa kalktı ve onun üzerine atladı. Kaia kaçmaya çalışsa da yeterince hızlı davranamamıştı; Powell onu sertçe duvara yapıştırdı. Şiltenin kenarı Kaia'nın sırtına baskı yapmaktaydı. Powell onu saçından tutarak kafasını geriye çekti. Kaia onun o pis kahkahasını adeta içinde hissedebiliyordu.

Kaia'nın bir eli vücutlarının arasında tutsak kalmıştı. Diğer eliye havada deli gibi çırpındıktan sonra sonunda masayla buluştu ve Rodin'in Düşünen Adam heykelinin ucuz bir kopyasını kavradı. Elinde bunun sertliğini ve ağırlığını hissetti. Düzgün bir açıyla heykeli havaya kaldırarak adamın kafasının arkasına indiriverdi.

Beklediginden daha zayıf bir çarpma sesi duydu ama Powell güçsüz bir şekilde üstüne yığılıverdi. Ufak heykel de Kaia'nın titreyen elinden kayıp yere düştü. Heykelin yüzünü bir kan kütlesi kaplamıştı.

Kaia, onun hareketsiz vücudunu itince Powell yüzüstü yere düştü. Kaia onun nefes alıp almadığını kontrol etmedi, ya da heykelin ve kapı tokmağının üzerindeki parmak izlerini silmedi. Ağlamadı, çığlık atmadı, tereddüt etmedi.

Kilidi açmak için biraz bocaladıktan sonra çıkıp arabasının yolunu tuttu. Etrafını kontrol etmeden hızla oradan ayrıldı ve gaza basarak kasabadan, insanlardan uzaklaşarak karanlığa yol aldı. Radyonun sesini açtı, pencereleri araladı, geceyi soğuk hava ve yüksek sesli müzikle bastırmaya çalıştı.

Üç defa kırmızı ışıktaki geçti ve otoyola vardığında bir gerçeğin farkına vardı: Gidebileceği bir yer yoktu.

Bölüm

12

"Alo."

Başta, hattın diğer ucundan hiçbir ses gelmedi. Ardından şiddetli ve kulak ırmalayıcı bir nefes sesi duyuldu. "Telefonu kapıyorum," diye uyardı Reed. Kapatacağı da ama...

"Dur. Reed, lütfen..."

"Kaia?"

Kuşkusuz, bu oydu. Ama sanki bir şekilde de o değil gibiydi. Sakin, kendine hakim, buz gibi sesi olan Kaia değildi karşısındaki.

Reed, kafası güzel, saatlerdir gerçeklerden kopuk, yatağında uzanmış, eski bir Phish albümü eşliğinde gitar çalmaktaydı. Ama tüm bu bulanıklığın arasından bile canavarın kendine doğru geldiğini hissetmeye başladı. Bir tehlike vardı. Ama bu tehlike, Kaia'nın ta kendisi miydi yoksa tehlike altında kalan mı oydu?

"Kaia, ne oldu?"

"Aramamam gerekirdi... Yani -"

"Neler oluyor? Ne istiyorsun?" Kız resmen seninle dalga geç-

yor, diye düşündü. Aralarında geçen hiçbir şey gerçek değildi ki. Neden bu da zalim bir şakadan öte bir şey olsun ki?

Ama sesi zalimce değildi. Daha çok... Yıkılmış gibiydi.

"Hepsi benim hatam."

"Neden bahsediyorsun?"

Cevap gelmedi.

"Kaia?"

"Kaia?"

Telefon kapandı.

Bir hata daha! Kaia kendine küfrederek telefonu yere atıverdi. Hiçbir şeyi doğru yapamıyordu.

Aman ne güzel fikir. Yardım için Reed'i ara. Kendini onun merhametine teslim et. Bu başta Powell'ın evine gitmek kadar muhteşem bir fikir olmuştu.

Titriyordu.

Arabasını yolun kenarına çekti. O anda ne çakallardan ne de geceleyin çölde gezinme ihtimali olan öfkeli ruhlardan korkuyordu. Korkacağı başka ne kalmıştı ki?

Soğuk ve bulutsuz bir kış gecesinde, Beamer'ının ön koltuğunda kıvrılmış duruyordu. Yanağını yumuşak deri koltuğa yaslamıştı. Üzerinde yalnızca siyah sütyeni ve kot pantolonu vardı.

Ağlamıyordu. Bir ara ağlamış olmalıydı; yüzü ıslaktı, deri koltuğa adeta yapıştıyordu. Ama ne zaman ağladığını hatırlamıyordu. Buraya nasıl geldiğini bile zar zor hatırlıyordu. Gece tükeniyor, ayrıntılar bulanıklaşıyordu. Sadece kesik kesik görüntüler hatırlayabiliyordu. Bileklerini tutan o eller. Fermuar sesi. Powell'ın hareketiz bedeni. Kan. Üstü açık arabasında gitgide hızlanışı, soğuk havanın yüzünü yakışı, kulağında gürleyişi. Reed'in telefonu kaparken ki sesi.

Gidecek hiçbir yerim yok.

Hiç kimsem yok.

Yol karanlıktı. Sadece arada bir yanından hızla geçen kamyonlar vardı.

Arabadan çıkıp otostop yapmaya çalışabilirdi. Birisi onu alabilir, her şeyi geride bırakacak şekilde onu istediği kadar uzaklara götürebilirdi. Zaten geride bırakabileceği bir şey de yoktu.

Ya da arabayı çalıştırıp babasının evine dönebilir, kıyafetlerini yırtıp kaynar bir duş alabilir ve kendini her şeyden temizlemeye çalışabilirdi. Powell'ın dokunuşunu yıkayıp üzerinden atabilirdi.

Ama bunun yerine arabadan indi ve otoyolun acil durum telefonuna doğru yürüdü. Bu arama için cep telefonunu kullanamazdı. Soğuk çeliğe yaslandı, elini ahizeye götürdü ve bir an için tereddüt etti.

Powell, onun yardımını hak etmiyordu.

Belki de zaten çok geç kalınmıştı.

Ama sonunda ahizeyi kaldırdı ve monoton bir şekilde gerekli bilgileri sağladı. İsim vermedi, kendini bu iğrenç karmaşayla ilişkilendirecek hiçbir şey söylemedi. Sadece bir adres verdi ve "Acele edin!" dedi.

Peki ya ambulans varınca ne olacaktı? Onun izini evin her yerinde bulacaklardı. Gömleğini, parmak izlerini, saçlarını... Onun kanını. Kendine gelmesi durumunda neler söyleyecekti? Peki ya hiç uyanmadığı takdirde neler olacaktı?

Arabasına geri döndü ve ısınmak için kendini kollarıyla sardı. Çok yorgundu. Çok soğuktu. Tükenmişti. Daha sonra verilmesi gereken kararlar, katlanılması gereken sonuçlar olacaktı. Ama şimdi bunlarla uğraşamazdı. Eve gidemezdi. polisleri arayamazdı, arabasını sürüp ortalıktan kaybolamazdı.

Mucadele etmekten ve hareket etmekten yorulmuştu. Tek istediği, her şeyin duruvermesiydi. Her şeyin, en azından kendini toparlayana kadar durmasını diledi.

Titremesi geçene kadar...

Donmuştu, ön koltukta bir top gibi kıvrılmak dışında bir şey yapamıyordu. Dizlerini göğsüne bitiştirmek, etrafını saran karanlıkta gözlerini kapamak dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Tükenmişti.

Gözleri kurumuştur.

Yalnızdı ve tek başınaydı.

Annesi ve babası, Miranda'ya iki haftalık ceza verdiler.

Ama o daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu.

Gece on buçukta ön kapıdan –mutluluktan uçarak– girdiğinde annesi oturmuş, onu bekliyordu. Miranda, dans dersinden çıkan kız kardeşini almayı unutmuş, akşam yemeğine katılmamış, tek bir kelime etmeden ortadan kaybolmuş ve anlaşılan o ki herkesin ödünü koparmıştı.

Annesinin azarlamaları ve babasının kasvetli sessizliği karşısında bile gülümsemesine hakim olamamıştı. Kız kardeşinin ısrarlı sorularını duymazdan gelmişti. Sadece yukarı çıkıp kendini odasına kapadıktan sonra, yaşadığı günü dakika dakika tekrar kafasında canlandıracağı anı beklemişti.

Başta, günün bittiğini kabullenmek istemedi ve üstünü değişmeden yatağa daldı. Ama ardından bunu kabullenerek kotuyla tişörtünü çıkarıp yere attı ve minderin çıplak tenine değişimin tadını çıkardı. Bu ona Kane'in dokunuşlarını hatırlatıyordu.

Ona dokunduğu her yeri halen hatırlayabiliyordu. Gözlerini kapadığı zaman onun parmaklarının kalçasına dokunuşunu ve onun tırnaklarının sırtında aldığı o hafif ve gıcıklayıcı yolu

hatırlayabiliyordu. Yatakta bunu kafasında tekrar canlandırdı. Hafifçe kendi dudaklarına dokunarak yaşadıklarını kendine anımsattı.

Yanında Kane'le yatmanın nasıl bir duygu olacağını hayal etti. Onun güçlü kollarının kendisini sarışını, onun göğsünün çıplak sırtına yaslanışını düşündü. Kendisinin onun kolunun üzerine uzanıp uzanmayacağını düşündü. Yoksa bu kan dolaşımına engel mi olurdu? Bunun yerine acaba Kane bir kolunu yastığın altına koyup diğerini de onu yanına çekmek için mi kullanırdı? Parmaklarını birleştirip el ele uykuya dalabilirler miydi?

Miranda daha önce kimseyle aynı yatakta yatmamıştı, tabii aile tatillerinde kız kardeşiyle karyolada sıkışmak zorunda kaldığı günleri saymazsak. Bu nedenle işin lojistik yönünün nasıl işlediğini kestiremiyordu.

Ama şimdi en azından 'biris'i ona dokundugunda vücudunun hayat bulmasının nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Kumarhaneden ayrıldıktan sonra çölde yürümüşler ve birbirlerini keşfetmişlerdi. Miranda yıllarca onu uzaktan hayranlıkla izlediği için Kane'in vücudunun her santimini bildiğini sanıyordu ama yanılmıştı.

İş öpüşmeden ileriye gidemeden Miranda heyecanlanıp kendini geri çekmişti. Bunu yapmasının her şeyi sonlandıracağından korkmuştu. Kane sadece gülümseyip yaptığını –daha doğrusu yapmak üzere olduğunu– kesmişti ve öpüşmeye devam etmişlerdi. Bu, Miranda'ya saatlerce sürmüş gibi gelmişti.

Miranda bir anda, her şeyden çok Harper'ı aramak istedi. Hayalindeki senaryolarda, romantik gece, hep Harper'a edilen ve zaferiyle övünebileceği bir aramayla sonuçlanıyordu. Harper çığlık atacaktı ve Miranda ona detayları anlattıkça hevesle onu dinleyecekti.

Kane'le öpüşüklerinde bile Miranda bir yandan kafasından yorumlar yapıp öyküyü hazırlarken buluvermişti kendini.

Kane'in dili onun ağzında dolanırken ve o da Kane'in parlak siyah saçlarını kenara çekerken *bana dokunduğuna inanamıyordum*, diye düşünmüştü. *Ve bunun ne kadar doğal geldiğine de inanamamıştım. Bu çok tuhaf, değil mi?*

Her ne kadar bunu kendine itiraf etmese de, tüm bu süre boyunca kafasında Harper'la konuşmuştu. Harper'ın sayısız zaferinin detaylarını anlatışını saatlerce dinlemişti ve her zaman kendi hikayesini anlatabileceği günün gelmesini beklemişti.

Miranda, bunu yapmayı düşündü. Hatta telefonu kaldırıp prova yaparcasına, parmaklarını sırayla o tanıdık numaralara götürdü. Birine olanları anlatması gerekiyordu. Olanları birine yüksek sesle anlatmak, bunun adeta gerçek olduğuna kesinlik getirecekti ve sabah kalktığında bütün bunların rüya olduğuna dair bir korkuyla uyanmayacaktı.

Ama Harper'la aralarında fazlaca sorun yaşanmıştı.

Onun için Miranda telefonu bıraktı ve kolunu yastığına dolayarak bunun Kane olduğunu hayal etti. Adeta onun anısına sarıldı; onun gülen gözlerine, elini ilk çenesine değdirdiğinde aralarında oluşan elektriklenmeye, her şeyin değişeceğini bildiği o ana.

Kendi kendine *o zaman öp beni*, diye fısıldadı. Bir tanığa ihtiyacı yoktu. Kendisinin hatırlaması yeterliydi. Vücudu, olanları hatırlıyordu. *Bu sahiden gerçekleşmişti.*

Bu, onların özel yerleriydi.

Burası kutsaldı.

O zaman yanında Harper yokken orada ne arıyordu?

Yanında bir değil iki kızla birlikte orada ne işi vardı?

Harper karanlık yatak odasının camına yaslandı ve gordugünden nefret etse de bir türlü arkasını dönemedi. Adam, iki kızı o büyük kayaya –onların kayasına– götürmüştü ve ikisinin arasına uzanmıştı.

Bunlar rastgele kızlar da değildi.

Onlar, Harper'ın sahip olduğu her şeye sahip olmak isteyen ve ona tapan, o zavallı ikinci sınıf öğrencileriydi. Şimdi bu hedeflerine bir adım daha yaklaşmışlardı.

Adam, kızlardan birinin elini tutunca Harper zar zor nefes alabildi. Sanki artık orada olmayan bir şeyi tutmaya çalışırcasına elini pencerenin camına doğru yumruğa dönüştürdü.

Yan yana, sırtı üstü yatmışlardı. Harper onların neler konuşuyor olabileceklerini düşündü. Adam'ın ondan başkasını düşünüp düşünemeyeceğini merak etti. Bu ona imkansız geliyordu ama onu biraz bile düşünüyor olsa, nasıl bu kızları ikisinin özel yerine götürebilmişti? Nasıl aralarında kalan son şeyi de yok edip Harper'ın buna katlanmasını bekleyebilirdi?

Adam, yüzünü Mini-Ben'e döndü. Dirseğini yere dayadı ve ikisi yakınlaştılar. Mini-O, onun sırtını sıvazladı. Bacaklarından biri, Adam'ın bacağına dolanmıştı. Harper hayılabileceğini veya kusacağını düşünse de izlemeye devam etti.

Sahne adeta ağır çekimde gözler önüne serildi. Adam'ın yüzü git gide Mini-Ben'in yüzüne yaklaştı. Dudakları tam birleşmeden evvel Adam durdu ve başını dönüp yukarıya, Harper'ın penceresine doğru baktı.

İzlediğimi biliyor. Benim görmemi istiyor, diye düşündü Harper.

Hava karanlık olduğu için onu tam göremedi ama onu kafasında alaycı bir şekilde gülümserken canlandırdı. Adam'ın onu görmesi imkansızdı. O, sadece karanlıktaki kara bir silüetti. Ama yine de, gözlerinin birbirlerine kilitlendiğini düşünüyordu.

ve Harper ondan kendisinin olabileceği kişiyi görmesini diledi.

Adam, karanlık bir pencere dışında bir şey görmedi. Kısa bir süre geçtikten sonra tekrar Mini-Ben'e döndü ve onu öptü.

Bu, mükemmel bir plandı. Ama Beth bunu gerçekleştirebilecek cesarete sahip olup olmadığından emin değildi. Bu Harper'ın rezil olmasına neden olurdu ve onun için çok önemli olan o itibarı da yerin dibini boylardı. Bu, kendisiyle uğraşmasının ve onun için önemli olan her şeyi sistematik olarak yok etmesinin bedelini ödeyeceği ideal bir intikam olacaktı.

Beth, ufak kutuyu elinde tuttu ve düşünmeye başladı: Bunu yapacak cesarete sahip miydi ve bunu yüzüne gözüne bulaştırmadan yapabilir miydi?

Eski Beth'in bu gibi şeylerle ilgili hiç tecrübesi yoktu. Bunu gerçekleştirecek strateji üretme yeteneğine veya sinsi bir hayal gücüne sahip değildi. Ama son birkaç hafta ona bazı şeyler öğretmişti. Birçok hata yapmıştı ama bu sefer işini doğru düzgün yapabiliyordu.

Kimse incinmeyecekti. Kimsenin malına zarar gelmeyecekti. Kimse de bunun yardımsever, sakın ve kar kadar saf Beth'in başının altından çıktığını tahmin etmeyecekti.

Eski kişiliğinden –kendisine zarar verilmesini kabullenen o zayıf kızdan– nefret ediyordu ama bir yandan da eski Beth'i özlüyordu; özellikle de hayatın adil olduğuna dair bir felsefeye sahip olduğu için. Eski Beth, eğer yeterince sıkı çalışırsa istediklerini elde edebileceğini düşünürdü.

Aklına bir sürü atasözü geliyordu:

Acele eden yolda kalır...

Çantada keklik...

Öfkeyle kalkan, zararlar oturur.

Sonuncusu, en az diğerleri kadar yanlıştı. Artık bekleyecek

hali kalmamıştı. Elbette düşmanlarının uyguladığı taktikleri uygulamak zorunda kalmamak ideal olurdu. Tokat yediğinde diğer yanğını çevirmek hayatta başarıyı beraberinde getirse bu çok güzel olurdu ama bu mümkün değildi. Harper bunu kanıtlamıştı.

Beth kutuyu okul çantasının dış cebine koydu. İçinden, ertesi gün bir şeylerin gerçekleşmesini istedi. Böylece kutunun orada olduğunu unutabilir ve intikam alma isteği sihirli bir şekilde yok olabilirdi.

Atasözlerini babasından öğrenmişti. Onda, bunların yüzlercesi vardı. Babasının en sevdiği özlü söz ise şuydu: *Dilemekle, hayal kurmakla sorunlar çözülsün, fakir fukara insan kalmazdı bu dünyada...* Beth sonunda bunun anlamını çözmüştü. Dilemenin bir anlamı yoktu. İnsan gözlerini kapayıp her şeyin yoluna girmesini umamazdı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Harper, ona bir şekilde bunu da öğretmişti.

Harper bu sene çok iyi bir öğretmen olmuştu. Beth de her zamanki gibi oldukça istekli bir öğrenci.

Yarın da final sınavı olacaktı.

Beth, sınava hazırды.

"Başka kimi arayacağımı bilemedim," dedi Kaia özür dilercesine. Harper onunla otoparkta buluşmuş ve ona bir gömlek getirmişti. Kaia bunu üstüne giyiverdi. "Teşekkür ederim."

"Neler olduğunu sorsam -"

Kaia başını salladı. "Sormasan daha iyi olur. Seni buraya sürüklemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Oldukça geç ve -"

"Merak etme, kafamı dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı." Harper, Kaia'ya biraz daha dikkatlice baktı. Dışarıdan normal gözüküyordu ama içi sanki Harper'ın daha önce görmediği kadar zayıftı. Harper, önüne park ettikleri kafeyi işaret etti. "Seni bilmem ama ben bir şeyler içebilirim."

"Havır." Kaia, titreyen elini saçına götürdü. "Benim –" Saatine, yola, arabaya baktı ama Harper'a bakamadı. "Benim gitmem gerek."

"Boyle olmaz," dedi Harper kararlı bir havada. "Bir kahve içiver. Konuşuruz."

"Benim kahveye ihtiyacım –"

"Senin için olmasın o zaman, benim için olsun. Rezalet bir gece geçirdim. Birinin bana eşlik etmesi hoşuma gider," dedi Harper ona daha iyi hissettirmek için.

Tartışmaya enerjisi kalmayan Kaia, başını sallayarak kabul etti. Kapiya doğru yürürlerken Harper onu avutmak için elini Kaia'nın omzuna koymak istedi. Ama Kaia ürküp ondan uzaklaştı.

Bourquin's adlı kafede şöminenin önünde rahat iki koltuğa yerleştiler. Sert ve koyu kahvelerini yudumladılar.

"Konuşmak istemediğine emin misin?"

Kaia bir kez daha başını salladı. "Konuşacak bir şey –"

"Hadi canım."

"Tamam, anlatacak çok şey var. Ama sana anlatmak –" Kaia konuşmayı kesti ve Harper onun yüzündeki ifadeyi tanıyiverdi. Kendisi de bu ifadeye sıkça bürünmüştü. Özellikle de tam sinsice bir şey söyleyecekken son anda kendine hakim olduğu zamanlarda.

"Sen konuş," dedi Kaia.

"Ne hakkında?"

"Ne olursa, önemi yok. Ben sadece... Bir kereliğine olsun başkasının dertlerini dinlemek istiyorum. Onun için sen konuş. Neler oluyor?"

Harper gülüşüne engel olamadı.

"Ne oldu?" diye sordu Kaia kızarak.

"Sadece –" Karşındakine saygısızlık etmeden bunu nasıl söyleyebilirdin ki? Öte yandan bu bile kimin umurundaydı?

"Hayatım bok gibi, herkes gitti ve içimi sana dökceğim hiç aklıma gelmezdi."

Kaia, tokuşturmak için fincanını kaldırdı. "Al, beden de o kadar," dedi gülümsemeye çalışarak.

Harper içini çekti ve koltuğuna yığıldı. Bir zamanlar Kaia'dan nefret etmişti ama ardından koşullar gereği ortak olmuşlardı. Peki ya şimdi? Harper, halen ona güvenmiyordu. Ama bir şekilde onu tanıdığına inanıyordu. Belki de Kaia'nın kendisini tanıdığına inanıyordu. O, karşısında kalkanlarını indirebileceğini düşünmediği belki de tek kişi olmuştu. Bugünlerdeyse karşısında rol yapmak zorunda olmadığı tek kişi gibiydi.

"Nereden başlasam ki?" diye sordu gözlerini yuvarlayarak. "Biz burada konuşurken Adam kızın birini bizim arka bahçede götürüyordur sanırım. Hatta belki de iki kızı."

"İki kız mı? Adam mı?"

"Hiç sorma. Bu arada Miranda benden nefret ediyor. Yarın lanet bir konuşma yapmam lazım ve –" Bu sefer sinileri iyice bozuldu ve kahkahalarına engel olamadı. "Anladım ki bende sahne korkusu varmış."

"En azından bu konuda yardımcı olabilirim." Kaia çantasını karıştırdı ve ufak, pembe bir kutu çıkardı. Kapağını açtı. Harper'ın avucuna iki hap yerleştirdi.

"Ve bu?.."

"Tanıştırıyım, Xanax; annemin en iyi dostu. Beni buraya postalamadan evvel gizli deposundan bir yığın yürüttüm. Sahneye çıkmadan önce birkaç tane aliver. Bir sorunun kalmaz. Bakarsın bu gece ben de birkaç tane alırım," dedi deli deli gülererek.

Harper hapları cebine koydu ve tekrar yerine yığıldı. "Bir sorun çözüldü. Geriye kaldı bin tane."

"Üzerine karanlık basıyormuş gibi mi hissediyorsun?" Kaia'nın sesi sanki şefkatliydi.

Harper evet dercesine başını salladı.

"Sanki hiçbir yere ait değilmişsin ve ait olmayı hak etmiyormuşsun gibi mi?"

Harper tekrar başını salladı.

"Sanki herkes seni tanıdığını sanıyor ama kimse seni aslında tanımıyor gibi?" Kaia derin bir nefes aldı ve çaktırmadan bir gözünün kenarını sildi. "Sanki bir gece çekip gitsen ve asla geri dönmesen daha iyi olacak gibi mi geliyor?"

"Kaçıp her şeyi geride bırakmak mı?" dedi Harper. Şaşırmıştı çünkü pencereden dışarıyı izlerken tam olarak bunu düşünüyordu. Bunun ne kadar güzel bir his olacağını hayal ediyordu. "Keşke."

"Evet. Keşke."

Kaçıp gitmek onlara göre değildi ama yine de güzel bir hayaldi.

Bir süre sessizlik oldu ama bu rahatsız edici bir sessizlik olmadı. Harper muhabbeti devam ettirmekte hiç zorlanmadı. "Sen hiç... Yani yaptığın bir şeyi geri almak ister miydin? Hani zamanda geri dönüp her şeyi baştan ama bu sefer *doğru* bir şekilde yapmak ister miydin?"

Kaia serçe parmağını kahvesine götürüp bardağıyla oynadı. "Belki."

"Yani işleri düzeltmenin bir yolu olması gerekli," dedi Harper. Adam'ın Beth'in onu aldatığını öğrendiğindeki yüz ifadesini hatırladı. Adeta parçalanmış, bitmişti. Harper'a güvenmişti ama Harper bu güveni kullanıp onu mahvetmişti. "Yanlış bir karar, bir hata, işler bunlardan ibaret olmamalı. İnsan kendini sonsuza dek suçlu hissetmemeli, değil mi? Yapabileceği bir şeyler olmalı."

"Tüm günahlarının karşılığını bir şekilde ödemek gibi mi?" diye sordu Kaia. Başını salladı. "Hayır. Bazen olabilir. Ama sadece bazen..." Omuz silkti ve bir süre için gözlerini kapadı. "Bazen yanlış bir karar alırsın ve işler orada biter. O andan itibaren her şey *değişir*. Geri dönmek artık mümkün değildir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Herhangi bir şeye inanıp inanmadığımdan bile emin değilim."

Harper alt dudaklarını ısırıp sonunda "Bence öyle olamaz!" dedi. "İnsanın ikinci bir şansının olmaması, hiç umudu olmaması... Bu cehennem gibi olur."

"Etrafına bir bak," dedi Kaia ağır ağır konuşarak. Kafenin döküntü, solmuş, fazla dolu ve fazla fırfırlı dekorunu ve onların ötesindeki karanlığı işaret etti. "Biz zaten cehennemdeyiz."

"Buradan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

Kaia, kafenin yeterince sıcak olmasına rağmen ürperdi. "Hem de nasıl," dedi sessizce. "Tahmin edebileceğinden de çok."

Harper neredeyse ona imrendi. Kaia için bütün bunlar geçiciydi. Bir gün döneceği bir yer vardı. En azından, içini ısıtan güzel bir ümide sahipti. Harper içinse her şey buradan ibaretti. Hayat, Grace Kasabası demekti. Burayı katlanılmaya değer kılan her şeyi de zaten yok etmişti.

Kaia, bu kabustan uzaklaşmanın, New York'a geri dönmenin ve hayatına devam etmenin hayalini kurabiliyordu.

Ama Harper için bu kalıcı bir gerçektir. Kaçış yolu yoktu.

Bölüm

13

“Şuna bak. Bence bu bir gizli ajan.”

“Hadi canım.”

“Cidden, bak. Kulağına giden bir kablo var ve –”

“Yaa! O, hademe. Kulağındaki de iPod falandır.”

“Her neyse, o geleceği için ajanlar da buralarda bir yerlerde olmalı ve –”

“Sence limuzinle mi gelecek?”

“Ya da konvoy halinde, yanında polislerle falan mı gelir?”

“Şu çalanlar siren mi? Adam, bunu duyuyor musun?”

“Adam?”

Omzuna yaslanan amigo kız ona bakıyor, bir yanıt bekliyordu. Adam'ın vereceği bir yanıt yoktu. Beyni çıkış kaydını yapmıştı. Ancak bu şekilde kampüsün popüler delikanlısı rolünü gerçekleştirebiliyordu. Okulun önünde arkadaşları ve üç amigo kızla takılmaktaydı. Önceki gece öğrenmişti ki kızlardan biri diliyle muhteşem işler yapıyordu.

Bunun muhteşem olması gerekirdi. Bunu yapmak çocuk oyuncuğ olmalıydı ama Adam adeta kopmuş, zilin çalması-

nı bekliyordu. Madem sıkılacak ve kendini kötü hissedecekti, bunu en azından rahatsız edilmeyeceği toplantı salonunda karanlıkta yapması daha iyi olurdu. Burada durduğu surece ondan bir şeyler bekliyorlardı. Hafifçe gülümsedi.

“Kimin umurunda?” diye sordu. “Bu sadece bir vali. Aman ne önemli! Sen daha oy verecek yaşta bile değilsin.”

“Öf be Adam, beynine *hasta la vista* falan mı dedin?” Mini-O hafifçe onu dürtükledi. Adam onunla birkaç defa öpüştükten ve yiyiştikten sonra işi bitirmede için affedildiği kanısına vardı. Kafasındaki o zevki ikiye katlama planı teorik olarak çekiciydi ama uygulama ona fazla alçakça ve aşırı gelmişti.

Ayrıca onlardan biriyle baş edebileceğinden bile emin değildi; her ne kadar itiraf etmek istemese de bir gecelik aşk günlerini geride bırakmıştı. Bunu arkadaşlarına ya da bu kızlara itiraf edecek değildi tabii. Daha güzel bir şeylerin peşindeydi ama buna bir daha sahip olabileceğini sanmıyordu.

“O sadece vali değil,” diye itiraz etti Mini-Ben. Ona sokuldu ve Mini-O'yu aradan çıkarıverdi. “O –”

“Burada!” diye haykırdı Mini-O. Sirenler çalışıyordu. Konvoy okulun önüne geldi. Gizli Servis ajanları –herkesin umduğu gibi siyah takım giyinmiş ve güneş gözlüğü takmışlardı, kulaklıklarına ulaşan talimatlar gereği kafalarını bir sağa, bir sola çeviriyorlardı– siyah pikapların arasından çıkarak, siyah limuzinden inmekte olan şahsiyet için güvenli bir alan oluşturdular.

Bu gerçekten oydu. Okula gelmişti. Bu, Grace Kasabası'nın seksenlerden beri yaşadığı en önemli andı. O zamanlar birileri film çekimi için gelmişti ama bir hafta sonra fon temin edemedikleri için çekip gitmişlerdi.

Adam, beklenen anın gelmesiyle heyecanlanmayı umdu ama hiçbir şey hissetmedi.

Bu, Haven tarihindeki en önemli gün olabilirdi.
Ne olmuş yani?

Bu, Adam için gayet sıradan ve aptalca bir gündü.

Kaia arabasını okula kadar sürmüştü ama içeri girip girme konusunda gidip geliyordu. O sabah yerel gazeteyi gözden geçirmişti ve evinde baygın olarak bulunan bekar bir İngiliz hakkında bir habere rastlamamıştı. Ama zaten *Grace Herald* gazetesinin çetin ceviz (!) muhabirlerinin bu haberi bu kadar hızlı öğrenmeleri beklenemezdi. Gazetenin topu topu iki tane muhabiri vardı. Bunlardan biri, Kayıp Eşya Bürosu'ndaki "ofisinde" çalışırdı, diğeryse moda ve bahçıvanlık haberleriyle ilgilirdi. Gece boyunca uyumamıştı. Çalacak sirenleri, kapının zil sesini veya gecenin köründe gelecek bir telefonu beklemişti ama hiçbir şey olmamıştı.

Ama Kaia, yeterince televizyon izlediği için, paçayı bu kadar kolay kurtaramayacağını biliyordu. Ya Powell kendine gelmiş ve olanları kendi açısından anlatmamayı seçmişti... Ya da kendine gelememişti, hatta belki de hiç gelmeyecekti.

Kaia, bu seçeneklerden hangisinin daha iyi olduğuna karar veremedi. Powell'ı cansız, kendi ellerini de kan içinde düşündükçe olduğu yerde kaskatı kesildi ve bu soruya bir cevap aramaya cesaret edemedi. Ayrıca zaman tükenmekteyken bunu yapma lüksüne sahip değildi.

Teslim olabilir, olanları anlatabilir ve işlerin kendi lehine sonuçlanmasını umabilirdi. Aptal değildi, yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu. Ama şu an kendini ne akıllı ne de sorumlu hissettiği söylenebilirdi.

Hiçbir şey olmamışçasına okula girebilirdi. Belki Powell olanları hatırlamazdı veya kendi başını belaya sokmak istemezdi veya...

Bunun bir şekilde lehine bitmesi için birden fazla yol vardı. Fark edilmeden veya kimse ondan kuşkulandıktan bu işten sıyrılabilirdi. Tek yapması gereken, kendini toparlamak ve ıyı rol kesmekti.

Ya da arabaya dönebilir, kasabadan uzaklaşıp kendine yeni bir hayat kurabilirdi. Bu tabii ki hayalci olan seçenektir, imkansız olan seçenek.

Alternatiflerin hepsi baktandı. Kaia da bunlardan birini seçmek yerine arabasına yaslandı ve cep telefonunu çıkardı. Geç kalmış olsa da, yapması gerekenin ne olduğunu biliyordu.

Telefon beşinci defa çalınca telesekretere bağlandı. Bu da, Kaia'ya kendini toparlayıp sözlerini planlaması için vakit tanıdı.

"Reed, bunu duymak isteyip istemediğinden emin değilim ama sana çok üzgün olduğumu söylemem gerek. Hatalıydım, her şey hakkında. Benimle konuşmak istemediğine eminim ama seninle konuşup olanları açıklamak ve... Beni ara. Lütfen. Çünkü ben..." Bir an için duraksadı ve daha fazlasını söyleyebilmeyi umdu. "Üzgünüm."

Şov zamanı gelmişti. Resim odası, sunucuların bekleme odası görevini görüyordu. Hepsi valinin adamlarının sahne etrafında yer almasını ve öğrencilerin de salonu doldurmasını beklemekteydiler.

Herkes Powell'ın dün geceki kazası hakkında konuşmaktaydı. Üstü kapalı bir duyuruyla yakışıklı Fransızca öğretmeninin hastanede olduğunu öğrenmişlerdi. Ama neden orada olduğu hakkında kimsenin bir fikri yoktu. "Durumu sabit, zorla içeri girme söz konusu değil, soruşturma başlatılmış ve hafifletici nedenler," gibi sözler okulda yayılmaktaydı. Tabii okulda doktor, polis, fazlaca meraklı resepsiyonist ve sesi çıkmayan yöneticilerin çocukları olduğundan, bu beklenen bir durum-

du ama kimse hikayenin tümünü bir araya getirememişti ve kimse akıllardaki asıl soruları sormadan edemiyordu: Acaba Powell'ın o güzel yüzüne bir şey olmuş muydu? Bunu ona kızan bir öğrenci mi yapmıştı? Yoksa reddedilmiş bir aşık mı? Fransızca dersi kaldırılacak mıydı? Suçlu, başka bir kurban daha seçecek miydi?

Beth bunların hiçbirini umursamadı. Kenarda oturup odanın diğer köşesindeki Harper'ı izledi. Uzaktan olsa bile onun heyecan içinde parmaklarını masanın kenarına tıkdattığını ve dizlerinin titrediğini görebiliyordu. O da Beth gibi, dedikodu yapmakla meşgul kişilerden uzakta, düşüncelere dalmıştı.

Tedirgin görünüyordu. *Ama benim kadar değil*, diye düşündü Beth. Kane'in kendisine verdiği o sarı haptardan birini avucunda tutuyordu. Önceki gece biraz araştırma yapmıştı ve bir hapın yeteceğine karar vermişti. Hesaplamalarına göre işin içinde zaman faktörü de vardı. Sonuç olarak, ilacın etkisini göstermesi için biraz vakit gerekiyordu.

Beth, odadaki herkesin onu izlediği izlenimine kapıldı. Derin bir nefes aldı ve harekete geçmeye hazırlandı. Bekleme salonundaki o ılık hazır kahvelerden iki tane alıverdi. Biri kendisi içindi, diğeryse Harper için. Harper'inkine *ufak* bir şey katmıştı.

Beth kendi kendine bunun zararsız bir şaka olduğunu söyledi. Hepsi buydu. Kimse incinmeyecekti ve Beth de intikamını alacaktı.

Beth'in onun sırasının etrafında dolandığını görünce Harper somurtkan bir şekilde "Ne bakıyorsun?" diye sordu. "Biraz heyecanlı görünüyorsun gibi geldi," dedi Beth. "Belki bu yardımcı olur." Harper'a bir fincan kahve uzattı. Doğru fincanı uzattığından emindi. Harper kahveden bir yudum alıp masaya bırakıverdi. Ardından fincanı tekrar kaldırdı, bu kez kocaman bir yudum aldı.

Hâlâ geç değil, diye düşündü Beth. *Fincanı devirebilir ve onun daha fazla içmesine engel olabilirim. Tüm bunları unutabilirim.*

Harper asık suratıyla "Teşekkürler..." dedi. "Hazır buradayken sana söylemem gereken bir şey var."

İşte beklediği özür geliyordu. Beth heyecanla. "Evet?" dedi.

"Ben... Demek istiyorum ki... Yani, şeyle ilgili olarak... Ben gerçekten..." Harper gözlerini kapadı ve yüzü, sanki kafasının içinde birçok diyalogla meşgulmüş gibi şekilden şekile girdi. Ancak ardından başını salladı ve rahatlayıp her zamanki alaycı haline büründü. "Bunun içine etme, tamam mı?"

Bundan vazgeçmeme hiç gerek yok, diye düşündü Beth.

Tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Hmm, teşekkürler. Sana da bol şans." Beth uzaklaştı ve tekrar odanın diğer köşesine gitti. Arada bir Harper'a baktığında onun kahveyi içmeye devam ettiğini gördü.

Beth saatini kontrol etti. Hap, en fazla yirmi dakikada etkisini gösterirdi. Bunu gerçekten yaptığına inanamıyor, bu bekle-yişi nasıl katlanacağını bilemiyordu.

En azından bu sefer Harper'ı takdim edeceği konuşmada rahat olacaktı. Onu ne kadar överse, izleyenlerin beklentisi de o kadar artacak, Harper'ın düşüşü de o kadar berbat olacaktı.

Beth tekrar saatini kontrol etti. Sadece bir dakika geçmişti. Bu, insanı delirtirdi! Ama artık yapması gereken bir şey kalmamıştı; ortada endişelenmesi gereken bir şey yoktu.

Sadece beklemesi gerekiyordu; ardından arkasına yaslanıp şovu izleyebilirdi.

Sakin görün. Tüm gece kendi kendine bunu öğütlemişti.

Sabah mısır gevreğini acele içinde yemiş, sabırsızlıkla okula gidip onu görmek istemişti. Kendi kendine tekrar tekrar *sakin görün*, demişti.

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanıydı: Miranda havalı biri değildi.

Senelerce Harper'ın havasından faydalanmıştı ama o iş artık bitmişti. Artık ona susmasını ve kendini akışa bırakmasını söyleyecek biri yoktu. Koridorda Kane ona sıradan bir gülümseme yolladıktan sonra hızlıca el sallayıp yürümeye devam etmişti. Ve o an Miranda'yı sakinleştirecek biri yoktu.

Hepsi bu kadar mıydı?

Bütün bu kumarhane gezisi falan bir gecelik bir olay mıydı? Yoksa Kane sakin görünüp Miranda'nın ne istediğini mi görmek istiyordu? Yoksa...

Miranda ihtimalleri sağlıklı bir şekilde düşünemiyordu. İhtimaller adeta onun etrafında uçuşuyordu. İstirap ve coşku iç içe geçmiş gibiydi. Miranda tüm bu süre boyunca pek kendinde değildi. Aklının büyük bir kısmı halen Kane'in dokunuşlarını hatırlamakla meşguldü.

Toplantı salonunun girişinde dolanıverdi ve içeri giren öğrencileri izledi. Kane aralarında yoktu.

Bunda şaşırarak bir şey yoktu, bu Kane'e göre bir şey değildi. Miranda onun orada olmadığından emin olunca çaktırtmadan salonu terk etti. Onu otoparkta bulacağından emindi. Kesin bir köşede saklanmış, sigara içiyor olacaktı.

Miranda normalde bir erkekle yüzleşebilecek tarzda bir kız değildi, özellikle de Kane gibi bir çocukla. Ama neler olduğunu bilmemek, içindeki korkudan daha da kahrediciydi. Bunun için harekete geçmeye karar vermişti ve onu tahmin ettiği yerde bulmayı başardı.

Tek bir sorun vardı: Ne diyeceğini bilmiyordu. Bunu planlamamıştı ve tek umidi, konuşmaya başladıktan sonra sözü Kane'in tamamlamasıydı.

Kane'in baskı karşısında olumlu tepki gösteren biri olmadı-

ğını bildiği için *bu kötü bir fikir*, diye düşündü. Kane yaptıklarını pek düşünmeyen, sonra da bunlar hakkında konuşmamayı tercih eden biriydi. *Bu çok kötü bir fikir*. Yine de, en azından onu etkilemeyi başarmıştı. Miranda Stevens'in bu kadar cesur olabileceği kimin aklına gelirdi?

"Hey."

Kane başını kaldırıp onun geleceğini tahmin etmişçesine gülümsedi. "Sigara ister misin?"

Miranda istemediğini belirtircesine elini kaldırdı. İçinde bu duygular varken, nikotin onun kafayı yemesine neden olabiliirdi.

"Anlat bakalım... Eve vardığında fırça yedin mi? Bilirsin, ortadan kaybolduğun için ve —" Miranda onun kahkahasını duyunca lafını yarıda kesti. *Bu çok aptalcaydı*, diyerek kendine kızdı. Kane tabii ki de fırça yememişti. Muhtemelen bu gibi şeyleri sıkça yapardı. *Böylece ana kuzusu bir zavallı olduğumu belli ettim*. Ama en azından konuyu açmayı başarmıştı. Bu da bir başlangıçtı.

Miranda biraz daha sessizce devam etti. Karnı kasılmıştı ve ciğerlerinde hava kalmamış gibi hissediyordu. "Dün gece hakkında —"

"Çok zevkliydi, değil mi?"

Miranda gülümsedi ve üzerindeki gerginliğin bir kısmından kurtuldu.

"Bunu başka bir kızla yapmış olsaydım şu an başım bayığı bir dertte olurdu," diye devam etti.

"Neden?"

"Ya, nasıldır bilirsin. Kızla biraz eğlenirsin, ardından salaklaşıp sana yapışmaya falan başlar. Olanların ne anlama geldiğini, ilişkinin nereye gittiğini falan öğrenmek ister." Sigarasından uzun bir fırtı çekti. "Bilirsin işte, kız milleti."

Miranda sessizce "Evet," dedi. "Kız milleti."

"Ama sen öyle değilsin."

Yok canım. Miranda öyle olur muydu hiç?

"Sen benim nasıl biri olduğumu biliyorsun ve bunu kafaya takmıyorsun. Sıfır dün gece biraz eğlendik diye de kafayı yiyip balavımızı nerede geçireceğimizi falan düşünmüyorsundur."

İtalya sahilleri. Ya da Tuscany.

"Bu senin her zaman sevdiğin bir yönün olmuştur Stevens."

Miranda'nın koluna şakadan bir yumruk indirdi; sanki basketbol takımından bir arkadaşınımsı gibi. "Sen diğer kızlar gibi değilsin."

Şimdi sırada ne vardı? Ona teşekkür falan mı etmesi gerekiyordu?

Miranda dişlerinin takırdanmaması için onları bir güzel sıkı. Dudaklarının da titrememesine özen gösterdi. Ağlayacağı zamanlar bunu kontrol edemezdi.

"Her neyse Kane." Gülmeye çalıştı. "Sanki ben sana yapışacağım da. Hadi canım. Egon daha ne kadar gışebilir?"

"Biraz daha gıştırmeye çalışıyorum." Kane bir kez daha sigara ikram etti. "Hadi, katil bana. Tek başıma içmeme göz yummak kabalık olur."

"Seninle birlikte akciğer kanserine yakalanmayı ne kadar istesem de, sanırım ben almayacağım." Miranda onunla göz göze gelmemeye çalıştı. "Ben biraz hava almak için çıkmıştım. Yani sigara içmek amacıma hizmet etmez." Saatini kontrol etti. "Her neyse, dönsen iyi olur. Birisi benim tıyduğumu fark ederse -"

"Kim fark edecek?"

"Sonra görüşürüz Kane." Kane ondan kalmasını istemeden önce derhal oradan gitmesi gerekiyordu; her ne kadar kalmaya can atıyor olsa da... Onun yanında olduğu her an ihtimallerle dolu bir andı. Her zaman bir şeylerin olma ihtimali vardı. Ama olmadığı takdirde kendini çok kötü hissederdi.

Zaten olmayacak gibi gözüküyordu.
"Sen bilirsin Stevens." Kane bir fırt çekerek ağzından mu kemmel bir duman halkası çıkardı. "Seni özleyeceğim."
Lafın gelişi diyor. Miranda okula döndü ve boş koridorda ilerledi. Seni istemiyor.
Tüm fanteziler, kendi kendine söylediği tüm yalanlar onu adeta eziyordu.

Sakin görün.

Sakin görün.

Ama zaten koridorda kimse yoktu. Onun bu numarasına tamık olacak kimse! Miranda daha fazla rol yapmamaya karar verdi ve gözyaşlarına boğuldu.

Beni istemiyor, diye inledi. Boş bir sınıfa daldı ve kapıyı kapadı. Kapının arkasına çokup bir top gibi kıvrılarak ileri geri sallanmaya başladı.

Kane'in onu fark etmesi ve arzulaması halinde ona bir daha karşı koyamayacağını düşünmüştü.

Kane onu fark etmişti. Onun en iyi yönlerini görmüştü. Onunla takılmıştı, onunla flört etmişti, onu öpmüştü... Peki ya sonra?

Onu istememişti.

Sorun Miranda'nın görünmez olması değildi.

Sorun, onun değersiz oluşuydu. Cazip olmıyıştı.

Artık hayallerine bile geri dönemezdi çünkü her şey tam istediği gibi gerçekleşmişti ama bu bile yetmemişti.

Artık ümit edecek bir şey kalmamıştı.

Bitmişti. Tükenmişti.

Bölüm

14

Harper sahnede idi. Spot ışıklarının ve gözlerinin içi gülen izleyicilerin bakışları altındaydı. Işıklar, renkler ve sesler muhteşimdi ve adeta havada parıltıyordu, sesler kulağına elektrik akımı gibi ulaşıyordu.

Konuşma metnini çıkardı ve *sıra bende*, dedi içinden. Ancak metin gözüne oldukça sade göründü. Her şeyi içinde tutmaktan sıkılmıştı. İçindekiler adeta onu kemiriyordu. Acı içindeydi ve bugün, burada her şeyi dışa dökebilirdi.

Harper metni buruşturup atıverdi. Sahneye çıkmadan evvel aldığı hapi hatırlayarak, *iyi ki Xanax var*, diye düşündü. Daha önce duyduğu endişelerin ne kadar komik, ne kadar saçma olduğunu fark etti. Endişelenmenin gereği yoktu. Mutluydu ve sevildiğini hissediyordu. Bu onun anydı.

Kollarını her iki yana açarak "Sizleri tanımıyorum," diyerek konuşmasına başladı. Birkaç kişiyi işaret ederek "Seni tanıyorum, seni de," dedi. "Ama herkesi tanımıyorum. Sizler de beni tanımıyorsunuz. Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz ama içindeki insanı tanımıyorsunuz. Harper Grace'i tanımıyorsunuz. Ben ki-

mim? Yani..." Onu salonun ortasında parıltıyan yüzünü görünce birden düşünce silsilesi yok oldu. "O, beni tanıyor. Beni seviyor ama bunu itiraf etmiyor. Benden nefret ettiğini sanıyor. Ama sen benden nefret edemezsin Adam. Bana ihtiyacın var. İkımız bir bütün gibiyiz. İlk defa birlikte olduğumuz anı hatırlıyor musun?" Harper içini çekti ve ellerini vücuduna götürerek inledi. Sanki Adam'ın elleri onun elleri olmuştu. Yok, tam tersi, onun elleri Adam'ın elleri olmuştu. Her neyse, bu yalnız olmaktan daha iyiydi. Kendini son zamanlarda sadece *yalnız* hissetmişti. Biri gelip onu susturmaya, onu sahneden indirmeye çalıştı ama Harper onu def etti. Konuşmaya ihtiyacı vardı: "Önce yapamam dedin, sonra yaptın, sonra birlikte olduk, sonra da beni yalnız bıraktın. Bunu neden yaptın Adam? Beni asla terk etmeyeceğini söyledikten sonra bunu neden yaptın? Üzgünüm. Her şey için özür dilerim. Ben zayıfım; bunu söylemeye korkuyordum. Zayıfım ve çok kötüyüm ama sen *sonsuz* dek benimle olacağımı söylemiştin Adam. Bunu bana neden yaptın? Neden yalan söyledin?"

Müdür onu sahneden çekip indirmeye çalışıyordu ama Harper bu anın önemini bilerek sahneye sıkıca tutundu. Onun bir cevaba ihtiyacı vardı ama artık Adam'ın parlak suratını göremiyordu ve sadece bir grup yabancıya bakıyordu. Kahkahalar ona saplanan birer bıçak gibiydi. Hiç acı hissetmediğini sanan Harper, bir an bütün acıları hissetmeye başladı ve kendini müdreden kurtarıverdi.

Uzaklaşmam lazım. Tek düşünebildiği bu oldu.

Uzaklaşması gerekiyordu.

Adam, koltuğuna resmen yığıldı. Ağzı açık kalmış, gözlerini de sıkıca kapamıştı. Harper ne çekmişse, ki mutlaka sağlam bir şey çekmiş olmalıydı, kendini iyice rezil etmişti. Adam'ı da öyle

Bunu izlemeye tahammül edemedi. Sanki sonu gelmeyecek gibiydi. Bu felaket devam ederken *onu ne zaman sahneden indirecekler?* diye düşünüp durdu. *Onu ne zaman durduracaklar?*

Sonunda sahneden indirilmişti, seyirciler de onun yerine şimdi Adam'a bakmaktaydılar. O, bu ucube şovun bir parçasıydı. Kendisini bunun içine çektiği için Harper'dan nefret etti.

Ama diğer yandan, Harper'ın herkesin önünde düştüğü bu durumu düşününce karnına ağrılar saplandığını hissetti.

Onu bu hale ben mi getirdim? diye düşündü.

Bunu umursamadan edemedi.

Belki de Harper kendi manyak tarzıyla da olsa onu gerçekten seviyordu. Onu, etrafına saldıran bir hayvan gibi sahneden indirmişlerdi. Adam'ın adını tekrarlayıp duruyordu.

Gidip onu görmesi gerekirdi. Ama o zaman herkes onun kalktığını görecekti ve onun bunun bir parçası olduğunu anlayacaktı. Harper'ın kendisine yaptıklarından sonra sırf herkesin ortasında kafayı yediği için her şeyi unutup onu affetmesi mi gerekiyordu?

Belki de bütün bunlar Harper'ın yeni bir planının parçasıydı. Bir kez daha onu salak durumuna düşürecek.

Evet. Hayır. Otur. Kalk. Dondur ve kaldı.

O ne yapacağına karar verene kadar iş işten geçmişti. Harper gitmişti.

Keşke hayatın her anı kaydedilebilseydi de olanları tekrar tekrar izleyebilseydi.

Harper'ın sahneden ayrılışını izlerken *başardım*, diye düşündü. Hissettiği zafer miydi, yoksa mide bulantısı mı, emin değildi. *Kazandım*.

Elbette Harper asla Beth'in onun kahvesine ilaç attığını ve sonunda onun en çok küçümsediği kişi tarafından alt edildiğini

bilemeyecekti. Ama bunun bir önemi yoktu, bu performansından sonra Harper, uzun bir süre kimseye tepeden bakamayacaktı.

Beth, bu zaferin ona daha tatlı gelmesini beklemişti. Ama tek hissettiği, bir tür kesinlikti. Her şey ölümcül bir darbeyle son bulmuştu.

Harper'ın kendi kendini yok edişini izlerken, Kane ve Adam'a karşı duyduğu öfke de dinmişti. Harper boş boş konuşurken, izleyiciler kahkaha artarken ve o daha da aşağılayıcı bir hal alırken, Beth de artık bunun bir son bulması gerektiği kanısına vardı.

İntikamını almıştı. Yaptığı çok gaddarca bir şeydi ve en azından şimdi bir son bulmuştu.

"Kapanış" dedikleri bu olmalıydı. Bu uygun bir kelimeydi. Son birkaç ayı, sıkıntı içinde okuduğu ve sayfaları bir türlü son bulmayan can sıkıcı bir hikaye gibiydi. Kitap sonunda bitmişti ve kapağını bir daha okumamak üzere kapayabilirdi. Kitabı olduğu gibi çöpe atabilirdi.

Beth kendini değişmiş hissetti, bunu bir bakıma Harper'a ve diğerlerine borçluydu. Artık daha güçlüydü. Daha sertti.

Mezuniyete dört ay vardı. Bu süreci tek başına ve mutsuz olarak geçirecekti ama bununla baş edebilirdi. Harper'ın, kendisini sevmediği bir insana dönüştürmesine izin vermişti ve geri dönüş yoktu. Yine de engeller ortadan kalkmıştı, en azından yoluna devam edebilirdi.

Kaia kararını verdi. Polisi arayacak, olanları anlatacak ve sorumluluğu kabullenecekti. Sonuç olarak suçlu olan o değildi. Ne suçluydu ne de kurban. Sadece yapılması gerekeni yapmıştı. Şimdi de yapılması gereken bir başka şeyi yapmalıydı. Bunu büyüklerin öyle yapmasını isteyeceği için ya da belgesellerde önerilen şey olduğu için değil, doğru olanın bu olduğunu bil-

diği için yapacaktı. Powell'in kendisini zayıf hissetmesine izin vermişti ama bu bir son bulduğuna göre güçlü olmanın yolu da bundan geçmekteydi.

Harper koşarak okuldan çıktı. Önce sırttan Kane'in, sonra da Gizli Servis ajanlarının birinin önünden geçti, otoparkı da geçip Kaia'nın olduğu yere geldi. Bu, adeta bir işaretti.

Harper birkaç adım ileride durdu. Nefesi kesik kesikti, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Kaia?"

"Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Hiç konuşmak —" Harper öfke içinde gözlerini sildi. Elini yumruk yapmış, omuzlarını düşürmüştü. "Hiçbir şey. Sorun yok. Hiçbir şey. Buradan gidebilir miyiz?" Yalvaran bir çocuk gibi Kaia'ya baktı.

"Nereye gideceğiz?"

"Buradan uzaklara. Sadece gidelim." Morali oldukça bozuktu, kelimeler ağzından adeta yarırcasına çıkıyordu ama Kaia onu anlayabiliyordu. "Daha önce de demiştin ya. Arabaya bine- lim ve çekip gidelim."

Kaia üzerine düşünmedi bile. Uzaklaşmak harika bir fi- kirdi. Sonsuza dek değil, belki sadece birkaç saatliğine. Bu da yeterli olurdu. Kafasını dağıtabilir, gücünü toplayabilir ve onu bekleyen kasırgaya hazırlanabilirdi. Bu, tam ihtiyacı olan şeydi; Harper'ın haline bakılırsa, onun da ihtiyacı olan buydu. Dön- düklerinde polise gidebilirdi. Dönünce her şeyi halledebilirdi.

Harper anahtarları onun elinden kapıp ön koltuğa geçti. "Nereye gidelim?" diye sordu. "İstedğimiz herhangi bir yere gi- debiliriz. Tek istediğim yolu hissetmek. Her şey ardımızda ka- lana kadar arabayı sürmek istiyorum."

Kaia diğer kapıyı açıp oturdu. Arabayı kullanmak zorunda kalmamasına sevinmişti. Biraz dinlenebilir, dünyanın pencere- sinin önünden geçişini izleyebilir ve sorunlarını unutabilirdi.

"Nereye olursa," dedi. "Umurumda değil. Gidelim."

O kapıyı kapar kapamaz Harper gaza bası ve keskin bir U dönüşüyle otoparktan çıkıverdi. Kasabanın dışına doğru yol aldılar.

"Harper, yavaşla!" Hız kesici tümsek üzerinden adeta uçar- larken Kaia, arabanın ön panosuna tutunuverdi.

"Oraya asla dönemem," dedi Harper gaza basmaya devam ederken. Keskin bir virajı alırlarken Kaia nefesini tuttu. En azın- dan şimdi otoyola çıkmışlardı. Burada hız yapmak öldürücü de- ğil, heyecan vericiydi.

Kaia'nın endişesi, stres ve yorgunlukla karıştı. Bu her ne kadar garip bir karışım olsa da, gülümsemeden edemedi ve ara- banın üstünü açtı. Hız yapmak gerçekten heyecan verici bir hale gelmeye başlamıştı. Bu, bir lunapark treni gibiydi. Bu tür şeyler için artık fazla büyük olduğunu bilse de, ellerini kaldırıp rüz- gara karşı bağırırdı.

"Kasabadan çıkıyoruz!" diye haykırdı Harper. Kaia, gözlerini kapayıp rüzgarın kulaklarında kükremesine ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Ne olursa olsun, bu an onların anı olacaktı.

Ve bu anda sonunda özgürdüler.

Onları gördüğünde çoktan iş isten geçmişti.

Tepenin üzerinden birden karşısına çıktılar. Sanki yolun sahiplenmişçesine bir şeritten diğerine geçip duruyorlardı. O, başka bir eyaletten yolculuk etmişti ve uykusuzdu. Belki ref- leksleri olması gereken kadar atak değildi ama karavanı manev- ra ettirmek de bir hayli zordu.

Onları görür görmez direksiyonu kırdı ama bu yeterli ol- madı.

Karavanı, onların arabasını keserken metalin çılgınlığı adeta içinde yankı yaptı. Bu, hayatı boyunca unutamayacağı bir ses- ti.

Uzun, yavaş ve gıcırdamalı bir inlemeydi! Tiz bir bağırış, insanı hasta eden bir gürültüydü.

Ama karavan büyüktü. Her şey son bulunca karavan fazla bir zarar görmemişti.

BMW ise o kadar şanslı değildi. Çarpışmanın etkisi arabayı yoldan çıkarmış, takla attırmış ve ezmişti.

Arabaya benzer bir hali bile kalmamıştı. İçindekiler ise...

Bakamadı.

Bu benim hatam değildi, dedi. Bu benimle ilgili değil.

Karavanında bir göçük oluşmuştu ama halen çalışıyordu. Önünde daha uzunca bir yol vardı. Yola devam etmek en iyi seçeneği idi.

Eninde sonunda birisi buraya gelirdi.

Her zaman gelirlerdi zaten.

Gözünü açmak canını yaktı. Hareket etmek de öyle.

İkisini de yapmamaya karar verdi.

Uzaklarda bir siren sesi duyduğunu sandı. Ama bu belki de kafasındaki bir inlemeydi. Ya da çılglık atıyor ama bunu fark edemiyordu. Hatırlamaya çalıştı...

Ne hatırlayabiliyordu?

Korna sesi.

Çılgılıklar.

Ondan sonrası adeta silinmişti, yok olmuştu.

Karanlık.

Kesik kesik nefes alıp verişini duyabiliyordu. Acı hissediyordu. Her yeri acı içindeydi.

Hayattayım, diye düşündü. Acı içindeyim, o zaman yaşıyorum.

Ama eksik olan bir şey vardı.

Sadece kendi nefes alıp verişini duyuyordu.

Sadece kendi çılgılığını hatırlıyordu.

Gözlerini açtı. İlk gördüğü adeta alev alev yanan parlak gökyüzü oldu. Ardından arapsaçına donmuş bir metal yığını Duman. Alev parçacıkları. Toz. Kandan, kırmızı bir nehir. Ve... Bir beden. Hareketsiz.

Ağzını açıp bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Bu enkazın içinde hareket eden kimse yoktu.

Uzanmaya çalışınca tüm bedenini keskin bir ağrı kapladı. Bu ağrı, onu bir kez daha karanlığa çekmek istiyordu. Gözlerini kapadı ve bu dipsiz yolculuğa izin verdi.

Yardım yola çıkmıştı.

Sonunda.

İki ambulans, kasaba yönüne doğru ilerlemeye başladı. Birisi otoyolda son sürat gidiyor, sirenler çalıyor, ışıklarını yakıp söndürüyordu. Diğerininse hiçbir acelesi yoktu. Hız sınırına uyuyor, kırmızı ışıklarda durmaya özen gösteriyordu. Işıkları yanmıyor, kulakları sağır eden o acılı siren sesi havadaki tuhaf boşluğu doldurmuyordu.

Ne hızlanıp paniklemeye ne de endişelenmeye gerek vardı.

O ambulansın yardım götüreceği... Hayatını kurtaracağı kimse kalmıştı.